

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

**ELAIA
ALFA**

Ανώτερη
έλαιον.

Πραγματι-
κάς άγνά-
σας δοχεί-
σφραγισμέ-
να 4 και 2
δράκμ.

ΑΠΟΘΗΚΗ :
Μενάνδρου 21
ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ & ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ
Απαλάσσονται αΙ ΚΥΡΙΑΙ καΙ ΔΕΣΦΟΙΝΙΔΕΣ διά τής χρή-
σεως τού καλλυντικού καΙ άβλαβούς Αμερικανικού αντι-ιδρω-
τικού :

ODO - RO - NO
έκ τής ένοχλήσεως τού ιδρώτος καΙ τών καταστροφών τών έν-
δυμάτων καΙ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙ τήν διακοπήν τού ιδρώτος έφ'
όσον θέλουν καΙ όποτεν θέλουν καΙ τήν άμεμπτον καΙ εύχά-
ριστον εμφάνισιν των.

Τό ODO-RO-NO σάς παρέχει ώς έγγύησιν ότι είνε
τό πρώτον εισαχθέν καΙ χρησιμοποιοούμενον εις
50 Κράτη.

Πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα καΙ Μυρωπωλεία.
Καταστήματα : **M. N. ΜΑΤΣΟΥΚΑ**
Κανάρη 19 ΑΘΗΝΑΙ Βουλής 14
Τηλεφ. 21-68 Τηλεφ. 13-45 Νέον

**BLACK
FLAG**

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ
εις παγκοσμίαν διάδοσιν
ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
οστινος τα 40 ΕΘΝ υπαρέξως ά-
ποτελούσι τρανήν έγγύησιν τε-
λειότητος καΙ ύπεροχής.
ΦΟΝΕΥΕΙ ΠΑΝ ΕΝΤΟΜΟΝ
δι' άπλης εισπνοής τών ψεκαζο-
μένων έν τή άτυοσφαίρα μορίων
ΥΓΡΟΥ ή ΚΟΝΕΩΣ
Μυρωδιά Κίτρου καΙ όλοσχερής
άπουσία δηλητηριωδών ή άδρα-
νών συστατικών.
Ζητείτε τα Κοκκία Δοχεία μέ
τήν Μαυρήν Σημείαν άνω πο-
λούνται παντού εις ποικίλαιν με-
γεθών καΙ τιμή.
THE BLACK FLAG Co OF BALTIMORE
Γεν. Άντ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΑΝΣ ΦΩΚΑΣ & ΣΙΑ
Ηέπειρου 45 - Τηλ. 11-71
—ΗΧΣ— Σταθίου 8

I. ΔΟΥΤΖΙΔΗΣ
Χειρογράφος όδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Έπι τετρεστέαν εις Παρίσιους σπου-
δάσας. Ολιγοήμερος καΙ άνάδυνος θε-
ραπεία παθήσεων στόματος καΙ δδόν-
των. Οδλήτιδας, δυσοσμιάς καΙ Ργού-
rhee ταχέως. Χαλκοκονδύλι 44.

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατησιών 5
Έφαρμόζει όλα τα συστήματα τής φωτογρ-
φικής τέχνης. Βραβεία Παρίσιων - Ρώμης

Χθές τό βράδυ:
τι θύμιασες ώρες καΙ σήμερα...
τι πονοκέφαλος, τι κοψαίσις καΙ
έξάντλησις. Τώρα χρειάζομαι 1-2
ΔΙΣΚΙΑ
ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ
διότι γλυτώνω άμέσως καΙ άσφαλώς
άπό τας ένοχλήσεις αυτές. Έξ
άλλου, είναι τελείως άβλαβή.

**Soignez vos Cheveux
avec le
Pétrole Mahr**

ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ
Αί τελειότεραι καΙ οικονομικότεραι λάμπες μέ ΔΕΥ-
ΚΟΝ καΙ έντονον φώς διά στήλια, καταστήματα, έ-
ξοχάς, άλιείαν χωρίς κανέν έξοδον έγκαταστάσεως,
πολούνται εις άκαταγωνίστους τιμές στού Ε. ΣΠΥ-
ΡΟΠΟΥΛΟΥ (όδός Πιεραιώς 42, έναντι Ήδείου
Αθηνών). Απαράιτητοι καΙ διά τούς έχοντας άκό-
μη ήλεκτρικών φωτισμόν, διότι 60 κηρίων φώς
στονίζει μόνον 8 δραχμάς εβδομαδιαίως.
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

LA MAISON GEORGATOS
a commencé d' exposer tous les dernieres modèles Parisienes
et peaux fantaisies.
Rue du Stade No 29 (ex. 35)

**ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟΝ ΔΙΑ-
ΔΕΡΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΚΑΙ
ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΟ ΧΡΩΜΑ**

Όλα τα άβλαβή συστατικά
χωνευμένα έν τή σκευασία
ΡΟΔΑΛΙΝΗ χορηγούν άμέ-
δω καΙ εις τούς ιστούς καί
θεραπευτικά στοιχεία, διά τής
λεσμητικής, δε έπαύσεως
χιλιάδες νεανίδων καΙ κηρών
κτησαν δέρμα λεύκον, άπαλόν
διαφανές, παρείς ροδίνας, καί
μοσίαν άπόχρωσιν. Δοκίμαστε
άπό σήμερον καΙ θα πιστή-
ραυτα ότι επανέρχεται ή καί
της νεότητός σας. Αποτελεί
συχνόν τής έξαισίας άσπυ-
καί τής έσας νεαρότης
πλείστον όφραϊον κυρίως, καί
διακρίνονται διά τήν γόνιν
γορησίαν των. ΠΩΛΕΙΤΑΙ
τά Φαρμακεία καΙ τα Καταστή-
μα Καλλυντικών Προϊόντων.

«ΒΟΤΡΥΣ»

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ**

Κεφάλαιον Μετεκινών καΙ
θεματικών Δραχ. 57.500,00

Κεντρικόν Πρατήριον δδ. Αθηνών

Οίνοι χύμα : λευκοί, έρυθροί,
κίσις, κοσμάτις.

Οίνοι εις φιάλας : Έπιτραπέ-
σιος, ποδομαί, καί, τραπεζι-
αί.

Βερμυούτ έκ παλαιού Μοσχο-
μάκροδάρην άπαρμόμην.

Παλαιόν άπόσταγμα Οίνου
ΤΡΥΣ τόπου Κενταύρου

ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΑΙΤΕΡΩΝ ΠΑΛΙΝΟΝ

Πωλούνται εις όλα τα καλά
καταναλωσέως.

ΒΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Διά Κυρίας καΙ Δεσποινίδας

Έκτελούνται κεντήματα
της λευκής, άσπρης, κοκ-
κινης, καί, εις τήν έλ-
κρούς 8. Έπίσης ράπτονται
γυναικεία άσπρόερμα.

Crème Simon

Ένα μασσάζ μέ Κρέμα
μόν εις θωπεία διά τήν
σποιν. Ούτε ξηραίνει, ούτε
παίνει, αλλά έντελώς
της όλος διατεταγ-
τών πόρων τού δέρματος.

Η ΚΡΕΜΑ ΣΙΜΟΝ

άναζωογονεί τήν έπιδερ-
μίν έλαστικοποιεί καί
ζωορρότητα εις τήν
χρυσάν τού προσώπου σας.
επαλείφεται έπί τού
ύγρου όντος.

**ΠΟΥΔΡΑ & ΣΑΠΟΝ
ΣΙΜΟΝ
PARIS**

19 Ιουλίου 1928

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

741

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜ. ΖΟΛΑ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

(Τό διήγημα αυτό τού Ζολά, άνέκδοτο καΙ στήν γαλλική, δε σύμμο-
βήθηκε τελευταία στά χειρόγραφα του, άπό τούς συγγενείς του. Πρό-
κειται δέ νά συμπεριληφθή στά «Απαντα» τού μεγάλου συγγραφέως, τά
όποια εκδίδονται κατ' ατάς στό Παρίσι, σέ πενήντα τόμους.)

Ό Βαλεντίνος εΐταν ένα
ψηλό παλληκάρι είκοσιπέντε χρόνων—μαραγκός ή δουλειά του—
πού γεννήθηκε μέσ' στήν καρδιά τού προαστίου τού Αγίου Άντω-
νίου. Κι' ό πατέρας του κι' ό παππούς του εΐτανε μαραγκοί. Με-
γάλως μέσ' στά ροκανίδια κι' έπαίξε βόλτες, ως ότου γίνηκε δέκα
χρόνων, στό πεζοδρόμιο τής Βασιλίκης, γύρω άπό τήν κολόνα
τού Ιουλίου.

Τόν τελευταίο καιρό κινώταν στήν όδδ Ροζέτ, σέ μιιά βρο-
μερή πολυκατοικία, όπου είχε γιά δέκα φράγκα τό μήνα, μιιά
τρυπα κατ' άπ' τά κεραμίδια, πού χωρούσε άκρίβως ένα κρεβάτι
καί μιιά καρέκλα κι' άκόμα γιά ν' άνέβη στό κρεβάτι του εΐταν
υποχρεωμένος νά διπλώνεται στό δυό, άν δέν ήθελε νά σπάση
τό κεφάλι του στό νιαβάνι.

Κορόιδευε κι' ό ίδιος τόν εαυτό του γι' αυτό. Δέν δεχόταν κα-
νένα στά διαμερίσματα του. Γύριζε καί κοιμόταν στίς δέκα τό
βράδι καί ξυπνούσε άπό τίς πέντε τό πρωί, χειμώνα καί καλο-
καίρι. Έλεγε πως αυτό τόν στενοχωρούσε μονάχα όταν έκανε καί-
μιιά καινούργια γνωριμία, γι'ατί δέν μπορούσε
νά πάει κυρίες στήν κάμαρή του. Έΐτανε τόσο
μικρός πού άν κοιμόντουσαν δυό μαζί, ό ένας
χωρίς άλλο έρεπε ν' άνήκει τά πόδια του έξω
στής σκάλες.

Καλός διαβολάκος, αυτός ό Βαλεντίνος! Δού-
λευε σκληρά, γι'ατί εΐτανε νέος άκόμα καί πί-
στευε στή δουλειά. Έκτός αυτού, δέν εΐταν μέ-
θυσος, δέν έπαίξε καθόλου καί εΐταν λίγο γυ-
ναϊκάς, ίσως. Οί γυναίκες εΐταν τό μεγάλο του
ελάττωμα. Όταν τό πρωί έσπρωχνε τή ροκάνη
του στό μαγαζί μέ ένα χέρι σιδερένιο, οι σύν-
τροφοί τόν πείραζαν καί τόν ρωτούσαν άν εΐδε
τή δεσποινίδα Λίτσα. Αυτό τού τό λέγαν, γι'ατί
μιιά παλιά φιλενάδα τού Βαλεντίνου λεγόταν
Λίτσα καί γι'ατί, τίς μέρες πού ή τεμπελιά τόν
βάραινε, συνήθιζε νά λέει: «Ω, σήμερα δέ μπο-
ρώ νά δουλέψω γι'ατ' εΐδα τή Λίτσα χτες τό βρά-
δι!» Μέσ' στό μαγαζί τού προαστίου τόν
λέγανε ώραίο Βαλεντίνο. Εΐχ' ένα μεγάλο πρόσ-
καρο κεφάλι μέ σγουρά μαλλιά καί, όταν χό-
ρασε, άνασκόωνε πολλές φορές τά μανίκια τής
μπλούζας του, γιά νά νάναι πού ελεύτερος, όσος
έλεγε, μά, σ' αλήθεια, γιά νά δείχνει τά δυνατά
του μυράκια, πού εΐταν άσπρα σά γυναικεία. Τόν είχαν αγαπήσει
τά πιο όμορφα κορίτσια, ή ψηλή Νονά, ή μικρούλα Αύγουστίνη,
ή γοητή Άντέλα πού δέν είχε παρά ένα μάτι, ως καί μιιά βιβλιο-
δέπια άπό τό Μπρωτό, πού γι' αυτήν σκοτώθηκαν δυό στρα-
τιωτικοί. Κάθε βράδυ έκανε ένα γύρο στούς χορούς, έδριχνε μιιά
ματιά έδώ, μιιά ματιά εκεί, μόνο καί μόνο γιά νά δει, άν υπήρχαν,
στίς γωνίες, κορίτσια πού δέν τά ήξερε.

Ένα βράδι, μπαίνουντα στόν *Κήπο τών Δουλουδιών*, ένα
κέντρο τής όδδδ Σαρόν, νά σου καί βλέπει τήν Κλεμάνς, μιιά άν-
δοπάλιστα δεκάξη χρόνων, πού τά όμορφα ξανθά της μαλλιά τού
φάνηκαν σάν ένας ήλιος άναμμένος μέσα στή σάλλα. Μονομιάς
φούντωσε γι' αυτή, κι' όλο τό βράδυ, φανόταν έρωτοτυνημένος.
Χόρευε μέ τή μικρή καί τής έκανε καί τό τραπέζι.

Έπειτα στίς έντεκα ή ώρα, όταν ή Κλεμάνς, γύρισε σπίτι
της, τή συνόδεψε καί, φρεσκά, θέλησε ν' άνεβεί άπάνω. Μά κείνη
τούσιψε τό βήχα καθαρά κι' έάστερα. Μπορεί—τούτε—νά περά-

σε εύχάριστα μαζί του μιιά
βραδιά στό χορό, κι' τίποτ' άλλο περισσότερο. Καί τούκλεισε τήν
πόρτα κατάμουτρα. Έκείνος τήν άλλη μέρα, μάγεψε διάφορες
πληροφορίες γι' αυτή. Η Κλεμάνς είχε κι' όλας ένα φίλο πού
τήν παρήγαγε, αφήνοντας καί δυό νοίκια άπλήρωτα στήν καμπαρέ
της. Γι' αυτό καί κείνη όρκίστηκε νά εκδικηθεί άπάνω στόν
πρώτο άνδρα πού θάκανε τήν κουταμάρα νά τήν αγαπήσει.

Όστόσο, τίς άκόλουθες ήμέρες ό Βαλεντίνος τήν περιέμενε στό
πεζοδρόμιο· είχε τήν τόλμη μάλιστα ν' άνεβεί στό σπίτι της καί νά
τής πει μιιά καλημέρα, καί τήν παρακολούθουσε παντού.

—Α, τής φώναζε κάθε μέρα γελώντας, θά δωθούμε άπόψε ;

Μά κείνη τού άπαντούσε μέ πρόσχαρη φωνή :

—Όχι, όχι, αύριο !

Κάθε Κυριακή, τή συναντούσε στόν *Κήπο τών Δουλουδιών*.
Έκείνη βρισκόταν πάντα εκεί, κ' όμορφη άπάναντι στήν όρχήστρα.
Δεχόταν εύχαρίστως τό κρασί πού τήν κερνούσε, χόρευε μαζί του,
μά μόλις έκανε νά τή φιλήσει τού έσκαζε ένα χαστουκάκι. Κι' άν
άκόμα εκείνος τής έλεγε νά πάνε μαζί, τού άπαντούσε μι' ένα τό-
νο πού ό λογικό πως δέν έκανε καλά νά τής προτείνει τέτοια πράμ-
ματα πού δέν τής άρεσαν. Έπί έξη βδομάδες, περνούσαν έτσι μέ γέ-
λια καί μι' άστέια.

Όταν πέρασαν δύο μήνες, ό Βαλεντίνος γίνηκε έξαφνα κα-
τούσφης. Δέ μπορούσε πιά νά κοιμηθεί μέσ' στήν τρύπα
του, κατ' άπ' τά κεραμίδια. Πνιγόταν εκεί μέσα. Μόλις
επ'άγινε μέ τό μάτια όρθώνοντα, έβλεπε στό σκοτάδι
τό μουτρακι τής Κλεμάνς, πού τά μαλλιά της έλαμπαν μέ
μι' άκτινολογία σάν τού ήλιου ; Τότε, πυρε-
τός τόν έπιασε καί στριφογύριζε ως τό πρωί
στό κρεβάτι του σά σέ άναμένα κάρβουνα. Καί
τήν άλλη μέρα στή δουλειά, δέν έκανε τί-
ποτα. Σκεκόταν μέ τό μάτια χαμένα, ένώ τά
έργαλεία τού έπεφταν άπ' τά χέρια του. Οί
σύντροφοί του τού φώναζαν : «Έίδες λοιπόν
τήν δεσποινίδα Λίτσα; Άλλοίμονο ! Όχι, δέν
είχε δει τή δεσποινίδα Λίτσα. Τρείς φορές είχε
πάει στής Κλεμάνς, έπεσε στό γόνατά της, ή-
κετόνιάς τήν νά τόν κάνει δικό της. Μά
αυτή τού εΐπε όχι, πάντοτε όχι· τόσο πού έ-
κείνος άρχισε νά κλαίει, σά μωρό μέσα στό
δόμο. Σκεφτόταν νά πάει νά κοιμηθεί μπροστά
στήν πόρτα της, στό σκαλοάτι της, γι'ατί τού φαινόταν πως
θά εΐταν καλύτερα εκεί, άκούοντας μέσ' άπ' τίς χαλαρές τήν
ανάσπλη άνάπνοή της. Η έπιθυμία αύτού τού χορτίσου τού άφαι-
ρούσε άπό τό στόμα τήν όρεξή νά φάει καί νά πιει.

Τέλος, ένα βράδι, άνέβηκε στή Κλεμάνς καί τής πρότεινε ά-
πόρρητα νά τήν παντρευτεί. Έκείνη έμεινε σαστισμένη, μά δέχθηκε
γρήγορα. Γιατί κι' αυτή τόν αγαπούσε μέ όλη της τήν καρδιά· μονά-
χα, είχε κλάψει πολύ όταν ό πρώτος της φίλος τήν παρήγαγε. Μά
τόρα όμως, μιιά κι' εΐτανε νά ένωθύνε γιά πάντα, τό ήθελε κι'
αυτή πολύ.

Τήν άλλη μέρα, πήγαν μαζί στό δημαρχείο γιά νά ζητήσουν
πληροφορίες. Τό πλήθος τών διατυπώσεων τούς στενοχώρησε πό-
λύ. Η Κλεμάνς δέν ήξερε πού νά βρεί τήν πράξη τής άποβίσεως
τού πατ' ου της. Ό Βαλεντίνος πάλι έπρεξε, άπό γραφείο σέ γρα-
φείο γιά νά πάρει ένα πιστοποιητικό άποβίσεως τού άπ' τό στόμα
τού. Βλέπονταν, όστόσο, κάθε μέρα. Πήγαναν κι' έκαναν τόν πε-

ρίκατό τους, στα προχώματα, κ' έτρεχαν σ' όλα τα πανηγύρια των περιχώρων. Το βράδι, όταν έγιναν από τους μακρινούς ορόμους των προστείων, δεν έλεγαν τίποτε κ' έσφιγγαν γλυκά τα χέρια τους. 'Η καρδιά τους έτρεπε φουσκωμένη από μια χαρά που δεν είδεσαν πως να μιλήσουν γι' αυτήν. 'Η Κλεμάνς, μια φορά τραγουδούσε στο Βαλεντίνο, μια ρομάντζα, όπου γινόταν λόγος για μια κυρία σ' ένα μπαλόνι και για ένα πρίγκιπα που της φιλάει τα μαλλιά. Κι' ο Βαλεντίνος βόηκε το τραγούδι αυτό τόσο δυνατά, ώστε τα μάτια του μουσκεψαν από δάκρυα.

Όταν τελείωσαν όλες οι διατυπώσεις, ο γάμος τους ορίστηκε για ένα Σάββατο. Θα παντρεύονταν ήσυχα ήσυχα. 'Ο Βαλεντίνος πήγε να ζητήσει πληροφορίες στην εκκλησία, μα έπειδή ο παπάς του ζήτησε ξη φράγκα, είπε πως δεν είχε ανάγκη από τη λειτουργία του και η Κλεμάνς φώναξε ότι ο γάμος στο Δημαρχείο τους έφτανε. Στην άρχη είπαν να μην κάνουν καθόλου γλέντι. 'Επειτα για ν' μη φανούν πως παντρεύονται στα κρυφά, ανέφεραν να οργανώσουν ένα πικ-νικ σ' ένα μαγαζί, όπου κάθε προσκαλεσμένος θα πλήρωνε κ' ένα φράγκο. Οι καθόντουσαν δεκάοι προσώπα στο τραπέζι. 'Η Κλεμάνς θάφανε τρεις παντρεμένους φίλους της. 'Ο Βαλεντίνος πάλι στρατολόγησε ένα σωρό μαραγκούς και τοναδόρους, με τις γυναίκες τους. 'Η συνάντησή στο μαγαζί, θα γινόταν στις δύο τη νύχτα, γιατί σκόπευαν να κάνουν έναν περίπατο πριν απ' το δείπνο.

Στο δημαρχείο, ο Βαλεντίνος κ' η Κλεμάνς, παρουσιάστηκαν συνοδευόμενοι μονάχα από τους μάρτυρές των. 'Ο Βαλεντίνος είχε βγάλει τις λίγες από τη ρεντιγκότα του, η Κλεμάνς, έδω και τρεις μέρες, ξενυχτούσε για να επιδιορθώσει ένα παλιό μπλε φόρεμα που, κάποια από τις φιλανδές της, πού ψηλή απ' αυτή, της το είχε πουλήσει για δέκα φράγκα. Φορούσε ε' α σκουφάκι στολισμένο με κοκκινά λουλούδια. Και ήταν τόσο όμορφη, με την κοριτσιάτικα άσπράδα της, και απ' τις τρελλές μπούκλες των ξανθών τη; μαλλιών, ώστε ο δημαρχος της χαμογέλασε πατριά. Όταν ήρθε η σειρά της να πει το «ναί», έννοιωσε το Βαλεντίνο να την σπρώχνει με τον άγκώνα κ' έσκασε στα γέλια. 'Ολοι γέλασαν μες την αίθουσα, απ' αυτά τα παιδιά του γραφείου. Περνούσε σά μια πνοή νεότητος μεσ' από τα κυρινισμένα φύλλα του Κώδικος. 'Επειτα όταν ήρθε η ώρα να υπογράψη ο Βαλεντίνος, ανάλταβαν οι μάρτυρες. 'Εκείνος χάραξε ένα σταυρό γιατί δεν είδεσε γοάμισμα. 'Η Κλεμάνς έκανε μια μεγάλη μουντζούρα με το μελάνι. 'Ολοι έδωσαν για τους φτωχούς από δυο πεντάρες. Μονάχα, η νύμφη, αφού έβαξε και ξανάβαξε τις τσέπες της, έβγαλε κ' έδωσε πενήντα λεπτά.

Στις δύο-ή ώρα βρισκόντουσαν όλοι μαζεμένοι στο μαγαζί που είχαν ορίσει. Έφταναν από κει και πήγαν στα δρομάκια για να περπατήσουν. 'Επειτα οι άντρες έπαιζαν την τυφλότητα μέσα σε μια ταβέρα. Όταν κινένας από τους μαραγκούς, έπιανε καμμία γυναίκα, την έκοιτούσε με σιγή στην αγκαλιά του και την κυφοροποιούσε. 'Εκείνη, ξεφώνιζε λέγοντας ότι αυτό απαγορεύεται και ότι δεν έκανε, καλά να την σιμπί. 'Ολοι γελούσαν κ' έταράζαν την ερημική έκείνη γωνιά με μια τέτοια φασαρία, ώστε τα σπουγγίτια τρομαγμένα πετούσαν από τα δέντρα στο μακρος του κυκλικού δρόμου. Στο γυρισμό, τρία παιδιά άναγκάστηκαν να τ' πάρουν οι πατέρες τους καθάλα στον όμο γιατί δέ μπορούσαν πιά να περπατήσουν.

Μα αυτό δεν έμπόδιζε κανένα να φάει με μια διαβόλημένη όρεξη το βράδι, στο δείπνο. 'Ολοι τους θέλανε να φάνε για το ένα φράγκο που είχαν πληρώσει. Επλήρωσαν, δεν είν' έτσι; Μπορούσαν λοιπόν ν' αδειάσουν τα πιάτα τους. Γι' αυτό έπρεπε γα δει κανείς πως οι καλεσμένοι καθόριζαν και τα κόκκα' ακόμα. Δεν άφισαν τίποτε στην κυζίνα. 'Ο Βαλεντίνος που οι σύντροφοί του ήθελαν να τον μεθύσουν για να γελάσουν, πρόσεχε πολύ το ποτήρι του. Μα η Κλεμάνς που δεν έπιανε ταχτικά κρασί καθαρό, είχε κοκκινίσει και μιλούσε σάν ιόσα. Στά επιδόρπια, άρχισαν, τα τραγούδια. Καθένας είχε και το δικό του. 'Επί τρις ώρες άντηχούσαν οι διάφορες στροφές. 'Ο ένας τραγουδούσε μια ρομάντζα, όπου γινόταν λόγος για τη Βενετία και τις γόνιολές της. 'Ο άλλος είχε ειδικότητα στα κομικά τραγουδάκια κ' έξιστορούσε τ' αποτελέσματα του κρασιού. Ένας τρίτος έλεγε κάποιο τραγούδι λίγο ελεύτερο, που οι κυρίες, γελώντας δυνατά το συνόδευαν χτυπώντας τα μαχαίρια τους στα ποτήρια. 'Αςόσο, όταν ήρθε η ώρα να πληρώσουν, τα χάλασαν. 'Ο καταστηματοάρχης ζητούσε συμπληρωματικά κ' άλλα λεπτά. Πώς; κ' άλλα λεπτά; Δεν είχαν συμ-

φωνήσει ένα φράγκο, όχι πιο πολύ. Κ' έπειδή ο ταβερνιάρης φέριζε πως θα προσκαλέσει τους χωροφύλακες το πράγμα πήρε όμορφο δρόμο, ήρθαν στα χέρια, και πολλοί από τους προσκαλεσμένους πήγαν να περάσουν την υπόλοιπη νύχτα τους στο τηλέμα. Έδωχως οι νύμφη και ο νύμφος είχαν τη φρονιμάδα να το σκάσουν με τρόπο, μόλις άρχισε η φασαρία.

Είταν τέσσερες η ώρα το πρωί, όταν ο Βαλεντίνος κ' η Κλεμάνς γύρισαν στην κάμαρη της τελευταίας, όπου είχαν αποφασίσει να μείνουν ως τον ερχόμενο μήνα. Κατέβηκαν στο προαύριο του 'Αγίου 'Αντωνίου με τα πόδια. Βάδιζαν πολύ γρήγορα κ' έτσι δεν ένοιωθαν τον ψυχρό άνεμο που φυσούσε. Και μόλις έκλεισαν την πόρτα τους πίσω τους, ο Βαλεντίνος πήρε την Κλεμάνς στην αγκαλιά του, της γέμισε το πρόσωπο από φιλά με το πάθος, με τόση όρημη ώστε την έκανε γέλια. 'Εκείνη κρατάει από το λαμό του, τον φιλούσε κ' αυτή μ' όλη τη δύναμή της να τον αποδείξει ότι την αγαπάγε. Μονάχα που δεν είχαν σκεφτεί το κρεβάτι τους, γιατί η Κλεμάνς τόλμη έκανε τόσο βιαστικά ώστε έστρωσε μονάχα το σκέπασμα. Κι' ο Βαλεντίνος τώρα τη βοηθούσε να γυρίση τα στρώματα. Σημέωνε πιά, όταν έπαιναν να κοιμηθούν. Το καναρίνι της Κλεμάνς, που το κλουβί του ήταν κρεμασμένο στο παράθυρο, άρχισε να κελαϊδάει πολύ γλυκά. Μισή στη φτωχική καμρούλα, κάτ' απ' τις παλιές κοινές της βατίου, στα φτερά της, άγιάπης άνοιγόκλειναν...

Με όλους τους υπολογισμούς ο Βαλεντίνος κ' η Κλεμάνς άρχισαν τη συζυγική τους ζωή με περιουσία από είκοσι τρεις πεντάρες. Τη Δευτέρα ξαναπήγαν καθένας στη δουλειά του. Και η Κλεμάνς, που είχε πει πως θα τριάντα της χρόνια, η Κλεμάνς, είχε άσχημη, τα ξανθά της μαλλιά είχαν πάρει ένα άσχημο κιτρινωπό χρώμα και τα τρία παιδιά που έκανε την ελπίδα της, ο Βαλεντίνος είχε γυρίσει στο κρασί, η άνδρα του είχε γίνει βαρειά, τα όμορφα μαρτυράκια του είχαν τραχύνει κ' είχαν αντιστοιχεί από το πλάνισμα. Τις μέρες της πληρωμής, όταν ο μαραγκός γύριζε μεθυμένος, με τις τσέπες αδειανές, το αντίκρισμα άρχιζε τους κανγάδες, ενώ τα μαρτιά τους σφολιαζαν. Σιγά σιγά η γυναίκα συνείδησε να πηγαίνει να παίρνει τον άντρα της από την ταβέρνα. Στο τέλος μάλιστα έμεινε και να κάθεται κ' εκεί, να πίνει κ' αυτή το μερδικό της απ' τις μισές, μέσα απ' τους καντούς των τσιγάρων. Μα άγαπούσε πάντα τον άντρα της, τον έδικαιολογούσε μάλιστα, όταν της έδειχνε κανένα σκαμπό. 'Εξ άλλου, είχε μείνει τίμια γυναίκα δέ μπορούσε να την κατηγορήσει κανείς ότι πίνει γιναι με τον πρώτο τυχερό, όπως την κατηγορούσε και της αδελφής της, μέσ' στη βρόμα ενός σπιτιού που μένε συχνά χωρι χωρι και χωρίς φωνή, μέσα στον άργό ξεπλισμό του άντρογγου, άπαιχαν, μέχρι θανάτου, στιγμές που κάτω από τις κουρελιέντες κουρτίνες του κρεβατιού, η άγάπη χτυπούσε χαϊδευτικά τις στροφές της.

Ο Αιμίλιος Ζολά νεαρός

Μετάφρ. Μήτσου Παπανικολάου

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΨΕΥΤΙΚΗ... ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ο γαλλικός λιμνής της Βιλφράνς, άναστατώθηκε τώρα ταπεινά από μια τρικυμία, η οποία όμως ήταν... ψεύτικη και μάλιστα κινηματογραφική! 'Ιδού τώρα πως έγινε η τρικυμία αυτή. Που κινέμενος να πάρουν μια ταινία σ' ώρα μεγάλης θαλασσοταραχής είχαν τοποθετηθεί στο λιμάνι πολλούς μοτέρ άεροπλάνων δυναμείς 400 ίππων, προορισμένους να δημιουργήσουν τεχνητό θυελλώδη άνεμο. 'Ανάμεσα στους μοτέρ αυτούς και λίγο ψηλότερα είχαν τοποθετήσει ξύλινα κεκλιμένα επίπεδα από τα οποία χυνόνταν νερό 1500 λετρών.

Έτσι από τα ισχυρά ρεύματα του άερος που έπρηνάσαν οι μοτέρ, και κύματα μεγάλα σηκώνονταν και το νερό πούπεφε έσοκοπιζετο σε απόστασι είκοσι μέτρων εν είδει ραγδαίας βροχής! Μέσα σ' όλη αυτή την πρωτοφανή θυελλώδη έκδοση τρελλά ένα γιάτ, έπάνω στο οποίο έπαιζαν οι ήθοιοί του κινηματογράφου.

Η ψεύτικη τρικυμία έγινε νύχτα. 'Ηλεκτρικές λαμπρόν συστοιχίες έμμοιούντο άστραπές και φώτιζαν όλα τα γύρω μέρη!

Για να γίνη η φαντασμαγορική αυτή σκηνή έρχονσθιναν δυο δολοκλήρες νύχτες, έδαπανήθησαν δέ 100 χιλιάδες φράγκα!...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΝΤΕΖΙΡΕ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Μία προφητεία που πραγματοποιείται. 'Όπου ο Βερναδότες άναγορεύεται βασιλεύς της Σουηδίας. 'Η συγκιτάσεις του Ναπολέοντος. 'Η Ντεζιρέ δεν θέλει να φύγη από το Παρίσι. Μετά το Βατερλώ. 'Ο θάνατος του Καρόλου ΧΙΠ. 'Η Ντεζιρέ ως βασίλισσα. 'Η νουσταλγία της Γαλλίας. 'Ο θάνατος του Βερναδότε. Μία άπόπειρα ταξιδιού. Τα νεύρα της Ντεζιρέ. 'Ο θάνατός της.

Συνεχίζουμε σήμερα την ιστορία της ώρας μνηστής του Ναπολέοντος Ντεζιρέ Κλαρέ, μετά το γάμο της με το γενναίο Γάλλο στρατάρχη Βερναδότε.

Μία φορά, όταν ο Βερναδότες ήταν ακόμη νεαρός δέωματος, είχαν πάει μαζί με το Βοναπάρτη σε μια μάντισσα για να τους ρείη τα χαρτιά. 'Η μάντισσα, αφού συμβουλευτήκε τα χαρτιά της, τους είπε: «Θα γίνετε βασιλείς κ' οι δυο σας!»

Η προφητεία αυτή, όσον άφορά το Βοναπάρτη, είχε πραγματοποιηθεί πιά. Είχε γίνει, όχι μόνο βασιλεύς, αλλά αυτοκράτορ των Γάλλων. Είχε φτάσει όμως η ώρα να πραγματοποιηθή το μέρος της, το σχετικό με το Βερναδότε.

Ο γάμος βασιλεύς της Σουηδίας, ο άνάρετος Κάρολος ΧΙΠ, βλέποντας ότι το τέλος του πλησίαζε κ' ότι δεν είχε παιδιά να τον διαδεχθούν στο θρόνο του, άρχισε να ψάχνει για να βρη ένα άντάξιο διάδοχό του που να μπορεί να ήπερασθή το κράτος του μέσα στις τρικυμίες της Εύρώπης και να το κάνει εύτυχομένο. Εδώς λοιπόν έξ άρχης έστρεψε τα βλέμματά του προς την Γαλλία, αναζητώντας το διάδοχό του, μεταξύ των γενναίων συντρόφων του Ναπολέοντος. Δυό, μεταξύ αυτών, προπάντων του φαινόταν σαν άξιος για το ύψετατο αυτό έξέταμα: ο γιός της 'Ισολφίνας από τον πρώτο της γάμο Εύγένιος ντε Μποαργκναι και ο Βερναδότες.

Μα ο τελευταίος συγκέντρωνε περισσότερες συμπάθειες στο Σουηδικό λαό, γιατί πολλές φορές είχε μεσιτεύσει στο Ναπολέοντα υπέρ της Σουηδίας κ' έτσι, κατά τη γενική συνέλευση των άναπρωσώπων του Σουηδικού λαού στο 'Ορέμπρο, ο Βερναδότες έξελέγη παμψηφεί διάδοχος του θρόνου των ήνωμένων βασιλείων της Σουηδίας και της Νορβηγίας.

Τότε η Συνέλευσις, έστειλε στο Παρίσι τον κόμητα Μόντε για ν' άνακοινώση την άπόφασι του Σουηδικού λαού και να λάβη την άπάντησή του. Την έποχη εκείνη ο Βερναδότες βρισκόταν όπó την δυσμένειαν του Αυτοκράτορος κ' έτοιμαζόταν να φύγη για τα λουτρά του Πλουμιέ. 'Η άπροσδόκητη αυτή είδησις τον κατέταρε, γιατί φοβόταν πολύ ότι ο Ναπολέων δεν θα συγκρατηθετο να γίνη αυτός βασιλεύς της Σουηδίας. Κ' είχε όληνη να το φοβόταν αυτό, γιατί πρό όλιγου ακόμη καιρού, όταν έπρότειναν στο Ναπολέοντα να τον άναγορεύσει βασιλέα της 'Ισπανίας, ο Αυτοκράτορ φώναζε: «Αυτόν, βασιλέα της 'Ισπανίας! 'Ο Θεός να με φυλάη! Θέλετε να κάνω έναν έχθρο παραπάνω!...»

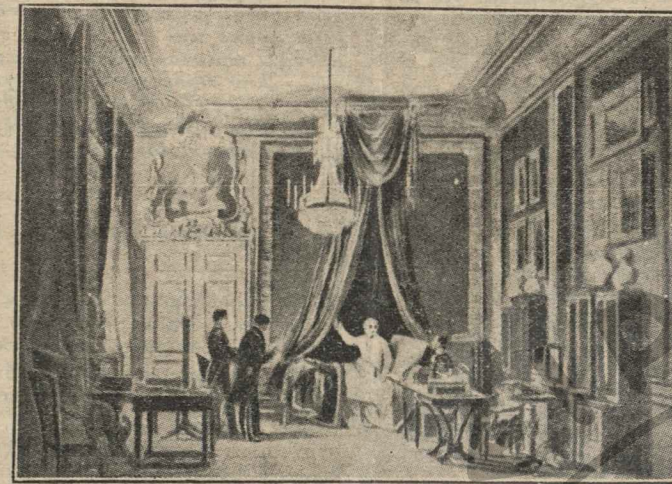
Άγνωστο όμως για ποιό λόγο, αυτή τη φορά ο Ναπολέων φάνηκε πιο μαλακός και έπε στην άρχη, όταν άνεκοινώθη η άπόφασις του Σουηδικού λαού: «'Εγώ μονάρχης έκλεκτός του λαού, δέ θα άποδοθώ ν' άνταχθώ στην έκλογη ενός άλλου λαού! Στον δέ Βερναδότε την ίδια άπάντησι ως έξης. «Σ' άφίνω ελεύθερο ν' άρηθής ή να δεχθής... Προτιμώ να δώ έσένα στο θρόνο της Σουηδίας από οίονδήποτε άλλον... Θά σε ύποστηρίζω».

Τέλος, όποτε από μια μεγάλη συζήτησι, κατά την οποία δεν καθάρθηκε ν' άποσπάση από το Βερναδότε τις έγγυσεις που του ζητούσε, τού είπε:

— 'Ας είνε! Πήγαινε να βασιλεύς. Τα πεπρωμένα σου άς έκπληρωθούν!...

Μα η συγκιτάσεις του αυτοκράτορος δεν ήταν το πάλιν, ύπελειπτο η συγκιτάσεις της Ντεζιρέ, η οποία με κανένα τρόπο δεν ήθελε ν' άφίση το Παρίσι και τη Γαλλία. Για να την κάνουν να δεχθή την έκπληκτικη και της έλπαν ότι ο τίτλος του βασιλέως της Σουηδίας ήταν ένας άπλός τίτλος μόνο που άπενεμήθη στο σύζυγό της, ο οποίος δεν άνέλεβανε κομμία ύποχρεώσει απ' αυτόν. 'Όταν όμως ήρθε η ώρα της άναχωρήσεως του στρατοκράτορος ζεύγους για το βασιλείο τους, η αντίστασις της ύπηρεση τριμερή. 'Η Ντεζιρέ διεκήρυξε ότι θάπινε το σύζυγό της να πάη να βασιλεύη μόνος του. Δεν έννοουσε με κανένα τρόπο να φύγη απ' το άγαπημένο της Παρίσι. 'Αςόσο, όταν είδεν τον άνδρα της έτοιμο να φύγη μαζί με το μοναχοπαίδι τους, τον μικρόν 'Οσκά, η μητρική της καρδιά λυγίσαι και έφυγε μαζί τους.

Η ύποδοχή της όποιος έτυχε το νέο βασιλικό ζεύγος στη Σουηδία ύπηρεσε άπεριγρήπτη σ' έκδηλώσεις ένθους άσματος και λατρείας. 'Η Ντεζιρέ άν και συνεκνήθη έξαιρετικά απ' αυτή, ίδεν έπαυε να νουσταλγεί το Παρίσι της και να έκτενεί τον Κάρολο—

Ο Βερναδότες κατά τα τελευταία χρόνια της βασιλείας του, συνερχόμενος κληνής με τους άστροφούς του.

Ιωάννη—έπως λεγόταν τώρα ο Βερναδότες—να την ξαναστείλη στο Παρίσι μαζί με όλους τους Γάλλους οι όποιοι τους είχαν συνοδεύσει εκεί και οι όποιοι—όπως κ' αυτή—δεν μπορούσαν να συνειθίσουν στη διαμονή της Στοκχόλμης.

Τα γεγονότα που διεραματίστησαν έμελλον να την βοηθήσουν στην πραγματοποίησι της επιθυμίας της αυτής. 'Η κατάστασις στην Εύρώπη ήταν τέτοια ώστε ο πόλεμος Σουηδίας κ' Γαλλίας ήταν σχεδόν άναπόφευκτος. 'Ο Βερναδότες, με την έλπίδα ότι θα τον άπέφευγε, έπέτρεψε στη Ντεζιρέ να πάη στο Παρίσι ως πρεσβευτής του και να συνεννοηθή με τον Ναπολέοντα. Μα οι διαπραγματεύσεις αυτές δεν κατέληξαν σε κανένα άποτέλεσμα, γιατί έν έφ' μεταξύ οι σύμμαχοι είχαν εισβάλλει στη Γαλλία, παρασύροντας μαζί τους και τη Σουηδία. Στη μάχη δέ του Βατερλώ, ως γνωστόν, ο Βερναδότες, ως διάδοχος του Σουηδικού θρόνου έπολέμησε εναντίον του Ναπολέοντος.

Ο Κάρολος ΧΙΠ πέθανε στις 6 Φεβρουαρίου 1818, μέσ' στην άγκαλιά του θετού παιδιού του του Βερναδότε, και του θετού έγγονου του 'Οσκά. Τα τελευταία του λόγια ήσαν τα έξης: — Πειθαίνα ήσυγος. Ξέρω σε ποιόν άφήνω τα δύο βασιλεία μου και τους ύπάρχους μου, τους όποιους άγάπησα σαν παιδιά μου.

Την ίδια μέρα ο Βερναδότες, όπó το όνομα Κάρολος ΧΙV έστέφτετο βασιλεύς της Σουηδίας και της Νορβηγίας.

Όστόσο, η Ντεζιρέ έξακολουθούσε να παραμένει στο Παρίσι και μόλις πέντε χρόνια μετά τη στέψη της ως βασίλισσας έδήσε να πάη στη Σουηδία για να καταλάβη το θρόνο της. Μονάχα η μητρική αγάπη την έκανε να νικήση την αγάπη που έννοιωσε για το Παρίσι. Δέ μόρεσε ως το τέλος ν' άντισταθή στην επιθυμία να πάη να φιλήση το μοναχοπαίδι της που είχε δώδεκα χρόνια να τον δει, κ' όποιος έπρόκειτο τον καιρό αυτό να παντρευθή με την πριγκίπισσα 'Ισολφίνα, κόρη του Εύγένιου ντε Μποαργκναι. Λογόρριζε να παρασταθή στους γάμους του και να ξαναγορήσει άμέσως στο Παρίσι. Μα άντι να μείνη λίες μέρες στη Στοκχόλμη, όπου ύπελόγιζε έμεινε τριανταεπτά δολοκλήρη χρόνια, κατά τα όποια ούτε τη νέα της πατρίδα μόρεσε να συνηθίση, ούτε το νέο της έδάφην ως βασίλισσα.

Κομμία βασίλισσα δεν ύπηρεζε τόσο φιλόδοξος όσο η Ντεζιρέ. 'Όλα της σχεδόν τα χόρημα τα μοίρεσε στους φτωχούς τους όποιους έπισκεπτόταν ή ίδια.

Γι' αυτό και όλοι την άγαπούσαν παρ' όλα τα νεύρα της και τους έξαρπικούς θυμούς της. Στη Σουηδία εκείνη έννοιωσε το μεσημέρι και κοιμόταν στις τρεις τα μεσάνυχτα. 'Η τουαλέττα της και πρό πάντων η κομμώσις της της έεργαν άρκετές ώρες. 'Η τάξις ήταν γι' αυτή ένα πράγμα άσμεμβάστο. 'Όταν ο βασιλεύς είχε έξουσι στο τραπέζι του, η βασίλισσα άργούσε πάντοτε να προσελθί, ο δέ Βερναδότες την περιέριε φιλοσοφικά επί δολοκλήρη τέταρτα της ώρας, άκοιμισμένος στην πόρτα της κρεμαστίας.

Τα γεράματα του Βερναδότε, ήταν γεμάτα ύγεια, τιμημένα και ήσυχα. Μία νύχτα ένα δυνατό κοινούσιμα έκπληκσε όλους μέσ' στο παλάτι: ο βασιλεύς είχε προσβλήθη από παράλυση. Πέθανε γλυκά στις 8 Μαρτίου 1844, σε ηλικία 84 έτών, κοιτάζοντας τη βασίλισσα Ντεζιρέ και προφέροντας το όνομα του γιού του 'Οσκά, ο όποιος τον διαδέχθη στο θρόνο και ύπηρεσε ένας από τους λαμπροτέρους βασιλείς του κόσμου.

Περιστοιχημένη από την άγλη του παιδιού της η Ντεζιρέ έζησε εύτυχισμένη στη Σουηδία, χωρίς έν τούτοις να έκταταλείνη τα σχέδια του ταξιδιού της στη Γαλλία, το όποιο άσαστο πάντοτε άνέβαλε λόγω του φόβου που της προκαλούσε η θάλασσα. Μία φορά έν τούτοις, θέλησε να το πραγματοποιήση: έπεβράσθη σε μια φρεγάτα την όποιαν κυβερνούσε ο έγγονός της δούτ της 'Οστρογοθίας, ο κατόπιν βασιλεύς Κάρολος ΙΙ. Μα μόλις βγήκαν απ' το λιμάνι την έπιασε ναυτία και έφυγε, ώστε τον παρακάλεσε και γύρισαν άμέσως πίσω.

Παρ' όλα αυτά όμως προηγοριόταν με την έλπίδα ότι θα γυρίση μία μέρα στη Γαλλία. 'Ενδιαφερόταν πάντοτε γα' το προσφιές της άνάκτορο που είχε στο πρόστατο του 'Αγίου 'Ονουφρίου στο Παρίσι. 'Όταν μάλιστα κάποτε άπερασίση η κατεδάφι-

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. P.

Όταν πρό δύο ετών κατά την εν Παρίσι διαμονή της παρυσιαστής σ' ένα αριστοκρατικό μπάλ - κοστούμι φέρουσα ένα πολυτελέστατο κοστούμι Βενετσιάνικο με μαργαριταρένια διατελέα στα δρόμους παλαιοί της, και δόχοντο μπροστά και τρυφάει φέρεμα, ή εμφάνισις της ετίμησεν την παράδοσιν της ελληνικής καλλονής. Τόπος σπάνιος από έσποιν μορφώσεως χαρκτηρός. Στην φυσιογνωμία της διακρίναι κανείς την επίδρασιν της διασταυρώσεως των γενεών. Η μητέρα της είναι έλληνη η Αγγλίς.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Παρασκευή γκάργεν - πάρτυ παρό τφ κ. και τφ κ. Α. Ζαφειροπούλου στην μαγευτική Φαληρέϊτικη έπαυλιν των.

— Η οικοδόποινα έφερεν τουαλέτα σ' ένα όρατο συνδυασμό μουσελίνας μπλε μονόχρωμης και έμπριμ μπλε.

— Μία βινιέτα έμνηξη της Φέμινας ή Δις Μικκίτ Ζαφειροπούλου με λευκή ζωρίζετ ανθισμένη δλη με κίτρινα και ροζ γαφάλλα, κατελιν κίτρινη με τορσάντα από κορδέλλες χρωματιστές.

— Κάτι μεγάλες όμπρέλλες κίτρινες, γκρενά, πράσινες έσκίαζαν τα τραπέζια που ήσαν σπόν κήπο και έξεροίμεναν για τσάι, για τσάι παγωτό, και για τσάι γευστικά παγωμένα φρούτα.

— Η όρχήστρα έπαιζε καθ' όλο τσάι διάστημα διαφόρους χορούς από την Ρόζ - Μαρι και Νό - Νό Νανέτ.

— Μία μεγάλη βεράντα είχε καταληφθή ως έξ έφθον από την ανθηράν νεολαίαν.

— Έμφανίστις που προσελκύουν θανματόν ή Δις Ρένα Τσακισιάνου εν Ρουμκίας, φυσιογνωμία κροσλής με βαθύχρυσά μαλλιά που φωτίζουν τσάι όρατο πρόσωπό της, σιλόνετα φρενένια, φέρεμα από ζωρίζετ βαθύχρυσον συντονισμένη με τσάι χρώμα του σώματός της. Καπέλλο πολύ σκιν μπλε και έγκρητισσιν από βελούδο σε τρείς διαφορετικούς τόνους, Δις Έλλη Γ. Δουζίδη μπλε σιέλ κρέμ με λευκά πουά και μπλε - σιέλ νάφθα με μασόρι άποτελούσαν παριζιάνικο σύνολον, Δις Ντέμιλ Δηρή γάδ με άσπρο κομψότατον φέρεμα μπλε μαρίν, κατελιν και μαντό, Δις Γ. Κωνσταντινίδη με θανμάσιο τζάμπερ και φούστα σε συνδυασμό κρέμ ντε - σιν και ζωρίζετ κόκκινο λάκας και άσπρο καπέλλο, Δις Δ. Φορστή ζωρίζετ άμπερικόν.

— Την παρελθούσαν Πέμπτη νινε - ντε - γκαλά εις τόν κήπον τφ Πι - Παλι μαγευτικόν. Ο χορός ζωηρότατος υπό τούς ήχους θανμασίας τζάζ - μπάντ παρατάθη μέχρι τών προώνων όρδων.

σίς του, έννοιωσεν μιά τέτοια όθλην ώστε ο Ναπολέων ΙΙΙ διέταξε ν' αναβληθή ή κατάδρασις μέχρι τού θανάτου της.

Στά τελευταία της χρόνια, ή βασίλισσα δοκιμάστηκε πικρά: έχασε τόν έγγονό της, τσάι μικρό Γουσταύο, ό δέ βασιλεύς Όσκάο ό γιός της, πέθανε πριν άπ' αυτήν, τσάι 1859. Έκείνη έζησε δυό χρόνια και είδε τσάι διόγγονό της Κάρολο ΧV ν' άνέρχεται σπόν θρόνο της Σουηδίας.

Την παραμονή τού θανάτου της έπρόκειτο νά πάη σπόν Θεάτρο. Μά τσάι χτένισμά της και ή τουαλέτα της τήνθηκαν ν' άργίσουν τόσο, ώστε ό διευθυντής τού θεάτρου διέταξε ν' άρχισή ή παράστασις. Όταν εκείνη παρουσιάστηκε σπόν βασιλικό θέατρο έτελείονε πειρά ή τελευταία πράξις τού έργου. Την έπιασε τότε ένας τέτοιος θυμός ώστε όταν έσαναγίονε σπόν παλάτι καταλήφθη από νευική κρίση. Πέθανε την άλλην νύχτα, σίς 17 Δεκεμβρίου 1860, σε ηλικία 80 χρόνων.

Αυτή υπήρξε ή ζωή της μικρής Μασσαλιώτισσας, ή οποία έγινε χωρίς νά θέλν, βασίλισσα τής Σουηδίας και τής Νορβηγίας και τής οποίας ή δυναστεία βασίλευε και σήμερα σπόν Σουηδία, προσαρτήσιν πάντοτε σπόν Σουηδικό Λαό...

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ.

και τού γλυκυτάτου και περιπετειώδεστάτου μυθιστορήματος

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Η ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ.

του κ. Γεη. Στεποπούλου

Παρακολουθήστε επίσης τας υπερόχους έρωτικάς-ιστορικάς σελίδας:

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, που συνεχίζονται

και στην «ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΟΥΑ» κτλ. κτλ.

Τώρα μή δυσχεστες καλώς λου. Καί τσάι πρόσσω γελασί...

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟ ΣΑΓΩΓΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΕΚΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Έκδοτικός δ' εν έτος... Δελ. 180 ΙΙΙ Έκδοτικός Δελ. Άγγλος Μι. Αί έκδοτοι και τσάι χρηματικά έμβλήματα δούν ν' αυτώνται προς τόν Έκδοτήν τού "Μπουκέτου", κ. ΚΩΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

Τσάι προηγούμενα τσάι τιμώνται δρομάς 5.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A.

— Γερλάνδης από πολύχρωμα φώτα έστόλιζαν τόν κήπο. Ζερωμένες κορροσταίτες, τουαλέτες άπ' τόν - νταϊκ.

— Μεταξν τών παρευρισκομένων Πρέσβης Ρουμανίας, ή κ. Ρασκάνου, πρέσβης Άγγλιας, πρέσβης Τουρκίας, πριγκίπισσα Μσιμπέσσο - Άσκουϊν, κ. και κ. Θ. Φωτιάδη άρμονικός τσάι συνόλου, κ. και κ. Αλ. Φωτιάδου, κ. και κ. Π. Γαϊλάρ, κ. και κ. Μπέμπη με τουαλέτα έμπριμ μπλε, κ. και κ. Γαϊλάρ, κ. και κ. Παντελίδη, κ. και Δις Φιλινόη, πολύ έμφορη έμπριμ, κ. και κ. Α. Τσουκαλά, κ. και κ. Κυριακού, κ. και Δις Νικολαΐδη, κ. και κ. Λεβίδη κομψοτάτη έμφανίσις ή Δις τουαλέτα, κ. και κ. Παπαφράγκου, κ. και κ. Μεν. Μεταξ, κ. και κ. Μερκάντης, Σιουλιάνας, Ν. Καμπάνης, Φίλων, Άδωνιαδάδης, Συριώτης κ.λ.π.

— Την παρελθούσαν Παρασκευήν άπόγευμα δεξίωσις παρό τφ κ. και τφ κ. Γεωργίου εις τήν Κηφισοειδική έπαυλιν των.

— Η οικοδόποινα κομψοτάτη με φέρεμα έμπριμ (σινε) και καφέ.

— Παρευρίσκοντο μεταξύ άλλων κ. Παλαιολόγου πολύ χρωματική με μπλε και καφέ, κ. Αραπίδη γκρί-άρεν, κ. Ντενιάν κομψή τουαλέτα μπλε και λευκή, κ. Δεσποζίνου έμπριμ μπλε, κ. Μομφερράτου γκρί άρεν σύνολον, κ. Παπύ με μαύρη τουαλέτα, κ. Κ. Μομφερράτου όραιοτάτη με άπλοσταίον φέρεμα λευκό και ροζ έμπριμ σε φέρεμα στυλ και μαύρο μεταξν μανδήλι σφιντά δεμένο σπόν κεφάλι της.

— Την προσεχή Πέμπτη γκάργεν - πάρτυ χορευτικό παρό τφ κ. και τφ κ. Μιχά Σκαραβή.

— Την προσεχή Τρίτη δεξίωσις μπριτζ παρό τφ κ. και τφ κ. Γ. Κωνσταντινίδη.

Η Μονταίν

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ο χαρκτηρ τών γυναικων μοιάζει με τόν χαλκό έκείνη της Κορίνθου, ό όποιος συνέκειτο από χίλια δυό έτερογενή στοιχεία μεταξν τών όποιων ύπήρχεν και όλίγος άδολος χρυσός!

Η γυναικς μπορούν ν' άπαρηγοούν τόν έρωτα, ποτέ όμως δεν θά πάθουν νά έρωτοτροπούν.

Τσάι διαζύγιο μοιάζει με τή διάλυση μιάς έμπροχής έταίρειας, στην όποια ή μόν γυναικα είχε καταθέσει τσάι κεφάλια, ό δέ έρωτας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Η γυναικς εινε όπως τ' άγκάθια. Αν περάσης κοντά τους σε γαζέφωνον εύκολα και δεν μπορείς νά ξεφύγης χωρίς νά άνηλώθης.

Η γυναικα εινε άσφινγς πλάσμα, προικισμένο μ' άπείριστον δύναμι!

Η γυναικα εινε χίτημα τού άνδρός της και τών παιδιών της. Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

Αλλάς εινε ό προορισμός της. Αν αυτό δεν της όρσει, τότε δεν δρας συμμετείχε μονάχα σπόν κέρδος.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΕΔΓΑΡ ΚΙΝΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μία έπιστημονική άποστολή στην Ελλάδα πρό έκατό έτών. Η όρδς τού Ιμβραήμ. Τσάι αξιοδάρυτε δέκαμα τής Μεθώνης. Ο Κινέ στην Πελοπόννησο. Η συνάντησις τού με τόν Καποδίστρια. Στην άγκαλιά τού Τουρκοφάγου Νικηταρά. Ο άφιλόθενος μυλωνάς. Στην Αθήνα. Τσάι έρείπια τής αρχαιότητος κλπ. κλπ.

ΚΟΛΟΥΘΟΝΤΑΣ τσάι παράδειγμα τού Ναπολέοντος, ό όποιος όταν ξεκινούσε για νά καταλάβη την Αίγυπτο, είχε πάρει μαζί τόν δλοκλήρη έπιτελείο από σοφούς και έπιστήμονας για νά μελετήσουν τούς αρχαιογικούς θησαυρούς τής άγνωστης έκείνης χώρας, ό βασιλεύς τής Γαλλίας Κάρολος Ι', έκδοτικός τού Ιμβραήμ τσάι Ιμβραήμ πασσά—μιά έπιστημονική άποστολή άποτελουμένη από γεωλόγους, βοτανολόγους, άρχιτέκτονες, λογογράφους κλπ.

Τσάι μέλη τής Γαλλικής έπιστημονικής άποστολής στην Πελοπόννησο ξεκίνησαν άπ' τή Γαλλία σίς 10 Φεβρουαρίου 1829, με τσάι καράβι ή «Κυβέλη». Άρση έκαναν μιά μικρή στάση σπόν Ναυαρίνο, έφτασαν σίς 4 Μαρτίου στή Μεθώνη, όπου μπόρεσαν νά δούν τσάι στρατόπεδο τού Ιμβραήμ. Ο πρόεδρος τού τμήματος τών φυσικών έπιστημών τής Γαλλικής άποστολής, Βόρις ντε Σαιν-Βενσάν, περιγράφει σ' ένα βιβλίο ως έξης τσάι στρατόπεδο τού Αιγυπτίου πασσά:

Σωροί από κουρέλια και παληόπανα, κομμάτια από ξεκομμένα ρούχα κόκκινου χρώματος, και παλιά παπούτσια σκέπαζαν τούς βεβώμικους δρόμους. Εινε άδύνατο νά φαντασθή κανείς τσάι βρώμα και δυσωδία βασιλευσαν σπόν στρατόπεδο τού Ιμβραήμ! Τσάι περισσά σπιντρία, γύρω εις έρε-πωμένα. Οι Άραβες στρατιώται δέ σπαστά κήνη!...

Μεταξν τών μελών τής γαλλικής έπιστημονικής άποστολής στην Πελοπόννησο συγκαταλέγετο και ό νεαρός τότε ήλικίας μόλις 25 έτών—Έδγαρ Κινέ, ό διάσημος άργό-τερας ποιητής, φίλος προς και πολιτικός. Ο θεριός αυτός φιλέλληνας ήνα χρονο ύστερ' από τήν έπιστοφή τ' στή Γαλλία, στά 1829 έβγαλε σ' ένα τόμο τς έντυπώσεως τού από τσάι ταξείδι των στην Ελλάδα με τόν τίτλο «Περί τής συγχρόνου Ελλάδος και τών σχέσων της μετά τής αρχαιότητος». Τσάι βιβλίο αυτό δειχνά χαρίσματα, πολύ μεγάλα: πρσπον, διαπνέεται από έλικονική θανμασίον και ένθουσιασμό για τούς ήρωας τής επαναστάσεως που χάρισαν με τσάι αία τους σπόν ύπόδουλο έθνος τήν έλευθερία του και δεύτερον, προσπαθεί ν' άποδείξη ως όβρασμο τήν άπαισιοδοξία ή όποια βασίλευε τότε στην Ερώπη σχετικα με τήν άναγέννηση τής Ελλάδος, και ή όποια προήρχετο από τσάι άλβερο γεγονός, τού έμφυλλου σπαραγμού που άρχισε τότε σπόν τόπο μας.

Ο Κινέ υπήρξεν ό πρώτος Ερώποιος που δεν άπέδωσε μεγάλη σημασία στή μικρολεπτομέρεια αυτή και προσπαθών ν' άποδείξη τή Γαλλία και σ' όλη τήν Ερώπη ότι, παρ' όλη τσάι φαινομενικά μας έλαττώματα, είμαστε ένας άγνός, έλικρινής, ποιητικός και υμνωδός λαός.

Ας παρακολουθήσουμε όμως τόν ευγενή αυτόν φιλέλληνα σπόν ταξείδι του, όπως μιάς τσάι έξιστορεί ό ίδιος. Εινε πολύ ένδιαφέρον, πολύ περιεργό...

Τσάι βιβλίο του «Περί τής συγχρόνου Ελλάδος, και τών σχέσων της μετά τής αρχαιότητος» άρχίζει με μιά γλαφυρά περιγραφή τής Μεθώνης. Η ώραία πόλη ήτανε έκείνη τήν έποχή έρειπώμενη, γεμάτη από πεινασμένους κατοίκους, τρομοκρατημένους άκόμα από τήν είδεχθή φυσιογνωμία τών όρδων τού Ιμβραήμ.

Σίς 12 Μαρτίου, ό Έδγαρ Κινέ, άρχιος νά περιηγηται τή Μεθώνη, συνοδευόμενος από δυό Γάλλους άξιωματικούς. Ύστερα γύρισε ό α τσάι χωριά τής Μεσσηνίας, τσάι όποια περιέγραψε λεπτομερώς.

Από τή Μεσσηνία, ό Κινέ πήγε στην Αρκαδία. Οι δύο άξιωματικοί που τόν συνοδευαν άναγκάστηκαν νά τόν άφήσουν σπόν μιά τσάι δρόμο, έπειδή έλαβαν διαταγή νά έπιστρέψουν στή δική τους. Ο Κινέ λοιπόν άναγκάστηκε νά κάνει μόνος του τσάι γύρο όλης τής Αρκαδίας. Πήγε στή Μεγαλόπολη, στή Λυκοσούρα, άκόμα στή Βόρεια Αρκαδία, τσάι όποια περιέγραψε λεπτομερώς.

Ένα όρος ό Σατωβριάνδος λούστηκε σπόν νερά τού ιστορικού αυτού ποταμού, κομμήθηκε σίς όχθες τού κ' Ι-γαφει μάλιστα και λυρικώς ύμνος για τσάι ποτάμι αυτό, ό δυστυχισμένος ό Κινέ δεν πέρασε και τόσο καλά.

Στό δρόμο τόν έπιασε θύελλα και άναγκάστηκε νά ζητήσει καταφύγιο σ' ένα μύλο. Μά ό μύλωνάς, διαφεύδοντας τόν παλιν, πύθο περί τής ελληνικής φιλοετίας, όρνήθηκε νά τού δώση άσυλο και τόν άφησε νά κοιμηθή έξω—ένω έπερτε ραγάδια βροχή και τσάι στοιχία τής φύσεως έμαίνοντο!...

Ύστερα ό Έδγαρ Κινέ έπισκέφθηκε και τή Σπάρτη, για τήν όποια άφιέρωσε έμπνευσμένες σελίδες.

Ένώ δέ τραβούσε για τσάι Άργος, είχε τήν ευτυχία ν' άνταμώνη σπόν δρόμο τόν Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια, ό όποιος έκανε τότε τήν πρώτη περιόδειά του σπόν Μωριά, συνοδευόμενος από τόν ήρωικό Νικηταρά τόν Τουρκοφάγο.

Ο Έδγαρ Κινέ συγκινήθηκε τόσο πολύ όταν άντίκρυσε τήν ήλκοκαμένη και άγριοπή όψη τού θρυλικού Τουρκοφάγου, που ήσαν έκείνη τήν έποχή έκαουσός σ' όλη τήν Ερώπη, ώστε έπεσε στήν άγκαλιά του και τόν φίλησε, κίονοντας από τή χαρά και τήν ταρχή του!...

Ύστερα ό Έδγαρ Κινέ έπισκέφθηκε τσάι Άργος, τας Μυκήνας τήν Τίρυνθα, τήν Κορίνθο, τήν Σικώνα και τήν Αθήνα.

Η Αθήνα ήταν άκόμα σία χίρια τών Τούρκων, έκείνη τήν έποχή. Ο Έδγαρ Κινέ όμως εύρισκόμενος σπόν Ναύπλιο λαχταρούσε τόσο πολύ νά τή δει, ώστε πήρε τρείς όξιοματικούς άπ' τσάι καράβι, μπήκε σέ μιά βάρκα, έκανε δλοκλήρο ταξείδι, κ' έφτασε τέλος σπόν Πειραιά. Άμα άνέβηκε στην Αθήνα, ζήτησε άπ' τόν άγα τήν άδεια νά μπη στην πόλη.

Τς έντυπώσεως τού από τήν έπίσκεψή του στην άθάνατη πόλη που ήταν τότε γεμάτη έρείπια—μιάς τς περιγράφει με μελαγχολική διάθεση:

«Πόσο, τή νύχτα έκείνη, άναφανεί ό Έδγαρ Κινέ, ή Αθήνα μου φάνηκε—παρ' όλη τήν κατάπτωση της—σπόν ό-ραία, σπόν συγκινητική και σπόν πλούσια από τή λαμπρή Ρώμη με τς άμέτρητες καινούργιες βίλλες της και με τς θορυβώδεις γιορτές της! Οι περισσότεροι από τούς ταξειδιώται που έπισκέφθηκαν πριν από μένα τας Αθήνας, παραπονούνται σίς ταξιδιωτικές περιγραφές τους πως ή σημερινή έλευνη κατά-σταση τής πόλεως καταστρέφει τήν άδοση εντύ-πωση τών έρειπίων της. Εγώ όμως, ό θεωρώ εύτύχημα που έπισκέφθηκα τήν πόλη τής Αθήνας σίς στιγμές τής καταπτώσεώς της. Τσάι λιγότερο θα έβρεθ' άπ' όλα τσάι πράγματα που βλέπει κανείς σ' αυ-τήν εινε άσφαλώς τσάι έρείπια της. Τσάι μάτι, κοιτα-ζόμενο πσά νά περιφέρειται πάνω σέ σπιντρία γκρεμι-σμένα από τή φωτιά και πάνω σέ χαλάσματα, ζητάει νά ξεκουραστή πάνω σίς στήλες και τσάι τεχνη τής αρχαιότητος...»

Και ό Έδγαρ Κινέ συνεχίζοντας λέγει: «Η αιώνια νεότης τού άττικού πνεύματος μεταφέρθη σπόν έρείπια του, και σ' αυτόν άκόμα τόν ξεπεσμό του, τσάι άρχαίο άττικό πνεύμα διατρέφει τή χάρη και τή λάμψη τής παλαιάς του δόξας...»

Ο Έδγαρ Κινέ έπισκέφθηκε ύστερα όλα τσάι μνημεία τών Αθηνών, έτος από τόν Παρθενώνα, σπόν όποιο οι Τούρκοι δεν άφηναν κανένα ν' άνέβη, έπειδή τόν είχαν μετατρέψει σέ οχυρό φρούριο. Κατόπιν, κατέβηκε σπόν Πειραιά, μπήκε στή βάρκα και ξεκίνησε νά έναόρην τσάι καράβι του—γοητευμένος από τσάι δρομ των έρειπίων τού αρχαίου άθηναϊκού πολιτισμού.

Οι τυφλοί σπόν Βέλγιο

Οι περισσότεροι τυφλοί είσκονται σήμερα σπόν Βέλγιο. Οι κλειστοί από αυτούς έχουν τυφλωθεί σπόν πόλεμο από τσάι δακρυγόνα άέρια. Με τήν πυκνή λοιπόν συγκοινωνία άποκνίχτων έ-λαβαν τον χώρο καθημερινούς σούς δρόμους τού Βελγίου πολλά άστυχματα.

Η Βελγική άστυνομία θέλοντας νά προλάβη τσάι δυστυχία αυτά, έφύλαξε τούς τυφλούς με μιά τριγωνική σημαία πράσινη και κόκκινη. Όταν οι τυφλοί βγαίνουν έξω, κρατούν τή σημαία στήν άκμή της στήν άκμή της και οι άσφαδο προ-σέχουν νά μή τούς παρασύρουν.

Κ' οι άστυνομίκοι όμως όταν συναντούν τυφλό σπόν δρόμο, σε έπικινδυνό μάλιστα άπό τσάι δρόμο, άπ' τσάι χέρι και τόν οδηγούν έπ' άρκατόν.

Τσάι ίδιο κάνουν και οι πολιτες. Αλλά όμως γίνεται μόνον σπόν Βέλγιο...

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Λ'
Έκαναμε ψευδομάχες στους Τράχωνες και καταυλισθήκαμε την βραδυά εκείνη στο Μαρούσι, με τὰ όρτια τὰ νερά και τὰ πολλά τὰ δέντρα.

Μόλις μās πήραν χαμπάρι οι Μαρουσιώτες κλειδώθηκαν στὰ σπίτια τους. Κ' έτσι, όταν φτάσαμε στο χωριό, χωρισμένοι κανά ένομοτίας και γυρίζαμε στὰ στενοσόκακα για καταλύματα, ή γυναικες έβγαιναν σά χαγιά και μάς έλεγαν :

Μιά διμοιρία Καραγκιόζηδων...

μάτιο ! Νά... αν θέλετε, ή αλλη νά κερμηθήτε !

Έτσι γενήκαμε όλοι... αλλιόι !.
Έργότερα, σάν πλάκωσε ή νύχτα και γνωριστήκαμε με τους Μαρουσιώτες καλύτερα κι έπαψε ή δυσπιστία στο χακί, ανοίχτηκαν σέ μερικούς τὰ σπίτια κι έτσι έστεγάσθηκαν κατά ένομοτίας.

Στο λόχο μας είχαν άποσπασθεί, από κάποια μάνδρα της Νεαπόλεως και μιὰ διμοιρία... Καραγκιόζηδων. 'Ο Καραγκιόζης, για νά εινε σύμφωνος με την περιστάση και με τὸ περιβάλλον, είχαν επιτρατευθῇ κι' αυτός, έγυμναζε και έγυμνάζετο καί άσπότηζεν όλα τὰ παραξένα της στρατιωτικής ζωής, άνωτέρων τε και κατωτέρων.

Έτσι ο Καραγκιόζης ήλθε μαζί μας στους Τράχωνες, και μετά πολλές περιπέτειες, μās άκολούθησε στο Μαρούσι. Έκει όμως, είτε ή τύχη, είτε οι άξιωματικοί, για νά μη ξενοχάμε με αυτόν και δέν έχουμε όρεξη την άλλη μέρα για γυμνάσια, του κρύψανε τὰ σύνεργα, τὸν χάρινο δηλαδή διασώ.

Ψάξαμε φυσικά παντού νά βρούμε τὸ διασώ μὰ στάθηκε άδύνατο. Έρευνήσαμε όλες τις μάντρες κι' όλα τ' άπόκρυφα του Μαρουσιού, μὰ τὸ καίκου. Κι' επί τέλους οι καραγκιοζοπαίτες άπεφάσαν νά παίξουν... μόνοι τους, υποδυόμενοι αὐτοί τὰ διάφορα πρόσωπα του Καραγκιόζη !

Η παραστάσις θα έδίδετο σέ ένα σπίτι, όπου κατοικήωνσε ή ένομοτία ή έχουσα τὸν αρχιδιασάχη του Καραγκιόζη.

Τὸ ζήτημα ήταν πὸς έμεις οι άλλοι, οι κατασκηνωμένοι και καταυλισμένοι στὰ πέρατα του Μαρουσιού θα κατορθώναμε νά πάμε στο σπίτι αὐτό, πὸν θα γινόταν ή παραστάσις, ένω είχε χτυπήσει πειά σπλητήριο και περίπολοι εὐζώνων και χωροφυλάκων γύριζαν στα στενά κι' έπιαναν τους καθυστερημένους στρατιώτες.

— Πὰς οὐλλαμβανόμενος έξω, θα τιμωρεῖται με αυστηράν φυλάκισην, φώναξε με θυμό ο ταγματάρχης άπ' τὸ δειλινό άκόμα. Και κάθε περιπόλια κύτταζε νά βρῇ στρατιώτη για νά τὸν φυλάκισῃ !

Τό... καθήκον πρὸ παντός !...

Στις διάφορες λοιπὸν μάντρες, στις αὐλές

Ντυμένοι έτσι θα έπηγαιναν...

κό κοστούμι δέν υπήρχε, προσέφερε μιὰ γοργά τὰ παλιά φορεσιὰ της. 'Ο στρατιώτης πὸν θα τὰ φορούσε θα έδενε τὸ πρόσωπό του, με τὸ μαύρο μαντήλι γύρω - γύρω κι' έτσι δέν θά άναγνωρίζεταν.

Μόλις όμως πρόβαλλε με τὸ κοστούμι της γοργά στο δρόμο άμσως κίνησε την περιέργεια τὼν υπαίθριως δροσισμένων.

Τὸ άνάστημα και τὸ βάδισμα της γοργάς αὐτῆς δέν ήταν άνόστημα και βάδισμα πραγματικής γοργάς. Έκτός αὐτοῦ λησμόνης νά βγάλῃ τις άρβύλλες του και δυό - τρεις Μαρουσιώτες, πὸν ποθόντουσαν στην πόρτα, δέν κρατηθήκανε νά μη φωνάσουν δυνατὰ μόλις τὸν άντίκρυσαν :

— Ντιάλε !... Τί γοργά εινε αὐτή μ' άρβύλλες !... Την γνωρίζεις :

Κι' ό στρατιώτης άφρόβηθηκε και γύρισε πίσω στην αὐλή.

Στή δική μας τὴν αὐλή, γινόταν συναγεμώσις. Έπρόκειτο οὐ νά πῶμε στὸν Καραγκιόζη με τὸν «δεκανέα ένομοτάρχη».

— Θα μάς πιάσῃ τὸ περίπολο και θα χορτάσουμε φυλάκα, εἶπε κάποιος.

— Τί νά κάνουμε τότε ;

— Νά ντυθούμε πολιτικά κι' έμεις.

‘Ο ταβερνάρης από κάτω προσέφερε πράγματι ένα δικό του κοστούμι κι' ένα τὸν παιδιού του.

Τὰ ρούχα του παιδιού ήταν καινούργια ευρωπαϊκά, άλλα τὸ γέρον ήσαν Μαρουσιώτικα. Διαφονίες λοιπὸν άρχισαν κι' ἴδω. 'Ηγέρθη τὸ ζήτημα πὸς θα φορέσῃ τὰ ευρωπαϊκά ρούχα.

— Έγώ πὸν εἶμ' άνωτέρως, μὸν φώναξε ο δεκανέας, θα φορέσω τὰ ευρωπαϊκά και σὺ τὰ Μαρουσιώτικα.

— Μὰ τὰ Μαρουσιώτικα, μὸν εἰπὸν κοντὰ έμένα, άπάντησε έγώ.

— Καί τί έχει νά κάνῃ ;

— Πὸς τί έχει νά κάνῃ ! Θα με καταλάβουν.

— Ναί, αλλά έγώ εἶμαι δεκανέας.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή, δέν εἶσαι τίποτε. Εἰμαστε καί οι δυό λιποτάκτες. Κατὰ συνέπειαν παραβάται τὼν κανονισμὸν πὸν σέ έχουν δεκανέα σέβανε και μένανε στρατιώτη...

— Θα τὰ πάρω δια της βίας ! έβρυχηθῇ ο δεκανέας.

— Μὰ τὸν άγιον Σουλτάνον, θα σύρῃ τὸ ξίφος και θα σέ διαπεράσω !... οὐρλιαξε έγώ.

‘Ο κάπελας επενέβη.

— Βρὲ γιατί τσακωνέσθε και θα μὸν χαλάσετε τὰ ρούχα ! Δέν ρίχνετε κληρο νά δοῦμε πὸς θα τὰ πάρῃ !

Έβρίξαμε ένα νόμισμα και ή τύχη πῆνόνος τὸν δόμο νέμ Βέλτσα. Πῆρα τότε νά φορέσω τὰ χοντρά, τὰ μαύρα, Μαρουσιώτικα ρούχα. Στή βράκα μπορούσε νά γινῇ ολόκληρη ένομοτία !.

Στὸ ντύσιμο με βοήθαγε ο κάπελας. Αὐτὴ τὴ στιγμή όμως, κούσαμε μιὰ χοντρή φωνή από την πόρτα :

— Μὰ τί, καρναβάλλια έχετε, μορὲ παιδιὰ ;

— Ένας παλιός στρατιώτης, χοντρός και πάντα μεθυσμένος, βρομολογώντας φρικτὰ κρασί, μῆλξε στο καπνέιο :

— Μὴν έχουμε άποκρηξες και δέν τὸ ξέρω ; εἶπε. Τὸν εἴπαμε τί συνέβαινε.

— Κουτοί πὸν εἶστε ! Κεράστε με μισή δοῦ, νά σὰς πῶ πὸς νά τὰ καταφέρετε, φώναξε.

‘Η μισή ήρθε άφροκοπούσα και σπιρτόζικη.

— Νά βγάλετε τὰ πιλήκια και τὸ σπαθί σας, εἶπε τότε ο στρατιώτης, νά τ' άφίστετε άδω και νά πάτε όπου θέλετε. Έτσι δέν σὰς μιλάει ή περίπολος, όποια μέρα και αν σὰς άπαντήσῃ... Νομίζει πὸς πηγαίνετε ύπηρεσία. Μόνον νά μη πηγαίνετε κι' οι δυό μαζί. Κάθε ένας από χωριστὸ δρόμο. Τ' άκούτε ; Στὴν υγεία σας τὸ λοιπὸν !

Τὸν άκούσαμε και βάλαμε σ' ένέργεια τὴ συμβουλή του. Βγήκα μάλιστα πρώτος.

Δέν έκαμα όμως δυὸ βήματα κι' έπεσα άπάνω στους εὐζώνους.

— Άλτ !

— Τί θέλετε, βρὲ παιδιὰ !

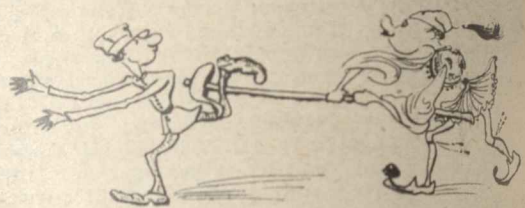
— Στάσου !

— 'Αφῆστε μ', σὰς παρακαλώ, έχω δουλειά.

— Στάσ' 'ταγάρι ! Πὸν 'γκιζεράς' οὐδὲ, περὶ 'λύχων άπὸ τέτοια μεταμοσυνόκτιον ώρα ; Μὸν εἶπεν ο έπί κεφαλῆς.

— 'Οπου θέλω.

— Δέν έχ' οὐδὲ, ἴδω, όπου θέλ'ς κι' όπου θέλω. Εἶπε σαρμα

‘Αγρεύοντες καθυστεροῦντας στρατιώτες

‘Εγινε στρατιώτης

‘Ο Βελί-Γκινί είχε γινῇ άποστότης

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΒΙΤΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Δέν έχουν μόνον οι άνθρωποι βίτσια, έχουν και τὰ ζῶα. Οι ζωολόγοι παρετήρησαν, λόγου χάριν, ότι τὰ καναρίνια και οι γαλοπούλες άρέσκονται υπερβολικά νά πίνουν οινόπνευματώδη ποτά και νά μεθούν.

Οι παπαγάλλοι και τὰ σκυλλιά—πάντοτε όπως βεβαιούν οι ζωολόγοι—άγαποῦν σέ άπίστευτον βαθμό τὸ σοά και τὸν καφέ. Οι δὲ έλέφαντες περισσότερο άκόμη κι' άπ' αὐτὴ τὴν καθημερινή τροφή τους, άγαποῦν τὰ νερκοτικά και ἰδιαίτερος τὸ όπιο. Έπίσης τρέφουν μεγάλη συμπάθεια πρὸς τὸ κρασί. Όσοι έχουν παρυσθεῖ μέσα στα ἱπποδρόμια, τὴν ώρα πὸν γευματίζουν οι έλέφαντες, θα παρετήρησαν βέβαια, ότι πάντοτε τελειώνει με οινόποια ! Τὰ παχύδεσμα αὐτὰ πίνουν με μεγάλη ευχαρίστησι τὸ κρασί. Εἶνε ἱκανοί νά καταπιὸν ολόκληρη χιλιάρα με κρασί.

‘Ο διάσημος θηριοδαστής Πιντόκ είχε έναν έλέφαντα, στὸν όποιο έπειτα από κάθε γεῦμα τοῦ έδινε και από ένα ποτήρι λικέρ.

‘Ο Πεκινέλ Λόσχε, άλλος διάσημος θηριοδαστής, είχε έναν ευφύεστατον εξημερωμένο πύθηκο, τὸν όποιο άφηνε νά βγαίνῃ άπ' τὸ κλουβί του και νά κυκλοφορῇ ελεύθερα στο ἱπποδρόμο. ‘Ο πύθηκος αὐτός άγαποῦσε πολὺ τὸ κόκκινο κρασί και τὴν μπύρα, άπ' τὴν όποια προτιμοῦσε πάντοτε...τὸν άφρό !

‘Ο γνωστός ζωολόγος Μπρέμι διηγείται ότι έγνώρισε δυὸ χιμαπατζίδες σποῦς όποιους άρσε όποιοδήποτε οινόπνευματώδες ποτό, ἰδιαίτερος δὲ τὸ κρασί και τὸ ρακί. ‘Ο ἴδιος άναφέρει ότι έγνώρισε έναν οὐραγοτάγκο πὸν άγαποῦσε πολὺ τὸ οινόπνευματώδη ποτά, κάθε μέρα ο κύριός του τοῦ έδινε από ένα ποτήρι κρασί, τὸ όποιο έκείνος ρουφούσε άργά-άργά και ἡδονικά. σάν νά προσπαθοῦσε νά παρατείνῃ όσο τὸ δυνατόν περισσότερο τὴν άπόλαυσί του. Πολλές φορές έκανε πέντε ολόκληρα λεπτὰ τῆς ώρας ρουφώντας τὸ ποτήρι του. Έπειτα όταν τελείωνε άπλωνε τὸ ποτήρι πρὸς τὸν κύριό του και τὸν κοίταζε με ένα φρος σάν νά τοῦ έλεγε : «Ξαναγέμισέ τόν ! ‘Ο οὐραγοτάγκος αὐτός έγρόρισε, γιατί κάποια μέρα ήπιε ένα ολόκληρο μπουκαλί !

‘Από τὰ άγρια ζῶα τὰ περισσότερα άγαποῦν τὰ οινόπνευματώδη και γενικῶς τὰ διεγερτικά. Υπάρχουν όμως και άλλα εἶδη ζῶων πὸν τὰ άποστρέφονται.

‘Η μεγάλης σάφης άγαποῦν πολὺ τὸν καπνὸ. Τους άρέσει δὲ τόσο όστε πλησιάζουν στυ ; καπνιστὰς και τὸν όσφραίνονται με πάθος έως ότου μεθύνουν !

Έπίσης τὰ σκυλλιά και κυρίως οι γάτοι, άγαποῦν τὸ όπιο. Γύρω από τὰ όπιοποτεῖα τοῦ Καμπούτῆ βλέπει κανείς συγκεντρωμένους άπειρους γάτους, οι όποιοι ξεπλωμένοι ράθυμα εἰσπνέουν με ἡδὴν τὸν γύρω άέρα, όστις εἶνε βαρὺς από τὸ όπιο πὸν προέρχεται άπ' τὸ έσωτερικὸ τοῦ όπιοποτεῖου.

Τέλος ο Μπρέμι άναφέρει ότι στην βορειανατολική ‘Αφρική εἶδε έναν έντελῶς παραξένο τρόπο, με τὸν όποιο οι ἰθαγενεῖς πίνουν τοὺς πύθηκους. Οι ἰθαγενεῖς αὐτοί κουβαλοῦν στα μέρη πὸν βρίσκονται οι πύθηκοι μεγάλα κύπελλα γεμάτα από δυνατὴ μπύρα, τὰ άφίνουν κατά γῆς και έπειτα πηγαίνουν και κάθονται παράμερα. Τότε οι πύθηκοι καταβαίνουν από τὰ δένδρα, πλησιάζουν στα κύπελλα, πίνουν τὴν μπύρα, και μεθοῦν ! Στην κατάστασι αὐτὴ τοὺς πίνουν οι ἰθαγενεῖς άκινδύνως πειά και τοὺς μεταφέρουν στα χωριά τους.

ἴδω, έχουμε κανονισμόν κι πειθαρχίαν !

— ‘Αφού με βλέπετε χωρίς σπαθί και πιλήκιο !

— Βιβαίους. ‘Αν δέν οι ἱέβλεπα τοιουτοτρόπους, θα σί συνελάμνα αὐτοσυτιγμει κι παραχοῦμα.

— Με πονάει τὸ δόντι μου και πάω νά πάρω «άσπρινη».

— Ποῦ ;

— Στο φαρμακείο, πὸν έλλοῦ !

— Οὐδέστι... Οὐδέστι, τότες... τράβα γρήγορος κι νά μη χροονουτρίψης !...

(Τὸ τέλος στο προσεχές)

Σταμ. Σταμ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

[Σέ μιὰ μικρή]

Στὰ μάτια κύττα με καλά νά σέ φωτογραφίσω
Με στα δικά μου κι' έξαφνα γοργά νά τὰ σαλήσω,
Νά έχω τὴν εἰκόνα σου στὲς κόρες των κλεισμένων
Καθὼς τὴν έχω στην καρδιά βαθειά ζωγραφισμένη...

Σὰ θέλω ένα της φιλι νά πάρω, τὸ γλυκό μου
Μὸν λέει πὸς ή μάνα της μπορεί νά τὴ μολώσῃ,
Τί βάσανο ! Νά μη τὸ ἴδω ποτε και στὸν εχθρό μου !
Και κατορθώνει πάντοτε φιλι νά μη μὸν δόσῃ,
Και με ρωτᾷ τὸ άκακο, τ' άδωδο περιστέρι,
Τ' νοιῶθω από τὸ φιλι...Εἶνε μικρό, δέν ξέρει !...

Νά μη μὸν μελετᾷς πολὺ γιατί θ' άδυνατίσης
‘Α ! δὲ σέ θέλω έγώ σοφὴ με δίπλωμα νά βγῆς,
Μὸν φτάνει νά μ' ένοήσῃς νά ξέρῃς ν' άγαπήσης
Σέ,πέλαγο σχολαστικὸ δὲ θέλω νά πνιγῆς.

Κι' αν μάθης τὴ γραμματικὴ τί θα κερδίσω τάχα ;
Έγὼ από τὰ ρήματα, μικρή μου, νά σοῦ πῶ,
Θά μ' έφτανε αν μάθαινες τὸ «άγαπᾷ» μονάχα,
Νά σχηματίζουμε μαζί μονάχα τὸ «άγαπᾷ» !

Κλ. Τριανταφύλλου (Ραμπαγᾷ)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΣΠΑΣΜΟΝ

‘Ω ; φαίνεται τὴν πείραξα πολὺ,
Γιατ' άφού τῆς ζήτησα φιλι,
—Εἶμαι νεκρά για σένα, μὸντε πλέον.—Μέ θυμόν !
—Εἶσαι νεκρή ! Δόσμου λοιπὸν τὸν τελευταίον άσπασμόν !

Γ. Κ. Στρατήγης

ΠΡΩΤΑΠΡΙΑ

‘Όλο τὸ χρόνο, κόρη, με μεθοῦσες
Με ψευτικῆς άγάπης ευωδιά
Και ποῦλεγαν πιστὰ πὸς μ' άγαποῦσες
Τὰ χεῖλή μόνον, όχι κι' ή καρδιά.

Μὰ σήμερα πὸν τὸχουν για συνήθεια
Για γὰ σοῦ λέν ψευτιές όπου κι' αν πᾶς.
Σήμερα μὸντες μιὰ και σὺ αλλήθεια
Σήμερα μὸντες... πὸς δέν μ' άγαπᾷς !...

Δημ. Π. Ταγκόπουλος

ΚΟΙΜΗΘΗΝΑΙ, ΑΠΟΘΑΙΝΕΙΝ

—‘Αχ, πὸς δέν έλπιζε στὸν κόσμο και τῇ ;
Μιὰ μέρα—σέ λίγο—ψυχὴ μου, μαζί
Θά πάμε νά μάσωμε γιοῦλι.
Στῆς άνοιξης μέσα στους κήπους ποδιές !
Και λούλουδα πᾶχουν βαρεῖες μυρουδιές
Υακίνθους, άγιόκλημα, φοβία !

Θά μάσωμε κίρινα και ρόδα βουνά !
Γαρύφαλα, βιόλες, μουσκάς κι' ύστερα
Έδω στη φτωχὴ κάμαρά μας.
Θά δοῦμε, σφαλώντας τὴ θύρα μαζί,
—‘Αχ, πὸς δέν έλπιζε στὸν κόσμο και τῇ !
Ν' άνοίξουν, ψυχὴ, τὰ φτερά μας !...

‘Αγγ. Θ. Σημηριώτης

Ο ΤΟΜΠΑΖΗΣ ΚΙ' Ο ΒΑΔΙΓΚΤΩΝ

— ‘Τι παράδοξο τόπο διαλέξατε για πατρίδα !—εἶπε μιὰ μέρα ο άγγλος Βαδινγκτων στὸν ναύαρχον Τομπάζην, δείχνοντάς του τὸ φαλακρό και έρημο βράχο τῆς ‘Υδρας.
‘Η άλευθερία, άπάντησε άμσως ο ‘Υδραίος, διάλεξε τὸν τόπο αὐτό, και όχι έμεις !...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Και όμως... Μην απελπίζεστε, κύριε κόρη. Ένα μεγάλο πρόσωπο, από τον οίκο του Μονορανού, ενδιαφέρεται γι' ας.

— Μην το πιστεύετε αυτό, 'Αννούλα! Φώναξε ο κόρη. Όλοι οι φίλοι του Μονορανού είναι εχθροί μου!...

— Έγώ ο κόρη μιλώ με μιά θλιβερή σκέψη πένσας για μιά στιγμή απ' το μυαλό του. Μήπως ή νέα αυτή ήταν όργανο των εχθρών του, μήπως του την έστειλαν για να του πάρει με τρόπο καμιά έκμυστήρευσ; Μά ο Κανδάλ έδωσε άμέσως απ' το μυαλό του την ύποψια αυτή... Τά λόγια της 'Αννούλας φανέρωσαν τόση ψυχική αγνότητα, ώστε ήταν αδύνατο να κάνει ή νέα την άτιμία αυτή...

— Ναι, είμαι βεβαία γι' αυτό που σ' έλεω, εξακολούθησε ή νέα. Έσως μάλιστα άπόψε το βράδυ κιάλας να σ' βγάλουν από το έλεεινό αυτό υπόγειο — του οποίου ή δηλητηριασμένη άτμόσφαιρα μπορεί να καταβάλει και τον πιο γερό οργανισμό μέσα σε δεκαπέντε μέρες — και να σ' μεταφέρουν σε κανένα από τα εύηλα και ευάερα κελιά του πύργου.

— Ω! 'Αννούλα! είπε τότε με θλιβερό τόνο ο Κανδάλ, γιατί να θέλεις να γελάς τον εαυτό σου; Έγώ είμαι ένας ύποψιος για τίς καμιά!... Όπως όμως και αν έχω το πράγμα, πρέπει να είσαι βεβαία πως δεν θα πάω, μέχρι της τελευταίας μου πνοής να συλλογιστώ κανένα — σένα που μου παραστάθηκες στις κρίσιμες αυτές στιγμές της ζωής μου σαν άγγελος παρηγορίας και καλωσύνης!...

— Ω! μη μιλάτε έτσι, κύριε κόρη, σαν να σ' έχουν ήδη καταδικάσει σε θάνατο, γιατί τι μέ κανένας να ύποψέται!... του είπε έκτεντικά ή νέα... Μά, νά! άκου, σημαίνει ο κόρη. Ο δημοφύλας θα κάνει σε λίγο την εμφάνισή του και δεν πρέπει να μ' αφήσει ή νέα να μ' αφήσει... Θάρος, κύριε κόρη!... Θά ξανάρθω να σ' δω, πριν σ' μεταφέρουν στον πύργο... Και τώρα, πριν φύγω, πρέπει να μου δώσετε την ύποψή σας πως δεν θα πώποτε ούτε στιγμή να έλπιζετε στο Θεό...

— Ναι, έλπίζω στο Θεό, του οποίου είσαι ένας άγγελος άγγελος, 'Αννούλα, της είπε ο Κανδάλ συγκινημένος...

Το βαρύ βήμα του δημοφύλακος άκούστηκε έξαφνα να πλησιάζει.

— 'Αννούλα έβλεπε άφαντη σαν έλαφρή πνοή άνέμου.

Ο ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΠΑΡΕ

Με δση προφύλαξη και αν έκανε την πορεία του ο έξ Ούγενότος στρατός του φίλου μας λοχαγού Ρολάνδου Φρουλλιά, οι καθολικοί τον είχαν πάρει μωροδιά.

Την ίδια μέρα που δολοφονήθηκε ο μαρκήσιος Βάσας, ένας τσοπάνος, είδε, με μεγάλο του τρόμο, την προέλαση των κουρδιστών άνδρων του Φρουλλιά. Έπρεξε τότε άμέσως στον πύργο Ραλεμόνδου για να πη με μεγάλη υπερβολή, τα όσα είδανε τα μάτια του. Είπε π. χ. πως οι Ούγενότοι θα ήταν πάνω από 3 - 4 χιλιάδες, όλοι τους καλά όπλισμένοι, σπέρνοντας παντού, απ' όπου κι αν περνούσαν, τον όλεθρο και την καταστροφή.

Μιά γογή, της, όποιος το έτοιμόροπο καλυψόσατο βρισκόταν κοντά στον πύργο, είπε πως ή άρα τέσσερες το πρωί είχε ξυπνήσει από ένα δυνατό θόρυβο, τον όποιο άκουσε προς την διεύθυνση του μικρού λόφου, έκει όπου οι λοχαγοί του Μονορανού συνήθιζαν να κρεμούν τους καταδίκους εις θάνατον Ούγενότος.

Βγήκε τότε τρομαγμένη απ' την καλύβα της και προσπατώντας από το σκότος, πλησίασε με τρόπο κλι είδε ένα από τους Ούγενότους να σκαρφαλώνει και στις τρεις άγγόνες και να κόβει τα σχοινιά των κρεμασμένων... Έστερα οι Ούγενότοι πήρανε τα πτώματα κι' εξαφανίσθηκαν σαν άερίκα!...

— 'Αννούλα έβλεπε άφαντη σαν έλαφρή πνοή άνέμου.

Τέλος, ένας στρατιώτης, ο όποιος έπισκέφθηκε το πρωί το λόφο των θανατικών έκελεύσεων, βρήκε τις άγγόνες άδειες και σε μιά άπ' αυτές κρεμασμένη μιά έπιγραφή που έλεγε με μεγάλα στοιχεία γραμμένα μ' αίμα:

ΚΑΤΑΡΑ ΣΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ.

Ο Μονορανού, γεμάτος θυμό, διέταξε να του φέρουν τον 'Αμβρόσιο Παρέ.

Ο χειροδότης παρουσιάστηκε ήσυχος και σοβαρός.

Την έποχή εκείνη ο 'Αμβρόσιος Παρέ ήτανε μόλις τριανταδύο χρονών. 'Η συνήθεια όμως της έργασίας, ή έπιμονή σκέψης, ή έαρκη

ένταση του πνεύματος, είχαν αλλάξουν το πρόσωπό του με πρόωρες ρυτίδες. Τα μάτια του είχαν άρχισεν ν' άσπαιζουν. Ήταν χλωμός, όπως είχε συνήθως εκείνοι που άπεριώνουν τις νύχτες της στή μελέτης. Μ' όλ' αυτά όμως τα μάτια του είχαν μιά λάμψη τέλους νεανική.

— Αν και δεν είχε ακόμα την καγκώμα φήμη που άπέκτησε αργότερα, τον 'Αμβρόσιο Παρέ τιν θεοορούσαν ήδη έξαρετίας έξιας χειροδότη. 'Αν και ήταν δέ Ούγενότος, ο 'Ερκίος 'Ιβ τον όνόμασε χειροδότη του από τα 1552.

— 'Α! ήρθες, κύριε 'Αμβρόσιε Παρέ, φώναξε ο στόυλάρχος με το συνηθισμένο του άπότομο ύφος και ήρθες στην άνω...

— Όταν ο γιατρός έρχεται στην άνω, άποκρίθηκε ο 'Αμβρόσιος Παρέ θά πη πως ο άρρωστος δεν πάει καλά!

— Δεν είν' αυτό, κύριε, είμαι μανιώδης...

— Μιά ψυχολογία του κεφαλιού κατευάζει θαιμάσια την μανία, έξοχώτατε...

— Δίμω! Δεν έχω καμιά ανάγκη απ' τις ψυχολογίες σου. 'Ο Παρέ χρομώλασε.

— Σας παρακαλώ έξηγηθήτε, έκλαμπερότατε, ελε. Τι σας συμβαίνει;

— Τι μου συμβαίνει; Θά τό μάθεις άμέσως αν και είσαι και σι Ούγενότος...

— Είμαι, πραγματικώς, έκλαμπερότατε.

— 'Ε, λοιπόν αυτό με στενοχωρεί.

— 'Επιτρέπεται να σ' ερωτήσω, έκλαμπερότατε, γιατί σ' στενοχωρεί αυτό;

— Γιατί θά κολασθής ως είδωλόλατρες.

— Μά αυτά θά τό πούμε άλλοτε. 'Εκείνο που

μ' έχει κάμει άνω — κάτω είναι το ότι οι Ούγενότοι σήκωσαν τελευταία το κεφάλι. Όλοι

τους νικούν. 'Απεθρασύνθησαν!

— Είπε φυσικό, έξοχώτατε. 'Από τους καταδίκους, τί θέλετε να κέρουν; Τους ποσ

βάλετε μέσα στα σπίτια τους, μέσα στα δ

λά τους... Φυλαχθήτε λοιπόν, φυλαχθήτε!

Οί άντεδικοί της θά εινε φρικώδεις...

— 'Ο Κοντόσταυλος άγρίεψε.

— Θάλετε να ύποχωρήσω, φώναξε, μαρ

στά σε μιά χούφτα από ταραχοποιούς...

— 'Η χούφτα αυτή μπορεί να γίνει σπα

τός, έξοχώτατε.

— Τόσο το καλύτερο! Μάχες! Μά τις

πληγές του Χριστού! Είμαι άνυπόμονος ν'

κούσω να ήχουν οι σάλπιγγες!

— 'Η έκλαμπερότης σας δεν θέλει τίπο

άλλο από μίνα; ρώτησε τώρα ψυχρά ο 'Αμ

βρόσιος Παρέ.

— Όχι, κύριε. 'Ηθελα μόνο να μάθω

πό σένα, πότε θά μπορούσεν ν' άνεβώ στ

πό, για να πάω να τιμαρώσω τους άρχι

αυτούς Ούγενότους που άπεθρασύνθησαν...

— Μετά πέντε μέρες, έξοχώτατε.

— Μετά πέντε μέρες! Χίλιοι διαβόλοι!... 'Ας εινε όμως, θά

δύσω προς το παρόν σχετικές διαταγές στους έξοματικούς μου.

— 'Αν έάνθρωπος, αυτός δεν ήταν αρετικός, θά ήτανε μεγ

λος χειροδότης, ψιθύρισε ο Κοντόσταυλος.

— Έχτηνισε ύστερα το χάλκινο κουδούνι του και παρουσιάστη

ένας άκόλουθος.

— Όταν γυρίσει ο γραμματέας μου, θά του πής πως τον παρ

μένο, διέταξε ο Μονορανού. Και τώρα πήγαμε να μου φέρ

το Σπαλατρίνε.

ΤΟ ΛΥΚΟΠΗΔΗΜΑ

Σε λίγα λεπτά, ο Σπαλατρίνε μπήκε στην αίθουσα με τις συνηθισμένες του ρεβερέντσες.

— 'Α, ήρθες, κύριε κομψομένε; τοίπε ο Κοντόσταυλος.

— Τό ύπτερας έξοκότης, ο πιο ταπεινότατο σεβασμός! άπο

κρίθηκε ο 'Ιταλός, με μιά έδαφιαία ύπόκληση.

— Πόσοι διαθέσιμοι στρατιώτες εινε στον πύργο αυτή τη στιγ

μή;

— 'Ο Καίρμαρία εινε στο ντόμο

με όυνα ντουζίνα. 'Ο Λο

βίλν έπρεξ όυνα πενήντα

ντιά να ίκνηλατήσουν όλόκλη

το δάσο. 'Ο ντόν Ζίλλο

Έσκουλάπα όυνα ντεκα

τάδα.

— Πάτερ νόστε! χαμ

λη! τόσους άριθμούς για τί

τίποτα; Σε ρωτά, πόσοι άν

τρες; μπορούν να μαζευτούν

μιά ώρα μέσα;

— Τριακόσα, έξοχώτατε.

— Πολύ καλά, είπεν ο Κοντόσταυλος. Μαζέψτε όλους αυτούς τους άνδρες, τρέξτε στα δάσος, έρευνήστε καλά και θερίστε όσους Ούγενότους βρήτε μέσα σ' αυτό ή στα πέριξ. Σκοτώστε τους, παλουκώστε τους, κρεμάστε τους, άποκεφαλίστε τους!... 'Ακουσες;

— Μάλιστα, έξοχώτατε!

Και ο Σπαλατρίνε έτρεξε στην άλλη, πήρε μιά μεγάλη σάλπιγγα κι' άρχισε να σάλπιγγε καλώντας τους όπολοφόρους του Μονορανού.

Σε λίγα λεπτά οι σπαθοφόροι αυτοί άρχισαν να μαζεύονται φθάνοντας από παντού και όπλιζόμενοι με βία. 'Ο θυρωρός του πύργου βλέποντας όλες αυτές τις έτοιμασίες κουνούσε θλιβερά το κεφάλι του και μουρμούριζε:

— Πάντοτε αίμα!... Πάντοτε σφαγή!...

Στη φαντασία του φτωχού γέροντος περνούσαν σε μιά άτέλειωτη σειρά, όλα τα φρικάδη κακογέγηματα, τα όποια είχε δει να διαπράττονται τον τελευταίο καιρό απ' τους καθολικούς Γάλλους έναντι των Ούγενότων συμπατριωτών των. Σφαγαί, άπαγχονισμοί, άποκεφαλίσσεις, βασανιστήρια!...

Μετα σε λίγοι δευτερόλεπτα οι άρματωτοί του Μονορανού ήταν έτοιμοι. Άλλοι πεζοί και άλλοι έπιπτοι έξέκλιναν για το δάσος όπλισμένοι σαν άσκατοι. Ένας έυλοκόπος που είχε δει την παρέλαση των Ούγενότων και ήξερε κατά που τράβηξαν, τους όδηγούσε. Προχωρώντας με βήμα γοργό μπήκαν στο δάσος κι' άρχισαν να έρευνούν παντού. Ταχύριαν έτσι, δεξιά κι' άριστερά, όρες όλόκληρες, προχωρώντας πάντοτε έμπρός, ως που έφτασαν στο στενό του Λυκοπηδήματος. Τό μέρος αυτό ήταν άγριο και γεμάτο βράχους. Για να πάη κανείς απ' το περίφημο αυτό Λυκοπηδήμα, το όποιο άπετελείτο από δυο τεραστίους βράχους χωρισμένους μεταξύ τους, Ένας κομμός δέντρου χρησίμευε για γέφυρα στο μέρος αυτό. Κάτω από το χωμάτιο των δυο βράχων έχασκε ένα φρικώδες βάραθρο.

Στο άντικρινό μέρος του Λυκοπηδήματος; στέκοταν όρθιος, άκουμπώντας στη λόγχη του ένας νεαρός Ούγενότος. Πίσω από τα δέντρα και τους θάμνους άκούγονταν θόρυβος και άλλαξη των πολυλήθδων; συγκεντρώσεως. Ήταν τό στρατεύματα των Ούγενότων, έπί κεφαλής των οποίων βρισκόταν ο περίφημος Ρολάνδος Φρουλλιάς, όστις είχε φροντίσει να τους όπλίση και να τους γυμνάση, αναλόγως του καιρού που του έδόθη προς τοίτο.

Μόλις οι όπολοφόροι του Μονορανού άντίκρυσαν τον φρουρόν Ούγενότον να στέκει άτάραχος στη γέφυρα του Λυκοπηδήματος, σταμάτησαν κι' άρχισαν να συσκέπτονται.

Ο φρουρός Ούγενότος τους είδε επίσης και είδοποίησε τους συντρόφους του σφαιρίζοντας.

Τό σφύριγμα του έκαμνέ τους δυοτιχιμένους αυτούς αρετικούς — όπως τους όνόμαζαν — να άναστατωθούν.

Έπενέθη όμως; ό έπί κεφαλής αυτών γέρον προφήτης, ο 'Ονος του Βαλαάμ, όπως καλούσε ο ίδιος τον έαυτό του, και τους καθούσχαζε:

— Τί τάράτσεθε άδελφοί; 'Ο Κύριος θά ρίψη τους κεραυνούς του και θά κατακάψει τους έχθρούς ήμων!...

Τά λόγια του προφήτη ένεπύχισαν το πλήθος αυτό και άντρες, γυναίκες, γέροντες και παιδιά, άρχισαν να ψέλλουν μεγαλοφώνως:

— 'Υπεράνω των σφερών καπνών

Σε βλέπω, θεε των όπλων,

Θεε του 'Ισραήλ, σε βλέπω...

— Έξαφνα όμως μιά βροντηρή φωνή τους έκαμε να λουφάσουν:

— 'Εί!... Κέρατα των κεράτων! Έντερα του Βελζεβούλ!

Κοιλία του Σατανά! Σκάστε, λοιπόν, που να σ' πάρη ο διάβολος! Τι σκούζετε έτσι; Με ψαλμούς νομίζετε πως θά νικήτε

τους σπαθοφόρους του Κοντόσταυλου;...

Ο λοχαγός είχε άνυληφθή επίσης την άφιξη των όπολοφόρων του Μονορανού κι' άρχισε να έτοιμάζεται προς μάχη...

(Άκολουθεί)

Η ΦΩΤΙΕΣ ΤΟΥ ΑΗ - ΓΙΑΝΝΗ

Η φωτιάς του 'Αη-Γιάννη εινε έθιμον παλαιότατο και χρονολογείται απ' τον μεσαίωνα.

Στό Παρίσι κατά την ημέρα του 'Αγίου 'Ιωάννου, συγκεντρώνοντο όλοι οι έπίσκοποι και ο στρατός συνάδουε τον βασιλέα που μετέφερε τον πυρσό, με τον όποιον θά άναβε ο ίδιος την κενητική πυρά.

Τόσο απ' τις φωτιές του 'Αη-Γιάννη έόχευε όλος ο κόσμος, οι δέ τοιμηρότεροι της έπηδούσαν όπως γίνεται και σήμερα.

Η φωτιάς του 'Αη-Γιάννη εινε συνδεδεμένης και με πολλές άλλες προλήψεις. Ένα καμμένο ξύλο από τέτοια φωτιά έδωρεται έγγύλης εύτυχίας. Τό σπύτι που έφύλαγε τέτοιο ξύλο δεν έφοβόταν ούτε πυρκαϊά, ούτε κεραυνό.

Τά κάρβουνα απ' τις φωτιές του 'Αη-Γιάννη θά έκαναν σκόνη, με την όποιαν γιάτρευαν τά άρρωστα ζώα. 'Εμάζαν επίσης τις ρίξες των χοίρων; που έκαίνοντο στό μέρος π' άβαν ή φωτιά, γιατί πίστευαν πως έγιάτρευαν τον καρβίνο.

Τό βράδυ στό Παρίσι ο έθνος παρέθεσε γεύμα στον Βασιλέα στό Δημοαρχικό μέγαρο, ενώ από κάτω ο λαός έχόρευε, έτραγουδούσε κι' έψανε.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΦΕΥΝΤΩ

Ο Φευντώ και ο νεαρός θεατρικός συγγραφέας. Μιά τσουχτερή άπάντησις. 'Η παρεξήγησις του ταξιδιώτου. «Θέλετε να μου πάρете το δωμάτιο!...» Ο άγνωστος κύριος. Πως γράφεται μιά καλή φράσα. Γιατί οι φαρσογράφοι εινε μελαγχολικοί...

Ο περίφημος γάλλος κομωδιογράφος Ζωρζ Φευντώ, του όποιου πολλές κομωδιές παίχτηκαν και στην 'Αθήνα, μπήκε μιά μέρα στά γορφαία μιάς μεγάλης έσπερινής γαλλικής έφημερίδας. 'Ο πρώτος άνθρωπος τον όποιον συνήντησε ήταν ένας νεαρός θεατρικός συγγραφέας, γνωστός για την κομωδητά του και την ματαιοδοξία του, ο όποιος βρισκόταν σκυμμένος πάνω σ' ένα γραφείο και προσπαθούσε, φουσώντας-φευσώντας, να συντάξη ένα άρθρο. Μόλις είδε τον διάσημο συνάδελφό του, ο νεαρός αυτός άρκεσθή να του ρίξη μιά ματιά πολυάσχολου άνδρου που και να του πη:

— 'Α, καίτρε! Σεις ελθε;... Γράφω κάποια σε α χ λ α μ ά ρ α, και χάνω τον πολύτιμο καιρό μου...

— Σαλαμάρια, είπατε; Μήπως γράφετε κανένα καινούργιο σας θεατρικό έργο;... τον ρώτησε τότε ο έξυπνότερος Φευντώ, σκύβοντας πάνω στα χειρόγραφα του.

Στό μεγάλο Παρισινό ξενοδοχείο «Τερμινούς», μπήκε κάποτε ένας ταξιδιώτης, άπευθυνόμενος δε σ' έναν παχύ ξυρισμένο κύριο που στέκοταν στην είσοδο και τον όποιον εξέλαβεν ως τον διεθυντή του ξενοδοχείου, του είπε:

— Έχετε κανένα δωμάτιο;

— Βεβαίωτα, κύριε, άπήντησεν ο παχύς κύριος.

— Θαμνάσια! Είπε τόσο δύσκολο πράγμα να βρη κανείς δωμάτιο έλευθέρου σήμερα μέσ στό Παρίσι... Ποιά εινε ή τιμή του

δωματίου σας;

— Δώδεκα φράγκα.

— Δεν εινε και πολύ φθηνά... 'Ας εινε, τέλος πάντων... Μπορώ να τό δω;...

— Εύχαριστας.

Ο παχύς κύριος όδήγησε τον συν.μιλητή του στο ύψηλότερο πάτωμα του ξενοδοχείου, διέσχισε ένα διάδρομο, και άνοιξε μιά πόρτα.

— 'Ιδού!

— Καλό εινε...θά τό νοικιάσω...

— Με συγχωρείτε, άπήντησεν ο παχύς κύριος, αλλά...

δέν μπορώ να σ' νοικιάσω αυτό τό δωμάτιο...

— Πώς!... Όστε με κοροϊδεύετε τόσην ώρα...

— Διόλου. Με ρωτήσατε αν έχω δωμάτιο. Σας άπήντησα ότι έχω. Έσείς τότε θελήσατε να τό δите.

Είχα την καλωσύνη να σ' όδηγήσω εως εδώ!... Τώρα έχετε την άναίδεια να μου τό πάρете!... 'Ε, αυτό τό

κατήρι δέν μπορώ να σ' τό κάνω!...

— Μά...δέν ελθε ο ίδιοκτήτης του ξενοδοχείου;...

— Διόλου. Είμαι ο Ζωρζ Φευντώ, ένοικος του δωματίου αυτού!...

Ο Ζωρζ Φευντώ, περπατώντας, κάποτε, σ' ένα βουλεβάρτο του Παρισίου συνοδευόμενος από τον συνάδελφό του Χ... και από έναν άλλο κύριο, άξιολογιστάτου, έσωτερικού, με τον όποιον έφαινετο πολύ συνδεδεμένος.

Ο θεατρικός συγγραφέας όμως Χ... σ' όλη τη διάρκεια του περιπάτου συζητούσε με τον Φευντώ εινε λησμονήσει να του συστήση τον άλλο σύντροφό του. Όταν τέλος ο άγνωστος κύριος χαίρεται κι' έφυγε, ο Χ... είπε στό Φευντώ:

— Τόσην ώρα, βρέ! άδερφέ είμαστε με τον ξένον άνθρωπο, και δέν έσκέφθηκες να μου τον συστήσης...

— Θά στον συνιστώσα, ευχαριστάς, άπήντησεν ο Φευντώ, αλλά δυστυχώς...ούτε γω έξω τονόμά του. Κι' επειδή βλέπουμε

τακτικά πρό έτών, ντρέπομαι τώρα πλέον να του τό ρωτήσω!...

— Αν θέλετε να γράψετε μιά καλή φάρσα, συνήθιζε να λέη ο Φευντώ στους νεαρούς συνάδελφους του, που πήγαιναν να του ζητήσουν συμβουλές, άρκει ν' ακολουθήσετε την έξης συνταγή: Θά διαλέξετε μιά απ' τις τραγικότερες υποθέσεις που μπορεί να σας δώση ή ζωή, την υπόθεση δε αυτή θά προσπαθήσετε να την παρουσιάσετε...όπο την κομωδικότερη μορφή της. Δεν υπάρχει άνθρωπιν τραγωδία που να μην έχη την κομική της όψη!...Γι' αυτό, άλλωστε, οι φαρσογράφοι εινε πάντοτε μελαγχολικοί: έχουν στό μυαλό τους, διαρκώς τις υποθέσεις των έργων τους...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Όποιος άγαπά εκείνους που τον κολακεύουν άκολουθεί, χωρίς να θέλη, την παραγγελία του 'Ιησού. 'Αγαπάτε τους έχθρούς ήμων.

— 'Η έκδικσις έξισώνει τον άνθρωπον προς τον έχθρόν του, ενώ ή συγγνώμη τον κάνει άνώτερόν του.

Η ΠΑΛΗΣ ΡΟΜΑΝΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΕΝΤΙΑΣ

Η Δούκισσα με τα γοητευτικά μάτια. Τό περίεργο είδωλό της με τον Ποιητή Καζιμίρ Ντελαβίν. Έρωας και τρικυμία. Η κόρη της και ο άρκατος Μαυρομυχάλης. Ο θάνατος της φθισικής και η τραγωδία της πυρκαγιάς. Τα σκηνικά της Δούκισσας και οι σκύλλοι της. Η «Αίμνη» του Λαμαρτίνου. Τό μέγαρο της Πεντέλης και ο θάνατός της.

μαλιστα πολλές φορές με ληστές, και λένε ότι ο περίφημος άρχι-ληστής Μπίκιος—πού είχε στήσει τό λημέρι του στον... Έλαινα—είχε ρθει σά συνεννόησι μαζί της και την είχε εξασφαλίσει απέναντι κάθε λησταυμορίας!...

Όνομαζόνταν Σοφία, και ήσαν κόρη του μαρκασιού Μπαρβέ Λαμπού. Είχε παντρευθεί τον πρωτότοκο γιό του Δουκά της Πλακεντίας Λαμπού, άλλ' ο άσυμβίβαστος χαρακτήρας της επέφερε τή συζυγική ρήξη, και έτσι η Σοφία ξαναπήρε την ελευθερία της... Ως κόρη και ως δέσποινα έζηρούσε «Κυρία επί των τιμών» της Αυτοκρατορίας Γιοσηφίνας και της Μαρίας Λουίζας. Η όμορφιά της, ή κόρφοσίς της, ή τόλμη της, την είχαν κάνει προσωπικότητα της Γαλλικής Αύλης. Ο Μέγας Ναπολέων—πού έπίστευε ότι είχε τή δύναμη να κυριεύει τις γυναίκες με δση ευκολία και τά φρούρια—την έπολιόρχησε, άλλ' αυτή τή φορά ο μέγας Κορσικανός απέτυχε. Στήν «Ιστορία των έρω-τών του Μ. Ναπολέοντος», ύπάρχει σημειωμένο τό σχετικό έπεισόδιο.

Από τό γάμο της με τό δοξκα Λαμπού ή Σοφία απέκτησε ένα κοριτσάκι, πού τό ελάτρευε και όνειρευότανε γι' αυτό μεγαλεία και θρόνους, άλλ' ο άσθενής όργανισμός του έδειχνε ότι δεν θα πρόσφαινε να ικανοποιήσει τις φιλοδοξίες της μητέρας του.

Όσον καιρό ζούσε ο παθερός της Δουκίσσης, ο χωρισμός από τον άντρα της δεν έδεχόταν έπίσημος. Αλλά μετά τό θάνατό του (1824) ή Σοφία άρχισε να ζή πιά ελεύθερα, μετέβαλε τις σάλες της σε φιλολογικά σαλόνια, όπου μαζεύονταν ποιηταί, λογογράφοι, μουσικοί, ταγάρια κ.λπ. Ένας άπ' αυτούς ήταν και ο Καζιμίρ Ντελαβίν, ο ένδοξος ποιητής των «Μεσηνιακών Ωδών». Η Δούκισσα, νεοτάτη τότε, είχε αγαπήσει περιπαθώς τον όρατο ποιητή. Σε μία στενή φίλη της έγραφε τ' ακόλουθα γιά τον έρωτά της:

«...Εγνώρισα τον Καζιμίρ στά 1820, προτού ακόμη δημιουργή-ση τή θέσι του στη φιλολογία. Αστράφτε όμως από τότε τό πνεύ-μα του, δίνοντας άκαταμάχητα δέλγητρα στην όραία μορφή του. Έρωας δυνατό μ' έκυριεύσε γιά να κρατήσω την ύπερηφάνειά μου, αγωνιζόμενον έναντίον του αισθήματος αυτού, στο τέλος ό-μως έπροδόθηκα. Αγάπησα τό φτωχό ποιητή, ένω αντίσταθηκα στις έπιθέσεις του Κορσικαρόρατος!...

Ένα βράδυ πού ο ποιητής γονατιστός μου φανέρωνε τον έ-ρωτά του, όμολόγησα ότι τον συμμερίζομαι, και γίνηκα κι' οι δύο ευτυχείς. Όταν μου διάβασε τό άριστούργημα του «Κερίν», τότε έπρότεινα να κάνουμε μία έκδρομή στην Ιταλία και κει, στις γραφικές πεδ άδεις της και στη σκιά των όρεινών της Ρώμης, να πλέξουμε τους έρωτές μας. Έναύλωσα ένα Γαλλικό βρικό και μπή-καμε μέσα γιά να πάμε στη Γενόβα.

Η πρώτες μέρες του ταξιδιού μας ύπήρξαν τά μαγευτικά προεόρτια έρωτικών πανηγύρων, αλλά τό ειδύλλιο μας αυτό τό δάεινε μία ξαφνική θύελλα. Εκεί πού ή θάλασσα έπρόσφερε σά μάτια μας τή μεγαλοπρεπέστατη όψη της, έξαφνε ένα τερά-στιο μαύρο νέφος παρουσιάστηκε στον όρίζοντα... Ο πλοίαρχος άνησύχησε: σέ λίγες στιγμές ή καταιγίς έξέσπασε και θα άναποδο-γούριζε τό καράβι μας, άν οι ναύτες δεν έπρό-γυριζαν να μαζέψουν τά πανιά του γρήγορα... Γιά μερικές ώρες τό πλοίο έκιν-δύνευσε να βουλήξει, και ο πλοίαρχος στην πρώτη στιγμή του κινδύνου με παρεκάλεσε να κατεβώ στην αίθουσα. Έγώ όμως ή-

ΚΟΜΗ ίσως ζούν μερικοί Άθη-ναίοι, πολύ γέροι βέβαια, πού θυ-μούνται τή Δούκισσα της Πλακεν-τίας. Στη θύμισί τους θα περνά τό μαγνυνέν όρομα της λεπτοκά-ματης και άσπροντυμένης γριού-λας, πού έβγαίνει στάς Άθήνας, του 1854 έπάνω στο μεγαλοπρεπέ-της άμάξι, συνοφευμένη πάντοτε από δύο μεγάλους σκύλλους. Η ίδιόρρυθμη αυτή πλουσία έννη εί-χε τήν τόλμη να γυρίσει όλη τήν Άττική, χωρίς να φοβάται τις πε-λιδάρειες τότε ληστονίκες συμμο-ρίες πού κατίβαιναν ως στά πρό-θυρα των Άθηνών. Αναντιήνεκα

θελα ν' απολαύσω τό θέαμα της καταιγίδος και των έξαγώνων νων κυμάτων! Διέταξα λοιπόν να με δέσουν στο μεσαίο κατόρ-γιά να βλέπω τό δαιμονισμένο χορό των κυμάτων και τή λαμ-πύνη των άστραφών!...

Τήν ίδια έπιθυμία έξεδήλωσε και ο ποιητής καθίσας άπάν-τι μου, άλλ' από τή στιγμή εκείνη άρχισε να γίνεται φανερό ή αντίθεσι των χαρακτήρων μας. Ένώ δηλαδή έγω με γενναίους και άταραξία απέλαμνα την εικόνα της καταιγίδος, ο Ντελαβίν, χερσαίος Παρισινός, άρχισε να βλαστημά τή στιγμή πού δέχτη-ν' ακολουθήσει τήν ιδιοτροπία μου!...

Μετά δύο ώρες, ο κίνδυνος πέρασε, έξακολουθούσε όμως ή το-λασσοταραχή... Όταν ο πλοίαρχος μας διαβεβαίωσε ότι κάθε κίν-δυνος είχε παρέρθει, ο ποιητής έκαψε τά θρηνηολόγηματά και άρ-χισε μία έξαλλη παιδική χαρά. Τις παιδικές αυτές έκδηλώσεις του διάκοπαν συνεχώς τ' αποτελέσματα της ναυιάσσης τά όποια με-γάλωναν τήν άδηία πού είχε άρχισει να αισθάνομαι γι' αυτόν. Ο ποιητής ξερονόσε άπελπιστικός! Ήταν μιά συχαριά να τον βλέ-πη κανείς. Όλη ή γοητεία του είχε διαλυθεί μπροστά στο μπασί μου!...

Μετά τρεις ώρες τό πλοίο έμπαυε στο λιμάνι της Γενόβας. Ο ποιητής μ' έπλησίασε, άλλ' έγώ, κοιτάζοντάς τον περιφρονη-κά, τότ είπα με χαμηλή τή φωνή, γιά να μη με άκούση ο πλοί-αρχος:

«Η Θεία Πρόνοια θέλησε να με σώσει από έναν άνθρωπο-όπως σεις, δείχνοντάς μου τον έγωισμό σας και τή δειλία σας... Χαιρετε, κύριε!...»

Και τό άποκαλυπτικό γράμμα της Δουκίσσης τελειώνει έτσι. Τό ειδύλλιο μου διεκόπη άμέσως. Μία τρικυμία παρέσ-σε σά θέ-σημα τριών όρών έρωτα ο όποιος από τόσον καιρό είχε ζήσει στην καρδιά μου...»

Κατά τό 1831 ή Δούκισσα της Πλακεντίας άπεφάσισε να παρή-στην Έλλάδα, έφθασε στο Ναύπλι-ον, αλλά δεν έμεινε εύχρηστομένο από τή γνωση της με τον Γεώργιο Καποδίστρια. Τό σαλόνι της, στη πρώτη μας έκείνη πρωτεύουσα γρη-κε κέντρον των δυσχερησιών αν-νανίων του Κυβερνήτου. Μετά τή δολοφονία του Καποδίστρια ή Δού-κισσα ήρθε στάς Άθήνας, όπου έ-γόρασε άπειρα οικόπεδα, έκείνη, χωράσια κ' ένα μεγάλο κομμάτι της Πεντέλης.

Στήν άρχή—έπί της βασιλείας του Όθωνος—κατοίκησε σ' ένα μεγάλο, γιά τήν έποχή έκείνη, σπίτι, έκει πού σήμερα βρίσκεται το Όρφανοτροφείο Χατζηκόστα. Η Δούκισσα έζησε την πρώτη στάς Άθήνας ιδιωτική όμια. Ζούσε μεγολοπρεπέ-γιάτι είχε έντεσιό εισόδημα 150 χιλιάδες φράγκα.

Μαζί με τους άλλους πού έδουχαζαν σπίτι της Δουκίσσης έ-ταν και ο Ήλιος Κατσάκος Μαυρομυχάλης, τέλειος τύπος άντ-ρος της όμορφιάς, άν και δεν ήταν στην πρώτη του νεότητι. Ο Μαυρομυχάλης αυτός ήταν χήρος και πατέρας τριών παιδιών. Εκεί άγνωρίσθη με τήν κόρη της Δουκίσσης, πού είχε προσβλή- από φθίσι. Η φθισική αγάπησε τον όρατο Μανιάτη με φλογερ- έρωτα, και τότοτο έχειροτέρων τήν ύγεία της. Η Δούκισσα παρ-έκαλεσε τό Μαυρομυχάλη να νυμφευθή τήν κόρη της, άλλ' εκείνη πού ήξερε τήν κατάστασί της άνήθηκε.

Η κόρη σέ λίγο καιρό πέθανε. Η Δούκισσα μητέρα της ήταν άπαρηγόρητη. Γιά να μην άποχωρισθί άπ' αυτή, έταρξεν να πτώμα της και τό διατηρούσε σά υπόγειο τό μέγάρου της, μέ σ' ένα κρυσταλλένιο φέρετρο. Κάθε πρωί, μαυροντυμένη, χυρ-τάς άνθη, κατέβαινε στο υπόγειο, και άνοβε λαμπάδες γύρω ά- τήν κάσσα και καθότανε κοντά της ώρες όλόκληρες κλαίοντα-ποδογυρίστας, τό σπiti πήρε φωτιά πού γρήγορα έλαβε τρομα-κτικές διαστάσεις. Χλωμή, τρέμοντας ή Δούκισσα βγήκε σά δού-θωνε να διασώσθι τό πτώμα της θυγατέρας της. Άλλ' αυτό έ-θηκε άδύνατον και τ. πτώμα της θυγατέρας της. Η άσπυ-γόρητη μητέρα έμάεψε τότε τή στάχτι της κόρης της και τήν έ-θαψε με πομπή στο γινωστό μέγαρο πού έχτισε μέσα στο όρος της Πεντέλης.

Κατά τον Ιούλιο του 1847 μία από τις λαμπάδες αυτές έ-κτινέ διαστάσεις. Χλωμή, τρέμοντας ή Δούκισσα βγήκε σά δού-θωνε να διασώσθι τό πτώμα της θυγατέρας της. Άλλ' αυτό έ-θηκε άδύνατον και τ. πτώμα της θυγατέρας της. Η άσπυ-γόρητη μητέρα έμάεψε τότε τή στάχτι της κόρης της και τήν έ-θαψε με πομπή στο γινωστό μέγαρο πού έχτισε μέσα στο όρος της Πεντέλης.

Αργότερα, ή Δούκισσα έχτισε κα-τόν Ίλισσό (έκει πού σά χρόνια μας έ-ταν οι στρατώνες του Πυροβολικού) ένα έ-ρούχοο μέγαρο. Η πολιτική και στρα-τική άριστοκρατία της έποχής, οι δαίμο-ναι κ.λπ. έπαιρναν εκεί συχνά τό

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

(Από τή Εθνοπαϊκά σατυρικά φύλλα)

Τά πάντα πλύν έκείνης.
— Έμαθα ότι ο φίλος σου έχρεωκόπησεν. Μήπως ξέρεις τήν αί-ία της καταστροφής;
— Ναι, λένε πως ή γυναίκα του εινε σπάταλη πολύ.
— Και τά έχασε όλα;
— Όλα, έκτός από τήν...γυναίκα του!

Υπό ένα δρον:
— Τι όρατο κοστούμι! Μου δίνεις τή διεύθυνση του ράφτη σου, να παραγγείλω ένα όμοιο;
— Έχχαρίστως έπό τον δρον όμως... να μη του δώσης και σά τήν ιδιή μου!

Ποιός έφταιγε;
— Γιατί μπαίσιωσες τους γάμους σου μ' αυτή τήν όραία δε-σποινίδα;
— Δεν φταίω έγώ, αλλά ο πατέρας της.
— Μήπως μετανόησε;
— Όχι... χρεωκόπησε;

Τι τους χρειάζονταν;
— Αφού δεν λειτουργεί ποτέ αυτό τό άσ:ανέρ, τι σά; χρειά-ζεται;
— Τό έχουμε γιά ν' άνεβαίνη...τό ένόκιον!

Στό σχολείο:
— Άς ύποθέσουμε ότι έχουμε δέκα πατά-τες και θέλουμε να τις μοιράσουμε σέ τρία πρόσωπα. Τι θα κάνουμε;
— Ένα πουργέ!

Ταμπλώ.
— Τή βλέπεις αυτή τήν όμορφη κυρία πού χορεύει;
— Ναι.
— Είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί της και πρέπει με κάθε θυσία να μου δώση μία συνέν-τευξη.
— Προσπάθησε και άν τό κατορθώσης σέ παρακαλώ να με ειδοποιήσης.
— Γιατί να σέ ειδοποιήσω;
— Γιατί είναι γυναίκα μου!

Τό κατάλαβε.
— Μητέρα, γιατί ή νύφη ντύνεται πάντα σ' άσπρα;
— Έπειδή τό άσπρο εινε τό χρώμα της χαράς και της ευτυχίας, ένω τό μαύρο εινε τό χρώμα της θλίψως και της δυστυχίας.
— Α, τώρα καταλαβαίνω γιατί οι γαρ-μποι φορούνε πάντα μαύρα!...

Φταίει ή φρουρά.
— Πάλι άλλον λοχία έπιασε φίλο, καίμην. Τι εύκολα πού τους αλλάζει.
— Δεν φταίω έγώ αλλά ή φρουρά πού τους αλλάζει διαρκώς.
Πολύ σωστά:
— Τό γραφείο σου, αγαπητέ μου, εινε ζεστό σάν φούβνος;
— Και γιατί να μην εινε; Μήπως έδωδεν βγάξω τό ψωμί μου!

Έγινε εύτυχής.
— Πήγε μου μία λέξι μονάχα και θα γίνω ο εύτυχέστερος των ανθρώπων, δεσποινίς.
— Βλάκα!

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ
Ένας νεαρός ποιητής γιά να σκεπασή μία τρύπα πού είχε ά-νοίξει στο μοναδικό του κοπέλλο, σκέφτηκε να περάση ένα κορμί σ' αυτό και έτσι να τήν γυρίσει.

Μπα, γιατί έχεις πένθος, τον έρώτησε κάποιος φίλος του, πούός σου πέθανε;
— Και ο ποιητής του απάν-τησε:
— Άλλοίμονο! πενθώ τό... κοπέλλο μου!...

Όσοι όμως έπήγγιναν στις συγκεντρώσεις αυτές όφειλαν να φορουν γάντια, πράγμα πού έστενοχωρούσε τους άντρες του Ά-γώνος. Η Δούκισσα είχε καταργήσει τον κορσέ και τό κρινολίνο και σychαίνονταν τά άσχημα και γεροντικά πρόσωπα.

Ως δεσποινίδα επί των τιμών είχε πάρει τή Φωτεινή Μαυρο-μυχάλη, ή όποία αργότερα γίνηκε επί των τιμών της Βασιλίσσης Άμαλίας. Τότε ή Δούκισσα ήρθε τή θυγατέρα του Μεσολογγίτη Χρήστου Κριάλη, τήν όποιαν ύπεραγαπούσε και τήν έπάντρεψε με τό Γεώργιο Σκούτα.

Η Δούκισσα άγαπούσε ύπερβολικά τους σκύλλους. Στο κτήμα της, στην Πεντέλη, συντηρούσε όλόκληρο σκυλοτροφείο, με δε-κάδες σκύλλων κάθε ράσας—ιδίως κυνηγετικά, αλλά και μερικά τοσαποσκύλλα.

Μιά μέρα, ο σκυλοτροφός άφισε μερικούς από τους σκύλλους ελεύθερους στην αύλη. Έκείνη τή στιγμή έμπαινε ένα κοριτσάκι, κάποιου δασοφύλακος. Οι άγριοι σκύλλοι χύθηκαν έπάνω του και τό κατεσπάρσαν! Άλλοτε οι σκύλλοι έτρυγούσαν μέσα στο μέγα-ρο και άνέβαιναν στους καναπέδες της σάλας, χωρίς να τολμά κα-νείς να τους άγγίξει. Αν κανείς από τους έπισκέπτες, μην ξερό-τας τις συνήθειες του σπιτιού, έδιωχνε κανέναν σκύλλο ή ιδιότρο-πη Δούκισσα δυσχερατείτο και μάλλονε τον έπισκέπτη της!...

Στά 1854 ή Δούκισσα, γιά πιά και πάσχουσα από ύδρωπικία, κλείστηκε στην αύλη. Εκείνη τή στιγμή έμπαινε ένα κοριτσάκι, κάποιου δασοφύλακος. Οι άγριοι σκύλλοι χύθηκαν έπάνω του και τό κατεσπάρσαν! Άλλοτε οι σκύλλοι έτρυγούσαν μέσα στο μέγα-ρο και άνέβαιναν στους καναπέδες της σάλας, χωρίς να τολμά κα-νείς να τους άγγίξει. Αν κανείς από τους έπισκέπτες, μην ξερό-τας τις συνήθειες του σπιτιού, έδιωχνε κανέναν σκύλλο ή ιδιότρο-πη Δούκισσα δυσχερατείτο και μάλλονε τον έπισκέπτη της!...

Τέλος, ένα κρύο βράδυ, ή Δούκισσα της Πλακεντίας πέθανε κατάκλιση μέσα στη μελαγχολική της κάμαρα, άκουγοντας στο ψυχράχμα της τους ύπερβολικούς στίχους της «Αίμνης» του Λαμαρτίνου:

Έτσι λοιπόν θα πλέουμε σ' έν άγνα- [στο άκροβράδι,
Θα καταποντιζόμαστε στού τάφου τήν [έρμα,
Χωρίς κανέν' άπάνεμο μέσ στην άνεμο- [ζάλη
Κι' ούτ' ένα καταφύγιο στή βαρχειμονιά!...

Κατά τά τελευταία χρόνια της ζωής της ή Δούκισ-σα βασανιζότανε από τό φόβο μην ταφή ζωντανή. Κάποτε, στο Παρίσι, όταν άνέσκαπταν ένα νεκροτα-φείο, ή Δούκισσα είχε ιδεί μερικούς σκελετούς πού είχαν θαφτεί ζωντανοί. Από τότε έτρεψε στην ιδέα ότι μπορούσε να πάθι και αυτή τό ίδιο, και ύπέδειε πολλούς τρόπους γιά να πιστοποιήθι ο θάνατός της.

Κληρονόμος της ήταν ο δούδς ντέ Βαλμύ, ο άργο-τερα Στρατάρχης Κλαρκόν, ο όποιος, λίγο μετά τό θάνατό της ήρθε στην Έλλάδα και πούλησε τό κτή-ματα πού έκληρονόμησε στο Έλληνικό έθνος και στο μακαρίτη Γεώργιο Σκούτα.

Η Δούκισσα τή; Πλακεντίας ένταφιάστηκε στο έν Πεντέλη κτήμα της, κοντά στον τάφο της κόρης της. Σύμφωνα με ρητή θέ-λησί της, δεξιά και άριστερά θάφτηκαν οι δύο πιστοί σκύλλοι της πού τήν ακολουθούσαν στις έκδρομές της.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΠΩΜΑΡΣΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΛΟΪ

Ο διάσημος γάλλος συγγραφέας Μπωμαρσαι ήτο παιδί όρολο-γοποιού. Κάποιος αβλικός βλέποντάς τον μία μέρα να παρουσιάζε-ται σά άνάκτορα στον Βερσαλλιών, όπου τόν είχε καλέσει ο βασι-λεύς, με έπίσημο ένδυμα—σκέφτηκε έναν τρόπο να τόν έξευτελίση κάπως. Τόν έπλησίασε λοιπόν και τότ είπε δυνατά:

— Μά τήν άλληθε, κύριε Μπωμαρσαι, σάς βρίσκο ο πολύ κα-τάλληλη στιγμήν. Ακριβώς πρό όλίγου μου έχάλασε τό ρολόι... Κάνετέ μου λοιπόν τήν χάρη να μου τό έπισκευάσετε...

— Έχχαρίστως, κύριε Μαρξήσε, άπάντησε ο Μπωμαρσαι, αλλά σάς ειδοποιώ, ότι είμαι πολύ άεζμαής...

— Μεγάλη ή μετροφορσόνή σας, κύριε, είπε πάλι ο αβλικός, κινάεζε τό σάς παρακαλώ.

— Ο Μπωμαρσαι πήρε τότε τό ρολόι και με τρόπο τό άφησε να πέση κατά γής, όπου έγινε κομμάτι.

— Συγγνώμην κύριε Μαρξή-σε, είπε τότε ο Μπωμαρσαι δι-καιολογούμενος δήθεν, αλλά σάς προειδοποίησα ότι δεν είμαι κα-θόλου έμπέσιος και γι' αυτό μόλις ο πατέρας μου, αφού είδε κ' έπαθε, βαρέθηκε στο τέ-λος να με μάθι τήν τέχνη του...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΥΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΚΕΦ. Α'.

ΙΩΑΝΝΑ ΒΕΡΑΝΤΖΕΡ ΔΕ
ΛΑΤΟΥΡ ΜΕΣΝΙΛ

Θά ήταν υπερβολή βέβαια το να πη κανείς πως όλα τα κορίτσια που βρίσκονται 'Υ' ώρα γάμου εινε άγγελος, 'Υ' παρόντων όμως και έγγελος μεταξύ των κοριτσιών αυτών.

Ένας τέτοιος άγγελος, άγγελος στην μορφή, και στην ψυχή, εινε και η δεσποινίς Ιωάννα Βεραντζέρ δέ Λατούρ Μεσνίλ, η νεαρά κόρη της μαρκησίας Λατούρ Μεσνίλ.

Η Ιωάννα Βεραντζέρ εινε δεκαοχτώ χρόνων, με λυγρή κορμίστα, σιά, σάν νύμφη των αρχαίων δαμωών, με πρόσωπο π' απτράφει από έμορφιά, μιά έμορφιά λίγο άγορίστικη και γι' αυτό άκριβώς πιο γοητευτική και υπέροχη. Τα μάτια τη εινε γεμάτα φώς. Μάτια άγγέλου, μάτια που σέ μεθύουν...

Τά χείλη της κοκκινωβολούν σάν κεράσια... Η σάρκα της έχει την απαλότητα του βελούδου, τη δροσιά του ροδάκινου και το άρωμα του ρόδου... Το παρθενικό της στήθος διαγράφει την πιο θεία καμπύλη κάτω απ' το μετόπι της κομψής φορεσιάς της...

Η φωνή της εινε μελωδία... Τό γέλιο της γάργαρο σάν κελάρησμα πηγής... Η μητέρα της Ιωάννας, η μαρκησία Λατούρ Μεσνίλ, έχει ένα πόθο, μιά φροντίδα μόνον. Νά παντρεύη την κόρη της πριν πεθάνη. Νά της δώση ένα σύζυγο τίμιο, ένα σύζυγο άντάξιο της, ένα σύζυγο που νά την καταστήση εύτυχημένη...

Εινε ο μόνος κόθος της μαρκησίας αυτός, η μόνη της άνησυχία, που την κρατάει άγρυπνη τις νύκτες, που την κάνει κάποτε νά σπαράξη από άγωνία...

Πολλές φορές κλείνεται στην κάμαρά της, γονατίζει μπρός στον Έσταυρωμένο και προσεύχεται:

— Θεέ μου!... Κύριε!... Βοήθησέ με νά κάμω εύτυχημένη την κόρη μου!...

Η μαρκησία δέ Λατούρ Μεσνίλ άνησυχεί και λαχταράει για το μέλλον της κόρης της δικαιολογημένα. Έχει υπ' όφιν της τον έαυτό της. Ήταν κ' η ίδια κάποτε όνειροπλάστη. Έκανε υπέροχα όνειρα για το μέλλον. Όνειροπολούσε ένα τέλειο σύζυγο που νά την καταστήση εύτυχημένη, με το όραίο της αυτό όνειρο, δέν πραγματοποιήθηκε. Παντρεύτηκε και δυστύχησε. Έμισε τον άνδρα της και αυτός την περιφρόνησε!... Κι' όμως, είχαν άγαπηθή παράφορα στην άρχή. Θυμάται το παρελθόν αυτό, το θλιβερό της παρελθόν και δακρύζει... Πόσο τόν είχε άγαπήσει τον άνδρα της στην άρχή! Πόσο τρυφερά της φρονόταν κι' ο ίδιος! Γονατίζει και της δοκίμασε αινία λατρεία. Τούσφιγγε το κεφάλι στην άγκαλιά της και τόν γέμιζε φιλία... Πόσοι όρκοι, πόσα όνειρα, πόσες υποσχέσεις, τι χτυποκάρδια, μιά και τι δάκρυα!...

Κ' έβλεπαν τά πράγματα άλλαξαν. Ο σύζυγός της έδειξε επί τέλους τόν πραγματικό του χαρακτήρα. Δέν ήταν κακός. Τό κυριώτερό του ελάττωμα ήταν η έπιπολαιότητα. Τού άρεσαν τά γλέντια, τά χαρτιά, η γυναικες, τό κρασί! Και γρήγορα παρήκτισε τόν σύζυγό του για νά τρέξη πίσω από άλλες γυναίκες, γυναίκες του έλαφροκόσμου, γυναίκες της άμαρτίας...

Η μαρκησία δέν μπόρεσε ν' άνθέξη στην τρυμερή αυτή συμφορά. Έκλαψε, έδρηγνισε άπελπισμένα, άρρώστισσε, κόντευσε νά πεθάνη, μιά τέλος πήρε την άπόφασί της. Έτσι ήταν γοητευμένη απ' τό Θεό!... Κι' άποσιώθηκε στην άνατροφή της κόρης της...

Έτσι με την παρηγοριά αυτή είδε νά περνούν τά καλύτερά της χρόνια. Η κόρη της, η λατρευτή της Ιωάννα μεγάλωνε. Και η πληγή της καρδιάς της για την προδοσία του συζύγου της άρχισε νά κλείνει.

Στό μεταξύ αυτό άπέθανε και ο σύζυγός της. Έπαθε συμφορά πάνω σ' ένα γλέντι, στην άγκαλιά σχεδόν μιάς φίλης του θεατίνους!... Τόν μετέφεραν άμέσως σπίτι του και η μαρκησία τόν έκλαψε έλκρικώς...

Μετά τόν θάνατο του μαρκησιού κ. Μεσνίλ η μαρκησία άποσιώθηκε περισσότερο στην Ιωάννα. Της είχε ένα πλήθος δασκάλων κ' έφρονιζε έξαιρετικά για την άνατροφή της.

Έτσι η Ιωάννα έκτός της νεοαίδεας έμορφιάς της είχαν άποκτήσει και περίφημη μόρφωση...

Κι' όμως είχαν άγαπηθή παράφορα...

Δέν της έλειπε συνεπώς παρά ένας καλός σύζυγος, ένας άφοσιωμένος σύντροφος για τή ζωή και η μητέρα της προσπαθούσε νά τόν εύρη κατά πάντα τέλειον και νά μή γελασθή κι' αυτή τη φορά...

Η Ιωάννα ήξερε τις άνέργειες της μητέρας της κι' άνησυχούσε. Άνησυχούσε!... Ναι, η τρυφερή καρδούλα της χτυπούσε με λαχτάρα στή σκέψη ότι μπόρουν νά την δώσουν σ' έναν άνδρα τόν όποιο δέν έγνώριζε, τόν όποιο δέν θάχε άγαπήσει προηγουμένως...

Κ' έκτός αυτού η Ιωάννα ήταν έρωτευμένη. Βαθειά στή καρδιά της έκυρθε, μυστικά κι' άπόκρυφα, τού άγνού, τού πιο παράφορο έρωτικό πάθος.

Όταν τού περασμένο καλοκαίρι ήταν με τη μητέρα της στην έξοχή, σ' ένα όλοπρασινό μικρό χωριό της Καμπανίας, άγνώστως μιά μέρα στό δάσος, ένα έξαιρετικά συμπαθητικό νέο, ένα γλυκό και μελαγχολικό νέο, τόν Ζώρζ Νεοβάλ. Καθώς περπατούσε μέσα της και μάζευε άγριοιούλινδα, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά του. Ήταν ξαπλωμένος στή χλόη και κούτταζε τόν γαλάζιο ούρανό, που φαινόταν άνάμεσα απ' τις πράσινες δαντέλλες τών κλάδων. Κούτταζε τόν ούρανό μελαγχολικά και θλιβερά και τά μάτια του ήταν σχεδόν βουρκωμένα...

Η Ιωάννα στάθηκε μπρός του έξαιρετικά συγκινημένη. Τον έβλεπε για πρώτη φορά κι' όμως η καρδιά της είχε πλημμυρίσει από ένα γλυκό, άνέκφραστο αίσθημα. Ο νέος την κούτταζε με τά μεγάλα πονεμένα του μάτια, σηκώθηκε άμέσως έπάνω και την χαιρέτησε, με δειλία κοριτσιού.

Η Ιωάννα μπόρουν νά φύγει, έπρεπε νά φύγει και νά τρυφήξει τόν δρόμο της κι' όμως έμεινε.

Άρχισαν νά μιλούν σάν νά γνωρίζοντουσαν από καιρό, έκάθισαν μαζί στή χλόη κ' άνοιξαν ο ένας στίον άλλου τις καρδιές τους...

Όταν σάς είδα και παρουσιάστες μπρός μου, σάς πήρα για νεράιδα!... Της είχε γλυκά έκείνο; κούτταζοντάς την σιά μάτια.

Κι' έγω συγκινήθηκα τόσο... Δέν έρω γιατί... Είδα τά μάτια σας βουρκωμένα και σάς λυπήθηκα... Γιατί είστε έτσι λυπημένος;

Ο νέος στέναξε βιθειά και της είπε τή συμφορά του. Ήταν φθισικός! Γι' αυτό βρισκόταν στό χωριό αυτό, έπιπνιγμένος νάβρη τήν ύγεια του.

Η Ιωάννα τούσφιξε τά χέρια μέσ' στή δική της; και τού άρισε τά λουλούδια πουλε μαζέψει. Τούτα λόγια θερά, λόγια παρηγορητικά. Προσπάθησε νά τού δώση θάρρος. Έκείνος έσκυψε και της φίλησε τήν άκρη του ρούφρεμάτος της.

Πώς σάς λένε; τόν ρώτησε δειλά η νέα.

— Ζώρζ... και σάς;

— Ιωάννα... Θέλετε νά γίνουμε φίλοι;

Νά μή χωρίσουμε ποτέ;

— Ποτέ!... Και τά μάτια του βούρκωσαν πάλι στην θύμησή της φοιτητής άφύπνιστας του.

Η Ιωάννα προσπάθησε νά τού δώση θάρρος.

— Μην άπελπιζάστες. Θά γίνετε καλά, θά προσεύχημαι στό Θεό για σάς. Δέν θέλω νά χωριστούμε πειά, δέν θέλω νά σάς χάσω γιατί... γιατί!

Δέν μπόρεσε νά τελειώση τή φράση της. Τό γλυκό προσώπότης της είχε κοκκινίσει και τόκρυψε στην άγκαλιά του, γέροντας έπάνω του...

Έκείνος της φίλησε τά μεταξένια μαλλιά...

— Ιωάννα!

— Ζώρζ!

Και τά χείλη τους ενώθηκαν σ' ένα αίνινο φιλή, τή πρώτη έρωτικό φιλή, γεμάτο γλυκά, φλόγα και μέθη...

Ψηλά στά δέντρα τά πουλιά κελαδοσαν τρελλά τό φώς, τήν άνοιξη, τήν άγάπη...

Απ' τήν ήμέρα αυτή βλέποντουσαν τακτικά.

Δέν μπόρουν νά έξουν ο ένας χωρίς τόν άλλο. Η Ιωάννα προσπαθώντας νά τόν πείση ότι εινε καλά πειά, ότι δέν έχει τίποτα, δέν έλάμβανε καμιά προσφύλαξη. Έπρεπε στην άγκαλιά του και παραδίνονταν σέ γλυκά όνειρα, ρουφώντας απ' τά χείλη του τό μέλι της άγάπης...

Αδιαφορούσε για τήν ύγεια της.

Η φοιτητή άρρώστεια του νέου δέν τήν φόβιζε καθόλου.

Τόν φιλούσε με πάθος, της άρεσε νά μιλάει και ν' άναπνέη κοντά του, στόμα με στόμα!...

Πολλές φορές ο νέος έψήγνιαν απ' τόν πυρετό. Μά ο δικός της πυρετός, ο πυρετός της, η φλόγα του έρωτός της, δέν τήν άφιναν νά καταλάβη τόν κίνδυνον και φώλιαζε στην άγκαλιά του προσπαθώντας νά τόν παρηγορήσει με τά έρωτικά της χάδια... Ήταν γεμάτη άθωότητα, όπως οι άγγελοι του ούρανού...

Όταν ήρθε τó μελαγχολικό φθινόπωρο και χώρισαν, η Ιωάννα κινδύνεψε νά πεθάνη απ' τήν άπελπισία της. Έκλαψε και χτυπούσαν άπελπισμένα. Τότε για πρώτη φορά κατάλαβε η μητέρα της τό μυστικό της, μά δέν άνησυχούσε. Έλπισε ότι η κόρη της θά λησμονούσε γρήγορα μέσα στην πολυθρόνη ζωή του Παρισιού... Γι' αυτό μόλις έφτασαν στην πρωτεύουσα άρχισε νά φροντίζει έπίμονα για τήν άποκατάστασί της. Η Ιωάννα όμως δέν είχε λησμονήσει. Άλληλογραφούσε καθημερινώς σχεδόν με τόν άγαπημένο της, η άγάπη της γι' αυτόν είχε μεγαλώσει αντί νά έλαττωθή.

Τέλος ο σύζυγός τόν όποιο όνειροπολούσαν η μαρκησία δέν άρχισε νά βρεσθή. Ήταν ο Βαρόνος Μωρεσκάν, πολυκατοικημένος; Η μαρκησία η όποια είχαν άρνηθή ως τώρα τήν χείρα της κόρης της δέ τούσως και τούσως κυρίους, ίους όποιους θά έποφθαλμούσε όποιάδηποτε άλλη μητέρα για τήν κόρη της, νόμισε πως βρήκε στό πρόσωπο του Μωρεσκάν τόν γαμπρό που όνειροπλάστη. Είχε γι' αυτόν πολύ καλάς πληροφορίες και ήταν βέβαια πως θά καθιστούσε τήν κόρη της εύτυχημένη. Γι' αυτό μόλις έβεβαιώθηκε πως τó συνονείον ήταν πειά άσφαλές, άγκάλιασε μιά μέρα τήν Ιωάννα και της είπε:

— Κόρη μου... παιδί μου... Έχω νά σου άναγγείλω ένα υπέροστο γεγονός!

Η Ιωάννα έχλώμισε. Ένωιωσε τήν καρδιά της νά σπίγγεται και χαμήλωνε τά μάτια της γεμάτη άγωνία.

Η μαρκησία άντελήφθη τήν ταραχή της κόρης της και άνησυχούσε:

— Είσαι άρρώστη μήπως; τήν ρώτησε.

— Όχι, μητερούλα μου.

Δέν θ' έλες ν' άκούσης κάτι που έχω νά σου πω, κάτι πολύ-πολύ ευχάριστο.

— Σ' άκούω, μητέρα.

Έχεις έμπιστοσύνη σέ μένα; Άναγγώρισε ότι φροντίζω για τήν εύτυχία σου.

— Μητερούλα μου!...

— Έ λοιπόν, κόρη μου, αυτό που θά σου πω εινε σχετικό με τήν εύτυχία σου, με τό μέλλον σου, μ' όλη σου τή ζωή!

— ...

— Είσαι μεγάλη πειά, Ιωάννα. Κι' έγω είμαι γρήγ πλεόν, κόρη μου. Δέν θά ησυχάζω ποτέ μέσα στόν τάφο μου άν πεθάνω, χωρίς νά φροντίσω για τήν άποκατάστασί σου. Η ζωή για σένα παιδί μου, άρχίζει από τώρα. Και δέν θέλω νά δοκιμάσης στή ζωή σου τή θλίψη που δοκίμασα έγω. Άν ήξερες κόρη μου, τι θλιβερές άναμνήσεις περνούν απ' τό μυαλό μου, όταν σκέπτονμαι τά περασμένα! Άν ήξερες πόσο φοβόμαι για σένα! Άν ήξερες πόσο λαχταρώ! Θέλω νά εύτυχής Ιωάννα. Άς σέ δώ εύτυχημένη κι' άς πεθάνω, ναι! ά; πεθάνω άμέσως!...

— Μά, μητερούλα μου, μήπως δέν είμαι εύτυχημένη! Ψεύδουσε η Ιωάννα προσποιούμενη ότι δέν καταλαβαίνει τήν σημασίαν τών λόγων της.

Η μαρκησία Λατούρ Μεσνίλ κούνησε θλιβερά τό κεφάλι της κεφαλή και συνέχισε:

— Ναι, είσαι εύτυχημένη Ιωάννα, τό έξέρω. Άλλά δέν πρόκειται για τό παρόν, κόρη μου. Πρόκειται για τό μέλλον. Όταν έγω πεθάνω, κορούλα μου, τι θά γίνης εσύ, μόνη σου άγάπη μου;

Η Ιωάννα άγκάλιασε τήν μητέρα της με λαχτάρα.

— Μην λές πέτοια λόγια, μητέρα. Είσαι τόσο νέα άκόρη!... Γιατί μιλάς για θάνατο;

— Κι' όμως, παιδί μου, κανείς δέν έξέρει τι τόν περμένει. Γι' αυτό, κόρη μου, άποφάσισε νά σού βρω ένα καλόν σύζυγο, ένα άφοσιωμένο και τίμιο σύντροφο για τή ζωή σου, ένα σύζυγο που νά σέ λατρεύη!...

— Μητέρα!...

Η μαρκησία άνησυχούσε. Είθε τήν Ιωάννα νά χλώμιαζε ξαφνικά και ταραχτεί.

— Ιωάννα! Κόρη μου, άγαπημένο μου παιδί, της είχε έξαιρετικά συγκινημένη, γιατί χλώμιασε έτσι; Τι έχεις παιδί μου;

— Τίποτα, μητέρα, τίποτα... Νά, συγκινήθηκα!...

Αυτό ήταν... Μου μίλησε τόσο άπότομα γι' αυτό τό πράγμα!...

Η μαρκησία ήξερε καλά τήν κόρη της. Δέν μπόρουν νά γελασθή εύκολα. Κατάλαβε πως στήν καρδιά της Ιωάννας υπήρχε κίπιο μυστικό. Τι όμως! Ποιον μπόρουνε νά συμπαθή η κόρη της; Δέν τήν άφινε στιγμή από κοντά της. Τήν έπέβλεπε με άυστηρότητα... Τότε:...

Έβλεπε η μαρκησία θυμήθηκε τό θερινό ειδύλλιο της Ιωάννας, με τόν έτοιμοθάνατο έκείνον νέο στην έξοχή.

Ήταν δυνατόν νά τόν άγαπούσε άκόμη;

Κ' έπειτα ζούσε άραγε ο δυστυχισμένος; αυτός; Μήπως δέν ήταν μετρημένες η μέρες του;

Η σκέψις αυτές πέρασαν γοργά απ' τό κεφάλι της μαρκησίας. Και χωρίς νά δείξη ότι ύπομιασθηκε τίποτα προσπάθησε ν' άποσπάση άμέσως τό τρυφερό αυτό μυστικό της Ιωάννας.

— Συγκινήθηκες λοιπόν τόσο πολύ, παιδί μου! της είπε. Έχεις δικιο όμως. Δέν έπρεπε νά σού μιλήσω έτσι άπότομα. Φταίω έγω, κόρη μου... Άλλά μιά και σού μίλησα πειά για τό ζήτημα αυτό της; άποκαταστάσής σου, ά; άνταλλάξουμε τις σκέψεις μας πάνω σ' αυτό. Θέλεις;...

— Άφού τό θέλεις σύ, μητέρα, ναι!...

— Όστε δέν σ' ευχαριστεί η κουβέντα αυτή; Σου εινε δυσάρεστη; Έχεις κανένα λόγο νά μή θές; ν' άκούσης τίποτα για τήν άποκατάστασί σου;

Η Ιωάννα κατάλαβε τό λάθος της κ' έσπευσε νά πη:

— Όχι δά, μητέρα, με παρεξήγησες. Μίλησέ μου. Πές μου, τι έχεις νά μου πής!...

— Πριν σου πω τό παραμικρό, κόρη μου, θά σέ ρωτήσω κάτι και θέλω νά μου άπαντήσεις ειλικρινώς. Πές μου Ιωάννα, μήπως; έχεις δοσμένη τή καρδιά σου;

Η Ιωάννα έσκυψε τό κεφάλι της, χωρίς ν' άπαντήση. Η μαρκησία άρχισε νά καταλαβαίνει και ν' άνησυχεί. Θά είχαν λοιπόν ένα τόσο ζηλευτό γαμπρό εξ αίτιας ενός καριτίσου της κόρης της; Γι' αυτό, χωρίς νά συγκινηθή καθόλου απ' τήν ταραχή και άγωνία της Ιωάννας, της είπε με φωνή κάπως αυστηρή:

— Παιδί μου, έχεις μυστικά απ' τήν μητέρα σου; Είσαι έρωτευμένη! Άγαπάς κάποιον; Κι' έγω δέν έξέρω τίποτε... τίποτε... Τόν βλέπεις κ' όλας;... Τόν συναντάς;... Πού; Πότε; Πώς;... Ός που έχουν φτάσει αι σκέψεις σας; Λέγε μου, μίλησέ μου, παιδί μου, γιατί ο Θεός γνωρίζει πόσο ύποφέρω αυτή τη στιγμή! Δέν μου μιλάς;... Μήπως έκανες κανένα σφάλμα; Ιωάννα... μίλησέ μου, μίλησέ μου, για τό Θεό!...

— Μητέρα!... φώναξε με τρεμάμενη φωνή η Ιωάννα κούτταζοντας τήν μητέρα της; με τό φωτεινό, άγγελικό της βλέμμα. Μητέρα με ύποπτεύεται; Ύποπτεύθηκες ένα τόσο φοιτητό πράγμα! Είμαι άγνή, μητέρα, όπως ήμουν πάντα!...

Η μαρκησία κατάλαβε τό λάθος της.

— Συμπάθησέ με, παιδί μου, ψιθύρισε. Η ταραχή μου με κάνει νά μήν έρω τί λέω. Ναι, άγαπημένο μου παιδί, είσαι άγνή σάν άγγελος, τό έξέρω!... Άλλά πές μου, πές μου, σ' έξοκάζω, γιατί ταραχτηκες όταν άκουσες νά σου μιλή νά γάμο; Είσαι έρωτευμένη, Ιωάννα, γιατί μου τό κρύβεις;

— Δέν σού κρύβω τίποτα, μητέρα.

— Όστε τό όμολογείς;

— Η Ιωάννα χαμήλωσε τό κεφάλι της και ψιθύρισε με σβησμένη φωνή:

— Ναι!...

— Άγαπώ;

— Μητέρα μου!...

— Πές μου, μίλησέ μου, είμαι η μητέρα σου. Ποιος εινε ο άνδρας αυτός;

— Τόν έξέρω, μητέρα.

— Τόν έξέρω!...

— Ναι!... τόν έχεις γνωρίσει.

— Η μαρκησία κατάλαβε.

— Πρόκειται για τόν νέο έκείνο που γνωρίσαμε στην έξοχή;

— Ναι, μητέρα.

— Κόρη μου, κόρη μου! Θες λοιπόν νά χοθής για πάντα; Θες ν' αυτοκτονήσης, πτωχό μου παιδί; Θέλεις νά καταδικάσης τόν έαυτό σου σ' αινία δυστυχία; Ο νέος αυτός, παιδί μου, εινε άρρώστος.

— Τό έξέρω!...

— Θά πεθάνη.

— Κι' αυτό τό έξέρω, μητέρα, γιατί μου σπαράζεις τήν καρδιά;

— Ο νέος αυτός εινε φθισικός.

— Μου τό είπε ο ίδιος.

(Ακολουθεί)

Ολιβερές άναμνήσεις περνούν απ' τό μυαλό μου!...

ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΖΕΡΜΑΙΝ ΝΟΥΒΩ

Ο πιο τραγικός άνθρωπος του κόσμου. Τα πρώτα χρόνια του Ζερμαίν Νουβώ. Μποέμ στο Παρίσι. Οι πρώτοι Στίχοι του. Ζ. Νουβώ και Αρθούρος Ριμπώ. Ο Νουβώ δημόσιος υπάλληλος. Στη Σουρία. Ο ξωτός του με μία τυφλή. Η άκλαση ζωή του. Στο φρενοκομείο. Ο Νουβώ ζητιάνος.

ΕΣΑ στη θλιβερή χορεία των ποιητών εκείνων που έγραψαν τα τραγούδια τους με το αίμα της καρδιάς τους—των ποιητών εκείνων που ανέβηκαν στις ψηλότερες κορυφές της ποιήσεως ξεκινώντας από τον πιο δυσώδη βόρβορο των ανθρώπινων παθών, μέσα στο μακάβριο πάνθηρον των Βιγιόν, Βερλαίν, Μπωντλαίρ και τόσων άλλων, ξεχωρίζει με κάποιο ιδιαίτερο φωτισμένο μαρτυρίου, η τραγική φυσιογνωμία του Ζερμαίν Νουβώ! Α! κανείς ποιητής στον κόσμο δεν έπεσε τόσο βαθιά, όσον αυτός στην άβυσσο της άκλασας. Κανείς επίσης ποιητής δεν λαχτάρησε τόσον, όσον αυτός, την ψυχική άγνοια καταναγκασμένη από το ανέσπερο φως της θεοσηκευτικής εξάρσεως... Η μαρτυρική ζωή του Ζερμαίν Νουβώ ήταν μία συνεχής μετάβαση απ' τον Παράδεισο στην Κόλαση και από την Κόλαση στον Παράδεισο.

Ο Ζερμαίν Νουβώ γεννήθηκε στο Πουριέρ, στις 31 Ιουλίου 1851, από ευκατάστατη χωρική οικογένεια, η οποία αριθμούς με ταύτη των προγόνων της πολλούς ευγενείς.

Σε ηλικία 8 ετών, έχασε τη μητέρα του. Ύστερ' από λίγον καιρό, ο πατέρας του την ακολουθούσε στον τάφο. Τις πρώτες σπουδές του ο Ζερμαίν τις έκανε στο σμινάριο του Αλφ, τις συνεπλήρωσε δέ στο κολλέγιο Βουρβόν της ίδιας πόλεως. Από μικρό παιδί έλεγε πως ήθελε να γίνει ζωγράφος και συγγραφέας, προς μεγάλη άπογνωση των συγγενών του, που του προοιωνίζαν πολύ κακό τέλος, με το επάγγελμα που έσκόπευε να διαλέξει. Μά ο Ζερμαίν δεν άκουγε κανένα. Έννοούσε ν' ακολουθήσει την κλίση του.

Γι' αυτό, μόλις έγινε είκοσι ετών, παράτησε μία μέρα την επαρχία και ξεκίνησε για το Παρίσι—την πόλη των πόθων και των ονείρων του. Την εποχή εκείνη μεσουρανούσε το Καρτίε Λατέν. Ήταν τότε οι ωραίοι χρόνοι του μποεμισμού. Ο Ζερμαίν γνωρίστηκε στα διάφορα φιλολογικά καφενεία της Μονμάρτρης με τους καλύτερους νέους φιλολόγους του καιρού εκείνου: με τον άγριο και άτιμωτο Ζάν Ρισπέν, με το διακεντρωμένο κρασσοπατέρα Ραούλ Πονσόν, με το σχεδιαστή Φοαίλ και μ' ένα σωρό άλλους λογίους. Στα 1872 δημοσίευσε στο περιοδικό «Καλλιτεχνική και Φιλολογική Αναγέννηση» τους πρώτους στίχους του. Τα τραγούδια του άρεσαν πολύ στον κύκλο του. Κοί, καθώς ο Ζερμαίν Νουβώ ήταν άρσενος—άποδειξη η φωτογραφία του που παραθέτουμε—, δεν άργησε να γίνει το «άνθρωπος κατ'» της παρέας του.

Στα 1874 όμως, γνωρίστηκε ένα βράδυ, σ' ένα καφενείο με τον ποιητή Αρθούρο Ριμπώ, το μοιραίο ερμώ. Η συνάντησή αυτή άλλαξε πέρα για πέρα τη ζωή του Νουβώ. Η κατάπτωσή του χρονολογείται από τη στιγμή που γνώρισε τον Αρθούρο Ριμπώ.

Ο Ριμπώ, που βρισκόταν τότε σε διάσταση με το φίλο του Παύλο Βερλαίν, πείθει το Ζερμαίν Νουβώ να πάνε μαζί στο Λονδίνο. Ο Νουβώ τον ακολουθεί—και οι δύο φίλοι δυστυχώς μαζί. Ύστερ' από ένα χρόνο, χώρισαν: ο Νουβώ πήγε στας Βρυξέλλες και ο Ριμπώ στη Γερμανία. Μετά παρέλθει αρκετού χρόνου διαστήματος, και ύστερ' από πολλά περιπετειώδη ταξίδια, ο Ζερμαίν Νουβώ ξαναπήγε στο Παρίσι. Τό Σεπτέμβριο του 1877 διοριζόταν υπάλληλος στο Υπουργείο της Δημοσίας Εκπαιδεύσεως. Μά ο δαίμονας της καταστροφής και της άκλασας είχε θρονιαστεί πια μέσα του, ύστερα από την παρέα που έκανε με το Ριμπώ και μ' άλλους γλεντιέδες λογίους.

Όστόσο, την εποχή εκείνη ο Ζερμαίν Νουβώ έγραφε τα καλά τερα τραγούδια του, εμπνευσμένα από την καθολική θρησκεία. Δύο άνθρωποι πάλευαν μες στη μεγάλη αυτή ψυχή: ένας θρησκόληπτος μυστικιστής κ' ένας βλάσφημος κυνικός. Άλλοτε καθόταν ώρες ολόκληρες μπρός στον Έσταυρωμένο και άλλοτε πάλι βλαστημούσε τα θεία μες στη μέση του δρόμου—και μ' εκφράσεις που δά ντεμπόταν να τις ξεστομίσει κ' ο χειρότερος λούστρος...

Και τότε, γιά να ξεχάσει, γιά να ήσυχάσει από την τιτάνειο πάλη που γινότανε μέσα του, το ξορίζε στα γλέντια, σε όργια άκατανόμαστα και βδελυρά, στο πιστό. Μία μέρα, κόντευε να σκοτώσει τον τμηματάρχη

Ζερμαίν Νουβώ

του, έπειδή εκείνος του έκανε παρατήρηση γιά τις συχνές άποσιές του. Άξαφνα, υποβάλλει την παραίτησή του από το Υπουργείο της Δημοσίας Εκπαιδεύσεως και πηγαίνει στη Σουρία ως καθηγητής του σχεδίου σ' ένα κολλέγιο Μαρωνιτών. Περνάει στη Βηρυτό ζωή έκλυτη και άκατάστατη. Συνάπτει με ρωτικές σχέσεις με μιά... τυφλή, την οποία όμως παρατάει μερτά—με μεγάλη του λύπη, γιατί την αγαπούσε με την καρδιά του—γιά να γυρίσει στην πατρίδα του, στην Προβηγκία. Η άδελφή του τον φιλοξένησε σπίτι της. Ο κοινωσμένος ποιητής μπόρεσε τότε να βρή λίγη ήσυχία και ν' αναλάβει από τις κακοχρήσεις που του είχαν εξαντλήσει τον οργανισμό.

Είπαμε όμως: ο δαίμονας της άκλασας είχε θρονιαστεί μέσα του. Ένα πρωί, ο Ζερμαίν Νουβώ άφηνει το ήσυχο σπίτι της άδελφής του στην Προβηγκία και ξεκινάει γιά το Παρίσι, γιά να συνεχίσει την παλιά νυχτερινή και άτακτη ζωή του. Ο άρσενος Καρτίε Λατέν τον μεθούσε. Δεν μπορούσε να ζήσει μακριά από το δηλητηρησμένο περιβάλλον—το όποιο κατ' ευφημισμόν ποίχα λεγότανε «ποιητικό», ένδο πραγματικώς ήτανε τόπος έσθλασεως και ήθικής καταπτώσεως.

Τα χρόνια περνούσαν.

Ο Ζερμαίν Νουβώ κάθε εξάμηνο άλλαζε τόπο διαμονής, γιά να διασκεδάσει την άνητα, μά το Παρίσι τον τραβούσε πάντοτε σ' μαγγήτης. Τά κατάφερε, με τά μέσα, να διαρρήξει δάσκαλος σε διάφορα επαρχιακά σχολεία. Πού γρήγορα όμως υπέβαλε την παραίτησή του από κάθε καινούργια θέση του.

Στα 1888 βρισκόταν στο Παρίσι, διαρρηκνός στο κολλέγιο Ζανσόν ντε Σαβάν. Την ίδια άκρωτος εποχή είχε γνωρίσει με μιά νέα σκάτης κοινωνικής ύποστασης, γιά την οποία όμως έγραφε τραγούδια γεμάτα φλογερή πάθος, που θεωρούνται διαμάντια, σήμερα, στην λογοσία δέ άλλου Γαλλική ποιήση. Φανταζότανε έννο δάσκαλο ο όποιος την ημέρα διδάσκει τά παιδιά και το βράδυ γυρίζει σε διάφορα ύποπτα καταγάγια και βορμερά σπύτια...

Η αλήθεια όμως είναι πως το λογικό του δυστυχισμένου του Ζερμαίν Νουβώ είχε αρχίσει να κλονίζεται. Έκει που παρέδιδε στην τάξη σταματούσε το μάθημα και άρχιζε να ψάλλει και άλλοτε πάλι έβγαίνει στο δρόμο χωρίς καπούτσια...

Τά βράδια, έβγαίνει στο δρόμο, γονάτζει κατ' αγγής και χάραζε με τη γλώσσά του ύμνους σταυρούς πάνω στο πεζοδρόμιο...

Οι φίλοι του ανησύχησαν τότε σοβαρά γιά τη διανοητική του κατάσταση. Τον έκλεισαν στο φρενοκομείο, στο θάλαμο των έμεινάντων τρελλών.

Ύστερα όμως από λίγον καιρό, όταν ο Ζερμαίν Νουβώ έθελε σήμερι καλύτερες όσες τον έβγαλαν έξω...

Οκτώβριος του 1891. Καινούργια ζωή άρχισε τότε γιά το Ζερμαίν Νουβώ. Τον τέβηκε η ιδέα να γίνει άγιογράφος. Τό μόνο βιβλίο που έπαισε στα χέρια του ήταν ή Βίβλος. Έννοείται όμως πως άντι να ζήτηση να πραγματοποιήση αυτήν την επιθυμία του, ξεκινάει γιά το Λονδίνο και ύστερα γιά τις Βρυξέλλες. Από τότε άρχιζε μεγάλη τραγωδία της ζωής του. Γυρνάει προσκυνητής, σε διάφορες χώρες της Ευρώπης, ζητιανεύοντας στους δρόμους, λιθβολώνοντας από τά παιδιά που τον έπερναν γιά τρελλό και, τελικά, φτάνει στην Ισπανία. Στη Μαδρίτη όμως, τον συλλαμβάνουν και τον κλείνουν στη φυλακή ένός μοναστηριού. Οι καλόγηροι τον άλευθερώνουν και τον περιποιούνται όσο καλύτερα μπορούνε. Μόλις όμως άρχισε να τους δίνει συμβουλές πως να ζήσει και ν' τους λέει πως έπρεπε να μετασχηματιστεί στο μοναχικό βίο τους άπ' νέον βάσεων, τον πέταξαν από τό μοναστήρι με τις κλωτσιές. Από κεί ο Ζερμαίν Νουβώ πηγαίνει στη Σαραγώσα, στην Προβηγκία, στη Ρώμη. Στα 1910—γέρος πια, σκελετωμένο φάντασμα του παιδικού ώραϊνου νέου, με τό σώμα σακατεμένο από την άλτση και τάς καταχρήσεις και με τό λογικό σαλμένο από την άπέραντη ψυχική άγωνία του—ξαναπηγαίνει στο Πουριέρ, στο χωριό του...

Πώς ζούσε; Ζητιανεύοντας μπρός στις εκκλησίες, ζώντας σάν άσκητή από τά ξεροκόμματα που του πετούσαν ή πονετικές γυναίκοι, παύγνιο των παιδιών...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Πορτογαλλικό διήγημα

Ο ξενοδοχείο ήταν γεμάτο. Παντός είδους άνθρωποι, γεωργοί, έμποροι, άσχοι, γυναίκες και παιδιά μιλούσαν και γελοούσαν.

Κατακουρασμένος ζήτησε ένα δωμάτιο. Ο ξενοδόχος έκανε νόημα σε μιάν υπηρέτρια, να άάγει φώς και να μέ άδηγήσει. Τό δωμάτιο ήταν μικρό, αλλά καθαρό και μέ, σχετικώς, καλή επίπλωση. Μου έκανε όμως κακή έντύπωση τό έξής. Η πόρτα δεν έκλειε με κλειδί από μέσα, ούτε άπ' έξω. Κάθε ένας μπορούσε να την σπρώξει και να μπει, έκτός άν έβαζε κανείς κανένα βαρύ έπιπλο από πίσω. Άλλά ήμουνά νέος και άμέρ-μνος και νύσταζα πολύ... Έπεσα λοιπόν στο κρεβάτι μου και άποκοιμήθηκα άμέσως.

Θά κοιμάμουνά εως μίαν ώρα, όταν έσηπνησα άξαφνα από ένα πολύ μεγάλη όλο βρόντο. Ανακάθησα στο κρεβάτι μου. Στην άρχή νόμισα ότι κρότος θά ήταν από την τρομερή θύελλα που χαλούσε κόσμο, έξω. Σαφνικά όμως ή πόρτα της κάμαράς μου άφωτίστηκε κι ή ένας άνθρωπος μπήκε βιαστικώς μέσα στο δωμάτιο.

Ήταν ένας γεμάτος νέος κ' ευθύσματος, ηλικίας τριάντα έτών και παραπάνω. Με κόκκινα μαλλιά, με ύψος χλευαστικό, ψηλός και δυνατό σαν Ήρακλή. Εφάρξε σε μιά γωνιά ένα σάκκο κοκκινωπό, που κρατούσε στα χέρια του κ' άρχισε, άφ'ού άφησε έπάνω στο τραπέζι ένα κρησινόγιο που κρατούσε, να σέρνει τά καθίσματα που ήταν μέσα στο δωμάτιο.

Τι κάνετε αυτό; του φώναξα με έκπληξη. Έτοιμάζω τό κρεβάτι μου... μου είπε. Θά κοιμηθώ άπ' άνω σε τότα τά καθίσματα. Με αυτό τον καιρό, δεν θά θέσει βέβαια, να κοιμηθώ στο δρόμο!...

Είστε άστείες... Έσπερος ή όχι, αυτό μόνον τό μέσον έχω να ήσυχάσω λίγες ώρες. Τι θέλετε να κάνω; Η θέσις μου εινε δύσκολη. Κανείς δέ θά μέ δέχταντο στο σπίτι του ή στο καλύβι του, γιατί όλοι μέ ξερόννε ποιος είμαι...

Ποιός είστε;... Δεν καταλαβαίνω... Μπορώ να έρωτήσω ποιό εινε τό... Τό επάγγελμά μου; «Ω! Θεέ μου!... Δεν θά σάς τό πώ, γιατί δεν άπαιρείται. Ίσως γιάτι υπάρχουν άνθρωποι κουτοί που μ' άποφύγουν... Τι έχει να κάνει τό επάγγελμά μου!...

Ποιός είστε επί τέλους; Βοηθός δημόσιου, είς... τάς διατάγας σας!... Εάν μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος, στη διάθεσή σας. Σ' αυτόν μάλιστα τον κοκκινωπό σάκκο που εινε εκεί κάτω βρισκαται μ' ά κεφαλή ανθρώπου, τον όποιο ο προϊστάμενός μου κ' έγώ, κατατομήσαμε προ τέσπο, όσον ήμερών στην Άμμέννη... Και τώρα, σύμφωνα με τον Νόμο, ήρθε να τό έκθέσω γιά παραδειγματισμό, στην πλατεία του χωριού τούτου, γιάτι ο κατατομήθεις ήταν άπ' αυτά έδω τά μέρη... Άχ! Θεέ μου!... Τι φρίκη!... άνέκραξα και πήδησα από τό κρεβάτι, πέγοντας και τά ρούχα μου.

Θέλετε να την δίτε;... Με ρώτησε με άπάθεια ο βοηθός του δημίου.

Νά την ιδώ!... Στόν διάβολο να πάτε και σεις κ' αυτή, άπληνησα πηδώντας, κουτροβαλώντας στη σκάλα. Βρέθηκα στην κουζίνα, όπου κοιμόταν μία γριά υπηρέτρια πάνω στο καθισμά της. Μόλις άκουσε τού βήματά μου, τινάχτηκε κ' άρχισε να κάνει τό σταυρό της.

Θι με πέρασε γιά φάντασμα, γιάτι έφυγε κατατομαγμένη. Έκλεισα κ' έγώ την πόρτα της κουζίνας και με τά καθίσματα που ήταν εκεί έκανα ένα κρεβάτι όμοιο μ' εκείνο που έκαμεν ο βοηθός του δημίου στην κάμαρά μου. Έκει έπέρασα την χειρότερη νύχτα της ζωής μου...

Πολύ πρωί, πρίν ξυπνήση ο ξενοδόχος και ή πελατεία του, βγήκα και τριγυρίζα μέσα στην κομόπολι.

Ερώτησα διαφόρους έμπόρους που άνοιγαν τά μαγαζιά τους. Άρχισε να κάνει τό σταυρό της.

Θι με πέρασε γιά φάντασμα, γιάτι έφυγε κατατομαγμένη. Έκλεισα κ' έγώ την πόρτα της κουζίνας και με τά καθίσματα που ήταν εκεί έκανα ένα κρεβάτι όμοιο μ' εκείνο που έκαμεν ο βοηθός του δημίου στην κάμαρά μου. Έκει έπέρασα την χειρότερη νύχτα της ζωής μου...

Πολύ πρωί, πρίν ξυπνήση ο ξενοδόχος και ή πελατεία του, βγήκα και τριγυρίζα μέσα στην κομόπολι.

Ερώτησα διαφόρους έμπόρους που άνοιγαν τά μαγαζιά τους. Άρχισε να κάνει τό σταυρό της.

Θι με πέρασε γιά φάντασμα, γιάτι έφυγε κατατομαγμένη. Έκλεισα κ' έγώ την πόρτα της κουζίνας και με τά καθίσματα που ήταν εκεί έκανα ένα κρεβάτι όμοιο μ' εκείνο που έκαμεν ο βοηθός του δημίου στην κάμαρά μου. Έκει έπέρασα την χειρότερη νύχτα της ζωής μου...

Στό 1920, την Μεγάλη Πέμπτη, οι γείτονες βλέποντας πως ο γέρος ζητιάνος είχε μέρες να φανή στους δρόμους του Πουριέρ, άνέβηκαν στην σοφίτα του—και βόηχανε τό μεγάλο ποιητή νεκρό... με τό σώμα μισοφαγωμένο από τις ψείρες και τά αρουλιάρια!...

Ν. Αδάκυρες

— Τό μεσημέρι θά γίνη; — Τι πράγμα; — Η έκθεσις... — Η έκθεσις!... Ποιά έκθεσις, κύριε; — Η έκθεσις της κεφαλής του κατατομήθεντος στην Άμμέννη, που καταγότανε από δώ, άπ' την κομόπολι σας. — Τι λέτε κύριε!... Νά ένας ένομοτάχης, ο όποιος εινε ο άστυνόμος της άγοράς... Θά σάς πληροφώρησι καλύτερα από μέας, μιλώντας.

Σέ δυό λεπτά ο ένομοτάχης με πληροφόρησε. Μ' έγέλασαν, μούπε γιά να μου πάρουν τό κρεβάτι μου! Έξω φρενών γύρισα στο ξενοδοχείο:

— Κύριε... σάς παρακαλώ... μη παραφέρεστε... μου είπε ο ξενοδόχος μου!... Θά ήταν καμιά φάρσα του παραγγελιοδόχου οίνων, ο όποιος έαφνικά ήρθε χτές ναί έζητησε τό δωμάτιό του, στο όποιο κοιμηθήκατε έσεις. Τού είπαμε ότι δεν ήτανε άδειανό... — Δεν πειράζει, μάς είπε.

Κι άμέσως άνοιξε τό ντουλάπι, πήρε ένα κεφαλί μισαγρίσιο, τό έβαλε σ' ένα σακκί, και κίλισε τό σακκί στο αίμα ένός χονδριού που είχαμε σφάξει γιά σήμερα... Τό τέλος της ιστορίας τό μάθαμε σήμερα τό πρωί από τον ίδιο, γιάτι μάς την διηγήθηκε πίνοντας τον καφέ του... Η αλήθεια εινε ότι όλοι γελάσαμε... Άλλά νομίζω, ότι έρχεται...

Η φυσιογνωμία του ξενοδόχου εξέφρασε μεγάλο φόβο, και από τά σχήματα που έκανε σε κάποιον, που έρχότανε, έννόησα ότι έρχότανε εκείνος που μου είχε σκαρώσει την χρεσινή σκηνή... Πράγματι ήταν εκείνος. Έξω φρενών του φώναξα τότε:

— Άχρηστ!...

— Ολίγα τά άπίθετά σας, κύριε, μου είπε.

— Άχρηστ! Μ' έπεριπαίξατε και τώρα θά μου δώσετε λόγο άμέσως.

— Έχετε δίκιο, κύριε, μου είπεν τότε ο δίδην βοηθός του δημίου, με πολλή ευγένεια. Είμαι μέτεις διαταγές σας. Άλλά έπειδή βρίσκατε, έγώ έχω τό δικαίωμα της έκλογής τώ, όπλων. Σας προτείνουμε λοιπόν να τραβήξουμε κλήρο, γιά να δώ όμς ποιός από τους δυό μας θά θούνη τον άλλον, άφού τον άποκεφαλίσει...

— Φτάνουν τά άστεία, κύριε... — Ας μονομαχήσουμε σάν άνθρωποι καθώς πρέπει.

Εμονομαχήσαμε λοιπόν. Και πληγώθηκα στο χέρι από τό ξίφος του νευτοδημίου. Ο νέος αυτός ήταν ο Ιππότης Ντέ Μαγώ, ο όποιος, γιά να δ' άσχε-δάτση όπας ήθελε, υποκρινόταν τον παραγγελιοδόχο. Την νύχτα που πήγε στο ξενοδοχείο, είχε προσκαλέσει μερικούς φίλους του ο έκει. Έπειδή δέ έγώ ήμουν στο δωμάτιό του, σκέφτηκε να μου παίξη τό παιγνίδι που μου έπαίξε, γιά να άδειάσω τό δωμάτιο. Και πράγματι έπεσα θύμα της εύπιστίας και του φόβου μου. Μετά την μονομαχία μου έδωκε εγκάρδια τό χέρι και με παρεκάλεσε να φάγω μαζί του, πράγμα τό όποιο έκαμα.

Ετσι τελείωσε αυτή ή ιστορία, την όποιαν όμως θυμούνται ακόμα εκεί πέρα, ως «ιστορία του κομμένου κεφαλιού»!...

Πάλλ. Αμφρόσι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΔΥΟ ΗΡΘΕΣ

Ο θρυλικός ταγματάρχης Βελισσαρίου, γιά τον όποιο ξαναγράψαμε και ο επίσης θρυλικός ταγματάρχης Παπαδόπουλος, τίς σφαίρες των έχθρικών πολυβόλων, τίς έλεγαν «στραγιάλια φρέσκα».

Στη μάχη του Λοχανά, εινε θάψμα πως δεν σκοτώθηκαν κ' οι δυό.

Ο Παπαδόπουλος ήταν στην πρώτη γραμμή της παρατάξεως, μέσα στους στρατιώτες που έφορμούσαν, με τό Ιστορικό του καμ-ταίσι, στο ένα χέρι και με τά κιάλια, στο άλλο.

Ο δέ Βελισσαρίου, ενώ οι Βουλγάροι του έρογγαν βροχή τις όβριδες, όπου τον δέχονταν, αυτός άνέβηκε σ' ένα ψηλό λιθόσι και τους έστειλε μιά κοπέτα έλληνοκρασάτην!...

Όταν έπρόκειτο ν' άρρίξει καμιά επίθεσις ο Βελισσαρίου έλεγε στους άνδρες του:

— Πάμε. Οι άνδρες τον έκύττααν.

Τι κυττάτε! Άχρηστ! της μάχης ο χορός. Ούτε σφηνήσεις, ούτε τοραχί. Πάμε στη δουλειά μας...

Και πήγαιναν και πολεμούσαν και νικούσαν!

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΧΗΡΟΣ

ΤΟΥ ΡΑΟΛΟ ΤΕΓΛΙΟ

Ενώ η νεκροφόρος απομακρυνόταν απ' το σπίτι, η γριήδες που-
χαν μείνει πίσω άρχισαν τη κακογλωσσία:

— Η καυμένη, πέθανε απ' την υπερβολική της στενοχώρια!
Είπε η μανάβισσα στην θυρωρό του γειτονικού σπιτιού.

— Ο κακογλωσσός την έφαγε! Όλη την ημέρα του θεού δεν
άλλαζε μαζί της ούτε δέκα λόγια, είπε η θυρωρός.

— Αυτός δεν είχε άνθρωπο. Είπε θείο!

— Καυμένη γυναίκα!

— Έλα, πάψε γλωσσόκοπες! φώναξε απ' το παράθυρο του
ο ένοικιαστής του πρώτου πατώματος, ένας μεσόκοπος υπάλληλος,
παντρεμένος με μία μάγισσα. Μακάρι να συνέβαινε και σε μένα
έκείνο που συνέβη σ' αυτόν, τον δυστυχ. Αυτόν ο θάνατος της
γυναίκας του τον έριξε σε απελπισία κι' ως λέτε, τι θέλετε. Ενώ
αν πέθανε η δική μου, εγώ θα σάς έκανα ένα μεγαλοκρεπέστατο
τραπέζι.

— Όσο πιστεύετε, ότι η λύπη που δείχνει είναι πραγματική;
ρώτησε ειρωνικά η μανάβισσα.

— Τι λέτε καλέ; Όλο ύποκρισία ήτο... στρίγγιλλος ή ποριέ-
ρισσα.

Ενώ η κακογλωσσία έναγνίον του έμεινε, ο δυστυχός ο χή-
ρος, μόλις γύρισε απ' το νεκροταφείο τράβηξε κατ' ευθείαν στην
δουλειά του, στο Δημαρχείο όπου υπηρετούσε ως κλητήρας.

Ήταν άνθρωπος απεικονιστικός, μετρημένος και γι' αυτό ίσως
ήταν κι' άνθρωπος του καθήκοντος.

Ο θάνατος της γυναίκας του τον είχε ρίξει σε μεγάλη απελπι-
σία και, καθώς έ'τσι, τι θύλακε απ' την στενοχώρια του, αν δεν
είχε την «μικρούλα του», το μόνο πλάσμα που του έμενε πειστικό στον
κόσμο, τη μόνη του παρηγοριά, το κοριτσάκι του που του
αφίσε πίσω η πεθαμένη, ένα ευφύεστατο, στοργικό και με-
τρημένο κοριτσάκι, που το λάτρευε όπως η Παναγία τον Χρι-
στό. Έπρεπε να ζήσει πειστικά αυτό. Γιατί το φτωχό κοριτσάκι
ήταν άρρωστο. Η φυσιολογία του ροκάνιζε τα σπλάχνα, και
αυτό ήταν που δυνάμωνε ακόμη περισσότερο την απελπισία
του δυστυχίου πατέρα, ο οποίος κοντά σ' άλλα ήταν φτωχός.

Γι' αυτό με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε να τα βγάλει πέρα
με τον μικρό μισθό του, να πληρώσει τα φάρμακα και τα δυ-
ναμωτικά της «μικρούλας», να ανώφελα γιατρικό που διατά-
ζει η επιστήμη σε παρόμοιες περιπτώσεις. Κανένας δεν μπο-
ρούσε να εξηγήσει πώς με τις διακόσιες πενήντα λιρέτες που
έπρεπε τον μήνα απ' το Δημαρχείο και με την τρομερή άκρι-
βεια της ζωής, κατώρθωναν να αντιμετωπίσουν τις ανάγκες του
σπιτιού του.

Και σ' αυτό ακόμη η κακογλωσσία έδινε κι' έπρεπε:

— Δεν το χωράει το μυαλό μου ότι μπορεί να ζή μόνο με
το μισθό του κλητήρα, έλεγε η μία απ' τις γειτόνισσες. Κάτι
θα κάνει ακόμα...

— Αι!... Δεν ξέρει κανείς. Υπάρχουν τόσες κατεργαριές
στην εποχή μας!... συμπλήρωσε η άλλη.

— Όσο κι' ζωή περνούσε ήσυχη στο σπίτι του χήρου. Στε-
νόχωρη βέβαια ζωή, αλλά γεμάτη απ' την άμοιβαία αγάπη του
πατέρα και της κόρης.

Έξαφνα όμως ένα βράδυ, ένα παγερό χειμωνιάτικο βράδυ,
ακούστηκε ένας πυροβολισμός μέσα απ' το δωμάτιο, στο οποίο
κατοικούσε ο χήρος με το κοριτσάκι του. Οι γείτονες και από
πάνω η γειτονισσες πετάχθηκαν άμέσως έξω απ' τα διμε-
ρισμάτια τους.

— Δεν σάς το έλεγα εγώ; φώναξε θριαμβευτικά η μανάβισσα.
Αυτό είναι το σπίτι της άμαρτίας και των εγκλημάτων!

— Για σταθήτε ν' ακούσουμε, είπε μία άλλη. Μπα! Περίεργο.
'Απόλυτη ήσυχια...

Και άφου έκαναν μία πρόχειρη σύσκεψη η γυναίκες όρμησαν
προς το δωμάτιο του χήρου, έσπασαν την πόρτα και μπήκαν μέσα.

Με την πρώτη ματιά είδαν το κοριτσάκι του τη μικρή Λιζέττα,
ξαπλωμένο κατά γης με μία πληγή στον κορμάτο, απ' την οποία
έτρεχε άφθονο αίμα! Στο μικροσκοπικό χέρι της κρατούσε ένα
περίστρωτο με το δάχτυλο στην σκανδάλη. Δίπλα στο πτώμα του
κοριτσιού ήταν γονατισμένος ο χήρος πατέρας του, άμιλητος, με
τά μάτια βουρκωμένα, σαν αποβλακωμένος, σε μία κατάσταση τε-
λείας άποχαυνώσεως.

— Έμπρός! Τρεχάτε, έχει τηλεφώνω στο θυρωρείο μου. Είδο-
ποιήστε την αστυνομία και κλείστε καλά τις πόρτες, φώναξε η θυ-
ρωρός του διπλανού σπιτιού. Είναι ικανός να το σκάσει και να φύγει.

Σε λίγο έφθασε ο αστυνομικός, με τον ιατροδικαστή και αρκετούς
χοροφύλακες. Έξητασαν το πτώμα κι' από την σάσι στην οποία
βρισκόταν συνεπέραναν ότι επρόκειτο περί εγκλήματος.

— Ένα κοριτσάκι, είπε ο αστυνομικός, δεν αυτοκτονεί έτσι στά
καλά καθορισμένα, και από πάνω, δεν ξεκλώνεται σ' αυτή την
στάσι την ώρα που ξεψυχάει.

— Όχι, είναι δυνατόν νάχη τόση δύναμη, ώστε με το ένα μόνο
δάχτυλο να πιέσει την σκανδάλη, πρόσθεσε ο ιατροδικαστής.

— Είναι συνηθισμένο τέχνασμα των εγκληματιών να βάζουν το
περίστρωτο στο χέρι του θύματος, είπε συμπερασματικά ο αστυ-
νόμος.

Και άκουμπώντας βαρύ το χέρι του στον ώμο του χήρου, ο εκ-
ρηση της δίκης του έκανε μία χειρονομία νευρική διαμαρτυρίας

πρόσωπος έκλεισε της έξουσίας, του φώναξε με ύφος άγριο:

— Έν όνόματι του νόμου σε συλλαμβάνω!

Από το σφιγμένο στόμα του χήρου δεν βγήκε ούτε παράνομο
ούτε διαμαρτυρία. Ο πόνος του ήταν βαρύς, άβυσσος...

Η ανάκριση τελείωσε γρήγορα.

Όλες η γειτονισσες προθυμοποιήθηκαν να τρέξουν και να κα-
ταθέσουν ότι φανταζόνταν εις βάρος του χήρου. Βεβαίως χωρίς
δισταγμό, ότι είχε ψυχή κακούργου, ότι αυτός είχε σταθεί στην
τάφο με τον τρόπο του και την μακαρίτισσα μητέρα της μικρής.

Δεν υπήρχαν βέβαια αποδείξεις της ένοχής του χήρου, αλλά
αυτό δεν έσημαινε τίποτε. Η γνωριμία του ιατροδικαστή έτα-
νιζε καθαρά ότι ένα κοριτσάκι δώδεκα χρονών δεν αυτοκτονεί
μόνο του, δεν μπορεί να πιέσει με το ένα δάχτυλο την σκανδάλη
του περιστρώτου. Έπειτα ήταν και ένας άλλος λόγος που έτα-
ροτέρων την θέση του συλληφθέντος. Η δικαιοσύνη έδωκε
και μερικές βδομάδες είχαν έκτοτε έτοιμα έναντι της αστυ-
νομίας και κατηγορούσαν τα όργανά της επί άδικανότιμης. Έξω
κλήματα είχαν γίνει τους δυο τελευταίους μήνες μέσα στην και
όμως οι ένοχοι δεν είχαν ανακαλυφθεί. Και τώρα η αστυνομία βρήκε
την ευκαιρία ν' αναστηλώσει το κλονισμένο γόνιμο της πύργου
τον δυστυχ. αυτό άνθρωπο...

«Θες κι' η μέρα της δίκης.

Μέσα στην αίθουσα του κακουργοδικείου, ύστερα απ' τη δια-
κασία ο πρόεδρος διάβασε την απόφαση με σκληρό τόνο φωνής:

— Τριάντα έτών έρκη και ίσοβια στέρεσης των πολιτικών δι-
καιωμάτων!...

Ο κατάδικος έστάλη στην φυλακή του Πορτογαλλόνε. Έ-
φτασε εκεί με το κεφάλι σκυφτό, καμπουρισμένος, αποβλα-
κωμένος σχεδόν απ' τον πόνο του. Η πόρτα του κελιού έκλει-
σε πίσω του, χωρίς απ' το στήθος του να βγή κανένα παρτα-
νο, καμιά διαμαρτυρία.

Πέρασαν αρκετά χρόνια. Το εγκλημα είχε ξεχαστεί σχεδόν
έντελώς όταν η τύχη και η κακή κατάσταση των ταχυδρομικών
έσηκνωθήσαν ένα άπροσδόκητο περιστατικό. Κάποια μέρα
ο διευθυντής της 'Αστυνομίας, αυτός ο ίδιος που είχε μια
πρώτος στο δωμάτιο του χήρου μετά το εγκλημα, βρήκε μέ-
σα στην άλληλογραφία του έναν φάκελλο κτηνισμένου. Δί-
πλα στην διεύθυνση η ύπηρεσία του Ταχυδρομείου είχε γρά-
ψει: «'Αγνωστος ή διαμονή του παραλήπτη. 'Αγνωστος
και ο αποστολέας. Διαβιβάζεται προς την διεύθυνση της 'Α-
στυνομίας».

— Συνειδημένα πράγματα, έφηθύρισε ο αστυνομικός.

Κι' άνοιξε άνοιξε τον φάκελλο και έφερε μια άδελφή
ματιά στο περιεχόμενό του. Άλλα σχεδόν άμέσως ενόησαν
απ' τη θέση του και άρχισε να διαβάσει προσεκτικότερα. Το
γράμμα αυτό περιείχε τα εξής:

«'Αγαπητέ Μπαμπά,

Μία και πέθανε η μαμά τί να γάνω πει εγώ στον κό-
μο; 'Αρρωστη καθώς είμαι δεν μπορώ να σε βοηθήσω
και όμως έχεις κάνει τόσα πολλά για μένα, καμμένη μου
μπομπούλη! Όταν κανένας υποφέρει, χωρίς καμιά έλπι-
δα, η ζωή είναι τόσο άσχημη που προτιμώ να την πετάξω
από πάνω μου. Ναι, μπαμπά μου, συγχώρησε και την
σου με. 'Αντίο!

Η καυμένη σου Λιζέττα.

Εμβρόντητος ο αστυνομικός κύτταξε την διεύθυνση του φακέ-
λου και είδε πως απευθυνόταν στον χήρο κλητήρα του Δημαρχείου
που είχε καταδικασθεί ως φονιάς του κοριτσιού του. Κύτταξε τη
χρονολογία της επιστολής, συμβουλευθήκε και το αρχείο της 'Α-
στυνομίας και είδε ότι ήταν γραμμένη μία μέρα από το φόνο της
μικρής.

Τον κατέλαβε τότε μία άπεράνη τύφλις συνειδήσεως για το
κακό που έθελεά του είχε κάνει στον δυστυχισμένο πατέρα, ο
ποιος ήταν άθωος και που σαν να μην το έφθανε ή δυστυχία που
έχασε την μονοακόρη του, είχε κατηγορηθεί κι' όλος ως δολοφ-
νός της.

Αμείω: ο αστυνομικός διευθυντής ένηργησε και πένυε την
ανάθεωρηση της δίκης. 'Απεδείχθη πως η Λιζέττα αυτοκτόνησε
πραγματικά, στέλλοντας την προηγουμένη το γράμμα αυτό στον πα-
τέρα της, το γράμμα αυτό που παράπεσε και περιεπληρώθη με
σον καιρό!...

Εν τω μεταξύ ο χήρος, είχε συνειδηθεί σιγά-σιγά στη ζωή του
καταδίκου. Είχε γίνει πειστικός απέναντι στον άδελφό του
μέρους από βαθιές σκέψεις. Το βλέμμα του είχε διαρκώς μια έ-
κφραση αψηρημάδας. Τι τον έδιεφερε ο κόσμος και η ζωή; Κανέ-
νας πειστικός τίποτε δεν υπήρχε γι' αυτόν στον κόσμο. Η έλ-
θερία του φαινόταν σαν μία λείψω χωρίς νόημα. Σχεδόν δεν είχε
καλά καλά επίγνωση του παρελθόντος. Νόμιζε κανείς πως είχε
ποβλακωθεί τελείως, τόσο πολύ η σκέψη και η άναμνήσις του
θολές κι' άοριστες μέσ' στο μυαλό του.

Όταν ο διευθυντής της φυλακής του άγγειλε την άνα-
ρηση της δίκης του έκανε μία χειρονομία νευρική διαμαρτυρίας

και έξεγέρσεως.

— Γιατί άσχολούνται ακόμη με μένα και με τις υποθέσεις μου;
είπε. Τι άλλο θέλουν από μένα; Εγώ δεν περιμένω πια καμιά
καλοσύνη απ' την ανθρώπινη δικαιοσύνη.

Και από την στιγμή εκείνη τον έκυριεσε ένας μεγάλος φόβος.

Ο φόβος μήπως άθωωθεί και άφεθή έλεύθερος. Θά έπρεπε έτσι
να φροντίσει να βοηθούσε και να εργάζεται για να κερδίσει το
ψωμί του. Θά έπρεπε να έλθι σε επικοινωνία με τους ανθρώπους
και με την κοινωνία. Θά ξανάβλεπε τον κόσμο με τις πολυτέλειες
του, τις διασκεδάσεις του και τις χαρές του, αυτός ο άπόκληρος,
έκείνος που έχουν μια οικογενειακή έστία, αυτός του οποίου η έ-
κόνεψα είχε καταστραφή με τόσο δραματικό τρόπο.

Ο, έχι! Προτιμούσε να μείνη μακριά απ' την βιοπάλη και
τους πειρασμούς της: «'Ας με άφίσουν ήσυχο εδώ που βρίσκο-
μαι», έλεγε. Δεν ζητούσε τίποτε άλλο από την ήσυχία, την σιω-
πη και την λήθη. Αυτά άποτελούσαν πειστικό τον μόνον πόθο της
ζωής του.

Παρακάλεσε, φώναξε, επέμενε. Άλλά κανένας δεν έδωσε προ-
σχή στις διαμαρτυρίες και τις παραλήψεις του. Όπως την άλλη
φορά είχε οχθή στην φυλακή έξαισαστήριο όθμα του γόνιμου της
'Αστυνομίας έτσι και τώρα τον έρριχναν στην βιοπάλη έξαισαστήριο
όθμα του γόνιμου της δικαιοσύνης.

Έγινε η αναθεώρηση, κηρύχθηκε άθωος και βγήκε από την
φυλακή. Και τότε άρχισε γι' αυτόν ένα μαρτύριο, μεγαλειότερο,
φρικότερο, το μαρτύριο της πείνας, των κακουχιών, της άβελιότη-
τος.

Γύρισε μέρα- νύχτα ζητώντας εργασία, έστω και την πιο τα-
πεινωτική, την πιο βαρειά, την πιο σκληρή. Άλλά δεν εύρισκε
πουθενά. Όλοι του έλειπαν την πόρτα.

Και όμως ήταν άθωος. Άλλά οι άνθρωποι μόλις τον έβλεπαν
έλεγαν μεταξύ τους:

— Δεν τον θυμάσαι; εινε αυτός που σκότωσε το κοριτσάκι
του... και έπειτα άθωώθηκε... πούξ έξέρει με τι τρόπο!

Μία μέρα κουρασμένος πειστικό από την χωρίς άποτέλεσμα περι-
πλάνη στο φώναζε:

— Φθάνει πειστικό! 'Αχ! καλύτερη, χίλιες φορές καλύτερη η φυ-
λακή!

Και μετά την πρώτη αυτή σκέψη έκανε μία δευτέρα:

— 'Επρέπει να ξαναγυρίσω εκεί κάτω. Με κάθε τρόπο πρέπει
να γυρίσω στην φυλακή!

Και τότε άρχισε να τριγυρίζει στα παλιά του μέρη,
στην παλιά του γειτονία, εκεί όπου είχαν ζήσει και ελ-
χαν πεθάνει τα «δυο άγαπημένα άγρια πλάσματα» του ο-
πως όνόμαζε πάντα την γυναίκα και την κόρη του.

Όταν αντίκρυσε τα παράθυρα τουωματίου όπου είχε
ζήσει τόσα χρόνια αγωνίας και λαχτάρας του ήσαν κλάμ-
ματα. Έκλαψε, έκλαψε, ώρα πολλή... Έπειτα με μία ά-
πότομη κίνηση όρθώθηκε, τέντωσε απειλητικά την γροθιά
του προς τον όυράνο και διευθύνθηκε προς το μαγαζί της
μανίβρας, αυτής που στην δική του κατέθεσε ότι τον ελδε να
κακομεταχειρίζεται την γυναίκα του και ότι ήταν βεβαία πως μι-
σούσε το κοριτσάκι του.

Μπήκε μέσα στο μαγαζί της, άρπαξε ένα σίδερο που βόηκε
πρόχειρο μπροστά του και με καταπληκτική ψυχραιμία, την χτύπη-
σε στο κεφάλι και την άφησε στον τόπο!

Έπειτα βγήκε έξω και περίμενε να τον συλλάβουν. Άλλά ο
δρόμος ήταν έντελώς έρημος.

— Τι άτυχία, έφηθύρισε.

Και με βήμα άγρό άπομακρύνθηκε...

Όταν άνεκαλύφθη το εγκλημα όλοι άπόρησαν.

— 'Εγκλημα μεθοδικά όργανωμένο κι' έκτελεσμένο, είπαν.

— Ο κακούργος έφρόντισε να λάβη όλα τα μέτρα του για να
μην ανακαλυφθεί!...

Ο υπάλληλος όμως του γειτονικού φαρμακείου είπε ότι είχε
ιδει έναν άλγτη έξω απ' το κατάστημα της μανάβισσας, και
έδωσε τα χαρακτηριστικά του.

Έπειτα από λίγες ώρες τα αστυνομικά όργανα συνέλαβαν τον
χήρο, ο οποίος απ' την πρώτη στιγμή όμολόγησε ότι αυτός διέ-
πραξε το εγκλημα.

— Ναι, εγώ την έσκότωσα! είπε άφοβα. Στείλτε με πάλι στη
φυλακή... ή καλύτερα στην λαμπατόμο!

Άλλά η όμολογία του άκριβώς εκείνη, έν συνδυασμό με το
παρελθόν του και με την δικαστική πλάνη που είχε γίνει από έτών
εις βάρος του, συνετέλεσαν όποτε να μην τον πιστεύει ούτε τώρα
κανείς.

— Τά λέει σκοπιμώς για να τον στείλουν πάλι στην φυλακή.
Τάχει χαμένα ο καμμένος, και δεν ξέρει τί να κάνει. Γι' αυτό
προτιμάει να γυρίσει στη φυλακή, έλεγαν όλοι.

Έτσι σκέφθηκαν και οι ένοχοι και παρά την έπιμονή του και
τις βεβαιώσεις του, τον κήρυξαν άθωο!

Και τον άφησαν πάλι έλεύθερο, έρμαιο της κακομοιριάς του, να
γυρίζει άλγτης άστεγος, χωρίς ψωμί, χωρίς μία γυναίκα που να γεί-
νη το κεφάλι του, χωρίς σκοπό, χωρίς προορισμό, μόνος, παντέρη-
μος, άπόκληρος, περιφρονιμένος από όλους μακριά απ' την φυλα-
κή που δεν δεχόταν να τον φιλοξενήσει σε μία σκοτεινή γωνιά
της!...

Paolo Tegli

ΤΟ ΓΡΑΨΙΜΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΗΣΑΝ ΤΡΕΛΛΟΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ...

Η γραφολογία, ως γνωστόν, έχει έξελιχθεί σήμερα σε πραγμα-
τική επιστήμη. Έκείνο δε που άπασχολεί τους γραφολόγους περισ-
σότερο από όλα εινε ο γραφικός χαρακτήρ των μεγάλων άν-
δρων.

Ο Λομπρόζο, ο διάσημος ψυχίατρος και φρενολόγος, ο οποίος
άσχολήθηκε πολύ με την γραφολογία, λέγει ότι στον γραφικό χα-
ρακτήρα όλων των μεγαλοφυών άνδρων βρίσκει όμοιότητες με
τον γραφικό χαρακτήρα των φρενοπαθών. Λόγου χάριν ο γραφικός
χαρακτήρ του Δουμά, του Γκιζώ, του Ουσσά, του 'Ωζερό, μοιάζει
υπερβολικά με τον χαρακτήρα ενός φρενοπαθούς και έπιληπτικού
ονόματι Μπαταγκαλιούπ!...

Η όμοιότης αυτή του γραφικού χαρακτήρος των μεγαλοφυών
και των φρενοβλαβών οδηγεί τους ψυχολόγους να βγάδουν συμ-
περάσματα πολύ λίγο τιμητικά για τους πρώτους. Διότι εινε πλέον
άναμφισβήτητο ότι ο γραφικός χαρακτήρ ενός άνθρώπου, εινε
ο καθρέφτης του χαρακτήρος του. Απόδειξις δε τούτου εινε και
το ότι ο γραφικός χαρακτήρ ενός άνθρώπου δεν μένει ο ίδιος σε
όλη του την ζωή, αλλά μεταβάλλεται.

Ο Μποντελαίρ φημιζόταν για την ποικιλία του γραφικού του
χαρακτήρος τον όποιο άλλαζε διαρκώς.

Ο μέγας μουσουργός Βάγνερ είχε κανονικώτατον και καλλι-
γραφικώτατον χαρακτήρα, έγραφε δε πάντοτε σε χαρτί άρρω-
τισμένο με άρρωτα ρέδων. 'Επίσης ο Βικτωριέν Σαρδού έγραφε
σε ειδικό χαρτί, που κατασκευαζόταν επίτηδες γι' αυτόν. Ο 'Εδγας
Ποε έγραφε σε χαρτόνακι σαν και τα υπερβολικά μακρυνά.

Ο Χάινε, ο Μίλτον και ο Ροσσίνι έγραφαν ξαπλωμένοι στα
κρεβάτια τους.

Ο Γκεράρτζι έγραφε σε μεταξωτό χαρτί και ήταν υπερήφανος
για τον όρατο και κανονικό γραφικό του χαρακτήρα.

Ο Μπετόβεν είχε όπαισιον γραφικό χαρακτήρα και έντελώς
δυσανάγνωστον.

Πιο καλλιγράφοι από όλους τους μεγάλους συγγραφείς
ήσαν ο Φενελόν και έπειτα ο Ρουσσώ, ο Λαμαρτίνος, ο

'Αλφρέντ ντε Μυσσέ και ο μέγας παιδαγωγός Σπένσερ.

Επίσης όρατον χαρακτήρα είχαν ο Λεοπάρντι, ο Τουρκουά-
τος Τάσσος, ο Μαντζόνι και ο 'Αλφιέρι.

Οι μεγάλοι στρατηγοί της ιστορίας ήσαν όλοι σχεδόν
κακογράφοι προεξάρχοντος του Μεγάλου Ναπολέοντος,

ο οποίος όπως ήταν μέγας σε όλα του ήταν και... μέγας
κακογράφος, ο μεγαλειότερος ίσως από όλους!...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΝΤΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ!..

«'Ας παρηγορηθούμε... Καταχρήσεις και παληανθρωπικές γίνου-
νται σ' όλο τον κόσμο.

Στο Παρίσι πήγε τελευταίως κάποιος βουλευτής στο ύπουργείο
των 'Εσωτερικών και είπε του ύπουργού:

— Κύριε ύπουργε, έχω και να ζητήσω την συνδρομή σας για την
κυρία Π... χήρα ενός παλιού συναδέλφου μας. Ο συναδέλφος μας
πέθανε φτωχός κι' η χήρα του σχεδόν πεινά!...

Γεμάτος συγκίνησης ο ύπουργός παρέδωκε 500 φράγκα στο βου-
λευτή και ύποσχέθηκε να έσφαλίσαι και μηνιαίο βοήθημα για
τη χήρα, όποτε και έπρεπε.

Έξαφνα όμως ο κ. ύπουργός έμαθε μία μέρα, κατά τύχη,
πως «η φτωχή χήρα» είχε... πεθάνει πριν από έξη χρόνια!

Όταν λοιπόν μετά μερικές βδομάδες πήγε πάλι ο βουλευτής
πατήρ του έθνους να «θέει» το μηνιαίο βοήθημα της χήρας, ο υ-
πουργός του είπε λυπημένος διήθεν:

— Κύριε βουλευτά, έχω να σας άναγγείλω μία όλιβερή είδησι!

— Ποιά, κύριε ύπουργε!

— Η χήρα κυρία Π... πεθανε... πριν από έξη χρόνια!

Και πριν προλάβει ο καταχραστής βουλευτής να συνέλθι, ο υ-
πουργός επρόσθεσε σαρκαστικά:

— Πάρε τώρα το τελευταίο αυτό πεντακοσάρικο για να της
πάτε άνθη στον τάφο της, άφου την έσημαθούσατε τόσον πολύ!

ΣΚΕΨ-ΣΕ

— Εύκολότερα εινε να γίνης τίμος παρά άτιμος.

— Όταν ένας άνδρας γελά όπου σταθεί κι' όπου βρεθεί, να
καταλάβει πως η γυναίκες τον έκαναν να κλάψη πολύ.

— Η υπερβολική έξυπνάδα ενός άνθρώπου μας κάνει συχνά να
τον συχαίνουμε.

— Την άγάπη την αισθάνεται δυνατά και έντονα μονάχα έ-
κείνος που δεν την έμυστηρεύεται στη γυναίκα που άγαπάει.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΥ ΜΕ ΜΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ

Ο γάμος του μεγάλου μυθιστοριογράφου. Τα βάσανά του από τη γυναίκα του. Η γυναιμία του με την αναρχική φοιτήτρια. Το τρομερό δίλημμα. Η άπιστία της φοιτήτριας. Ο Δοστογιέβσκι στο Παρίσι. Ταξίδι στην Ευρώπη. Άλλες άπιστιες. Ο θάνατος της Μαρίας Δημητρίεβνας. Το «Εγκλημα και τιμωρία». Η εξέγερσις των Ρώσων φοιτητών.

Όταν ο Δοστογιέβσκι, ο μεγάλος Ρώσος μυθιστοριογράφος, απέλυθη από την χάριτος του Τσάρου από τα κάτεργα της Σιβηρίας—στα όποια πέρασε τέσσερα δολοχληρά χρόνια έπειδή έλαβε μέρος σε μία αναρχική συνωμοσία—πήγε κ' εγκατεστάθηκε στο Σεμιπαλιτσνκ. Έκει γνωρίστηκε με τη χήρα κάποιου αξιωματικού, τη Μαρία Δημητρίεβνα, την οποία αγάπησε άμέσως με τόσο πάθος, ώστε ύστερ' από λίγον καιρό, την παντρεύτηκε. Μά ο γάμος του αυτός στάθηκε πολύ άτυχος, έπειδή η γυναίκα αυτή, που ήταν κακοή και διστραμμένου χαρακτήρος έφησε κυριολεκτικώς το νάρι στα χείλη του μεγάλου μυθιστοριογράφου. Και σαν να μην έφταναν τα νύχια και οι γκρίνιες της ήταν και άρρωστη—στο τελευταίο στάδιο της φθίσεως!—Όστόσο ο Δοστογιέβσκι που την αγαπούσε με την καρδιά του, όφαινε καρτερικά τους θυμούς της και της συγκρατούσε όλες τις καροξενιές της, κ' αυτήν άκόμα την άπιστία της, γιατί η Μαρία Δημητρίεβνα άπατούσε τον ένδοξο σύζυγό της μ' ένα νεαρό δημόσιο υπάλληλο, έν γνώσει του άνδρος της!...

Όλίγον καιρό ύστερ' από το γάμο τους, το ζεύγος πήγε στην Πετρούπολη. Το κλίμα της πρωτεύουσας δεν όφαινε καθόλου τη Μαρία Δημητρίεβνα, η οποία άρχισε να γίνεται πιο άπότομη και ύστερα από τον καιρό μάλιστα που τη βαρέθηκε ο φίλος της, ο νεαρός δημόσιος υπάλληλος, και την παράτησε. Τότε ο Δοστογιέβσκι ύποφερε περισσότερο από τη γυναίκα του που τον έβριζε από το πρωί ως το βράδυ έπειδή την κατάστρεψε, την πήρε στο λαμό του, κλπ... Έπόμεινε λοιπόν ήταν να λαχταρά η Δοστογιέβσκι να βρή κάποιον άλλο τον άνδρα της, την άσπρη, που δίν την έβριζε σπλι τον. Κι η εύκαιρία δεν άργησε να παρουσιασθή.

Την έποχή εκείνη ο Δοστογιέβσκι είχε δημοσιεύσει τις «Αναμνήσεις από το σπίτι των Πεθαμένων» και τους «Ταπεινωμένους και Καταφρονεμένους». Τα δυο αυτά μυθιστορήματα άρσαν ιδιαιτερώς στους φοιτητές. Κ' ένα πρωί, ο Φιοντόρ έλάμβανε από μία φοιτήτρια, την Παυλίνα Ν..., μία έρωτική επιστολή. Στο γράμμα αυτό, η αναρχική φοιτήτρια του έλεγε πως τον αγαπούσε, πως τον λάτρευε, πως τον θεωρούσε θεό της και πως θα το θεωρούσε μεγάλη ευτυχία της αν θα μπορούσε να περάσει το υπόλοιπο της ζωής της μαζί του. Ο Δοστογιέβσκι συγκινήθηκε και κολακεύθηκε, όπως ήταν έπόμεινο, από το άνδουσιώδες αυτό γράμμα. Ζήτησε να γνωρίσει προσωπικώς την θαυμάστριά του και όταν είδοθήκανε, την αγάπησε κ' αυτός!

Τότε όμως ο Δοστογιέβσκι βαρέθηκε μπόρος σ' ένα τρομερό δίλημμα. Δεν ήξερε πώς να κάνει: να παρατήρη τη γυναίκα του, τη Μαρία Δημητρίεβνα, για την οποία δεν αισθανότανε πια παρά μονάχα οίκτο; Αυτό ήταν άδύνατο—και άπάνθρωπο. Αφ' ετέρου όμως, ήθελε να χαρή τη ζωή με την Παυλίνα. Έκανε λοιπόν τον έξης συνδυασμό: άπεράσισε να πάρη την Παυλίνα και να φύγουνε μαζί για το Παρίσι, περιμένοντας να πεθάνη η Μαρία Δημητρίεβνα—οι γιατροί της είχανε δώσει πράγματι μονάχα λίγων μηνών άκόμα ζωή—για να γυρίσουνε στην Πετρούπολη και να παντρευτούν.

Την τελευταία όμως στιγμή, ενώ ο Δοστογιέβσκι και η Παυλίνα τα είχαν έτοιμάσει όλα για το ταξίδι τους, εκείνος άναγκάστηκε να μείνη στην Πετρούπολη για να κανονίση μερικάς ύποθέσεις της «Εποχής», μιας έπιθεωρήσεως που έβγαζε τότε μαζί με τον άδελφό του. Η Παυλίνα έφυγε μόνη για το Παρίσι, άρρη συμφορήσαν πως ύστερ' από λίγες μέρες θα πήγαινε και ο φίλος της να την έβρισκε εκεί!...

Μά ύστερα από δυο εβδομάδες, ο Δοστογιέβσκι έλάμβανε ένα γράμμα από την Παυλίνα στο όποιο η άφοσιωμένη θαυμάστριά του του έλεγε πως ήταν τρελλά έρωτευμένη μ' ένα Γάλλο που είχε γνωρίσει στο Παρίσι και πως ήτανε περιττό να πάη ο Φιοντόρ να τη βρή στην πρωτεύουσα της Γαλλίας, γιατί τον είχε βγάλει από την καρδιά της!...

Μόλις ο Δοστογιέβσκι διάβασε αυτό το γράμμα, ξεκίνησε άμέσως, σαν τρελλός, για το Παρίσι, για να ζητήσει εξηγήσεις από τη φίλη του, που την αγαπούσε πράγματι με την καρδιά του. Η Παυλίνα του έκανε πολύ ψυχρή ύποδοχή και του το δήλωσε ορθά κοπιά πως δεν έννοουσε με κανένα τρόπο ούτε να γυρίση στη Ρωσία ούτε και να πάη με το Δοστογιέβσκι, έπειδή ήτανε ξετρελλιά μένη με το Γάλλο φίλο της. Ο Δοστογιέβσκι, βλέποντας τότε πως η άπορασις της αναρχικής φίλης του ήταν άμετάρπεντος, έσκαψε καστερικά το κεφάλι, μπόρος στο καινούργιο ράστημα που του έδωκε η μοίρα, κ' έφυγε για το Λονδίνο, όπου και γνωρίστηκε με τον περίφημο φιλόσοφο και αναρχικό Μαξιμιλιανό Χέρτzen. Ύστερα πήγε στη Γενεύη, συναντήθηκε με το φίλο του ποιητή Νικόλαο

Στράζκοβ, με τον όποιο έκανε ένα ταξίδι ως την Ιταλία. Και πιν, γύρισε στην Ρωσία.

Ύστερα όμως από λίγους μήνες, ο Δοστογιέβσκι έσκαψε κ' άλλο γράμμα από την Παυλίνα, στο όποιο η τέως φίλη του παρεπονείτο, την φορά αυτή, για τις έρωτικές άτυχίες της. Ο γάλλος φίλος της την άπατούσε κατά τρόπον αίσχρον. Όταν εκείνη δεν είχε τη δύναμη να τον εγκαταλείψη, έπειδή τον άγαπούσε—και παρακαλούσε το Φέντια της να πάη στο Παρίσι να τη βοηθή και να της δώση λίγο κοράγιο. Ο Φέντια όμως δεν τ' άφαιζε να κάνει το μακρινό αυτό ταξίδι. Μά όταν η Παυλίνα σ' ένα άλλο γράμμα της, τον άπειλησε πως αν δεν πάη να τη βρή στο Παρίσι, εκείνη θα σκοτώθη, ο Δοστογιέβσκι—ο όποιος και άλλο ήτανε παρά κούτσος—πήρε στα σοβαρά το δυστυχές την άστεία φοβέρα της αναρχικής φοιτήτριας και άπεράσισε να πάρη τη γυναίκα του—την έτοιμοθάνατη σχεδόν Μαρία Δημητρίεβνα—στις φροντίδες του άδελφού του. και να πάη στο Παρίσι. Άμ έφτασε εκεί, προσπάθήσε να κατασέρη την Παυλίνα να λοκαχθή μ' αμείνη θερμότητα κ' εύέλπητη Ρωσίδα, δεν έννοουσε με κανένα τρόπο να ύποταχθή στους νόμους της φρονήσεως. Ένα μάλιστα, η ώρα έπαι, πήγε και βρήκε το Δοστογιέβσκι στο δωμάτιό του και κραδαιώντας πάνω από το κεφάλι του ένα τριαντάχαστικό μαχαίρι του δήλωσε πως αισθανότανε μεγάλη έπιθυμία να καρφώση το «συγγραδία» αυτό στο στήθος του γάλλου φίλου της, που τη; έκανε άπιστιες.

Ο Δοστογιέβσκι άρχισε να φοβάται με τα σωστά του το δολοφονικό αυτό και άνυπόστατο θηλυκό. Όστόσο, άρρη έπείσθησε όλους τους θνητούς της ηθολογικής εθιμολογίας του, την έπεισε να τον άκολουθήση στη Γερμανία.

Έφυγαν πράγματι από τη Γαλλία, πήγαν στη Γερμανία, έπεσεκέφθησαν τις δήθεν του Ρήνου και ύστερα εγκατεστάθηκαν στο Βιρμάρ. Έκει ο Δοστογιέβσκι άρχισε να πάλι να γράφει: στη ρουλέττα, χάνοντας ως επί το πλείστον. Από τη Γερμανία πήγανε στην Ιταλία, στη Νεάπολη και στη Ρώμη.

Έννοείται τώρα ότι καθ' όλο το διάστημα του ταξιδιού τους, η Παυλίνα δεν είχε παύσει ούτε στιγμή να φλερτάρη μ' όλους τους άντρες που συναντούσε μπροστά της. Ο Δοστογιέβσκι έπρεπε ναχή διαρκώς το νάρι στη φίλη του, για να μη του το σκάση με κανένα άγνουστο...

Στην Ιταλία, χωρίστηκαν. Η Παυλίνα έαναπήγε στο Παρίσι, και ο Δοστογιέβσκι γύρισε και πάλι στην Πετρούπολη, διατηρώντας πια άκόμα στην άνάμνησή του την εικόνα των έρωτισμένων στιγμών που πέρασε κοντά στην Παυλίνα. Η Παυλίνα στάθηκε η πρώτη και τελευταία γυναίκα που αγάπησε ο Δοστογιέβσκι με βίαιο και άγριο πάθος...

Όταν ο μεγάλος μυθιστοριογράφος γύρισε στη Πετρούπολη, βρήκε τη γυναίκα του να ψυχραχθή. Ο καλόκαρδος και άγαπών Φιοντόρ λησμονήσε τι κακό του είχε κάνει ως τότε η διστραμμένη Μαρία Δημητρίεβνα, την περιποιήθηκε όσο καλύτερο μπορούσε, και παραστάθηκε στις τελευταίες της στιγμές, σαν πατήρ και άφοσιωμένος σύζυγος. Η έπιθανάτιος άγωνία της Μαρίας Δημητρίεβνας βάσταξε τέσσερες δολοχληρές μήνες, κατά το διάστημα των όποιων ο Δοστογιέβσκι δεν έλειψε ούτε στιγμή από το πλάι της, έχωντας πως η γυναίκα αυτή τον είχε καταστήσει άλλοτε στη συνομοταξία των αιώνιων ουτόγων.

Τέλος, η Μαρία Δημητρίεβνα πέθανε. Η πρώτη σκέψις του Φιοντόρ ήτανε τότε να γράφη της Παυλίνας στο Παρίσι και να της πη να πάη να τον βρή στην Πετρούπολη, για να παντρευθούνε. όπως τη; είχε ύποσχεθεί άλλοτε. Πριν όμως προλάβει να θέση σ' έφαρμογή τη σκέψη του, λαμβάνει ένα γράμμα από την Παυλίνα, στο όποιο η άδιόρθωτη φίλη του τον γαϊστοποιούσε το χαρμόσυνο γεγονός πως ήτανε τρελλά έρωτευμένη μ' έναν... Ισπανό ταυρομάχο!...

Ο ταλαίπωρος ο Δοστογιέβσκι έσκυψε και πάλι καρτερικά το κεφάλι—ήτανε μαθημένος να δέχεται με ύποταξη τα χτυπήματα της Μοίρας—και ρίχτηκε τότε στη δουλειά, για να ξεχάση.

Στο μεταξύ, το συγγραφέα του τάλαντο είχε μεταστει, μες στην πόνο και στην άγωνία. Από την έποχή εκείνη ο Δοστογιέβσκι άρχισε να παράγη τ' άθάνατα μυθιστορήματά του, που τον έτάσανε μεταξύ των μεγαλυτέρων λογοτεχνικών προσώπων της εποχής. Μεταξύ των μεγαλυτέρων λογοτεχνικών προσώπων της εποχής του ήτανε το γνωστό μας «Εγκλημα και Τιμωρία», η μεγαλειώδης ιστορία της ζωής του Ρασκολνίκωφ. Το έργο αυτό έκανε παύση στη Ρωσία. Άλλαδι, όλοι οι κορυφαίοι έπετέθησαν κατά του Δοστογιέβσκι και τον κατηγόρησαν ως άπιστόροπο, ως συκοφαντή του

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

Το άνάστημα των διαφόρων λαών

Το άνθρωπομετρικόν τμήμα της «Βρετανικής» Έπιστημονικής Έταιρείας έκαμε τελευταία μία μεγάλη στατιστική έρευνα σχετικώς με το άνάστημα των διαφόρων λαών.

Πρώτοι λοιπόν στο ύψος του άναστήματος έρχονται οι Άγγλοι και οι Νορβηγοί. Ο μέσος όρος του άναστήματος των εινε, 1 μέτρο και 70 εκατοστά. Έπειτα έρχονται οι Δανοί, οι Όλλανδοί και οι Ούγγροι με μέσον όρον άναστήματος 1.67, οι Έλβετοι, οι Ρώσοι και οι Βέλγοι με 1.66 1/2, οι Γερμανοί με 1.66, οι Γάλλοι, οι Ιταλοί, οι Ισπανοί και οι Έλληνες με 1.65.

Έπίσης το Άνθρωπομετρικόν τμήμα της Βρετανικής Έταιρείας έμελέτησε και το ζήτημα του άναστήματος κατά κοινωνικά τάξεις και διεπίστωσε ότι στην Άγγλία οι έργατάς έχουν άνάστημα πολύ ψηλότερο από τους άριστοφίλους της άριστοκρατίας και της μέσης κοινωνικής τάξεως. Άντιθέτως στην Γαλλία οι άνθρωποι των ευόρων τάξεων έχουν άνάστημα ψηλότερο κατά 2 - 3 εκατοστά από τους έργατάς και τους άνθρώπους των κατωτέρων κοινωνικών τάξεων.

Παραξενιές μουσικών

Έργαζομε και σε προηγούμενα φύλλα, για τις διάφορες ιδιοτροπίες των διασημότερων μουσουργών και για τον τρόπο που μεταχειρίζομε το καθέναν απ' αυτούς για να έμνηστείται. Σήμερα συμπληρώνομε τις πληροφορίες μας αυτές.

Ο Γάλλος δέμ μπορούσε να συνθέση παρά μόνο καθισμένος μέσα σ' ένα λαβάνι, ή σ' έναν κήπο κ' έχοντας δίπλα του ένα ποτήρι γεμάτο έλκεκτό κρασί.

Ο Ρωσίνι μόνο έπαιε από ένα πλούδι κ' εύχάριστο γεύμα μπορούσε να γράφη μουσική. Έννοείται ότι άμα άρχιζε να γράφη δεν είχε τελευταίο.

Ο Σάρι δούκις έπρόκειτο να συνθέση έκλείνετο μέσα σ' ένα άπόμειρο και σνοτεινό δωμάτιο.

Ο Τσιμαρόζα έγραφε πάντα στο κρεβάτι.

Ο διάσημος σύγχρονος γάλλος μουσουργός Σαιν Σάνς, στον όποιο, ως γνωστόν, είχε άπονεμηθή πρόπερι και ο Έλληνικός Μεγαλόσταυρος, συνέθετε πάντοτε από μνήμης και χωρίς να χρησιμοκοπή καθόλου πιάνο.

Ο Μότσαρτ συνθέσε στο περίφημο τετρατόο εις μί μπερνά για πιανό, κλαρινό και βιόλα, ενώ συγχρόνως έπαιζε με μερικούς φίλους του κάποιο παιχνιδι, που συνειθίζονταν πολύ στην Γαλλία και την Ιταλία στην έποχή του.

Ο Βέρνερ ένεπνευσθή το περίφημο μέρος του «Ο μπερν» χαζεύοντας με την όγλαγαλία που έπικρατούσε στον κήπο ενός έπιδοκαλείου, ένα βράδυ, που δινόνταν έκει μία μεγάλη γιορτή.

Τέλος ο Ισπανός Στράους έγραψε το θέμα του περιφήμου του βάλς «Εθμός πόλεμος», έπανά σ' ένα νόμιμα των εκατό οριών! Έπίσης το θέμα μάς από τις καλύτερες ρομάντζες του έγραψε με κιμαλία πάνω στο πάπλωμά του, έαυλωμένος καθώς ήταν στο κρεβάτι του! Γύρω του ήταν σχεδόν σκότος... Συνέβη δ αυτό γιατί η έμπνευσή αυτή του ήρθε την ώρα που ήταν πλαγισμένος, και δεν τολμούσε ούτε να σηκαθή να πάη στο γραφείο του, ούτε και ν' άνάγη φως, από φόβο μήπως ξυπνήση την γυναίκα του που κοιμόταν στο πλευρό του και του κόψη τον ύπνο!...

Το γεύμα των ζωντοχήρων.

Ένας Ιδιορρυθμος Άμερικανός πολυεκατομμυριούχος της Νέας Υόρκης, ο μίστερ Μπλάνκον, θέλοντας να γιορτάση την δεκαετηρίδα του... διαζυγίου του έδωσε πρό καιρού ένα πλουσιώτατο γεύμα του όποιου όλοι οι προσκεκλημένοι άρσενικοί και θηλυκοί ήταν ζωντοχήροι ή άνθρωποι που έπρόκειτο να πόρουν το διαζύγιό τους. Την μόνη εξαίρεσις άποτελούσε ένα άνδρόγυνον, το όποιο όμως είχε το έλαφρονικό ότι από την ημέρα που ένώθηκε δεν είχε περάσει ούτε εικοσιτετράωρο χωρίς να μαλώση και να δαρθή! Την τιμητική θέσι στο γεύμα είχε ένας άτυχος ζωντοχήρος, του όποιου πρό όλίγων ημερών είχαν κατασχεθή διά δικαστικής άποφάσεως τα έπιπλα για να παραδοθούν στην πρώην γυναίκα του.

όρσος φοιτητού... Ο Ρασκολνίκωφ ήταν ένας φοιτητής που διέπρατε διπλόν φόνον. Η άγανάκτηση του κοινού εναντίον του Δοστογιέβσκι ήτανε τόσο, ώστε ο μεγάλος συγγραφέας έχασε την έκτιμηση των άναγνωστών του μέσα σε μιά βδομάδα...

Και όταν ο Δοστογιέβσκι, πικραμένος κ' άπογορευμένος, βλέποντας όλους τους φίλους του να του γυρνούν περιφρονητικά τη ράχη, έκασε κ' έγραψε ένα γράμμα στην Παυλίνα, στο όποιο παρακαλούσε την πολυαγαπημένη του φίλη να του δώση τουλάχιστον έκείνη λίγη παρηγοριά στις δύσκολες στιγμές που περνούσε, η αναρχική φοιτήτρια—η οποία θα κολοπερούσε, ως φαίνεται, στο Παρίσι με τον Ισπανό ταυρομάχο—του άποκρίθηκε πως δεν ήθελε να γνωρίζη έναν άνθρωπο που προσέβαλε τον φοιτητικό κόμο της Ρωσίας, που τον συναντότανε και πως τον περιφρονούσε, έπειδή έγραφε το «Εγκλημα και Τιμωρία», το άθάνατο αυτό μεγαλόεργμα!...

Ν. Αδάκρυτος

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Μητσάκης και ο νεαρός ποεστάστρος. Η αυτοκτονία του βσιλικού ζαχαροπλάστου. Ο Ψυχάρης κατά Βενιζέλου. Ο ήθεποιος Άνδρονόπουλος. Πώς τάβγαλε πέρα. Ο Βασιλεύς Γεώργιος και τα άρχαία Έλληνικά. Ο δημοκρατικώτατος Φιλάρετος.

Ός γνωστόν ο μακαρίτης Μητσάκης, είχε άποθάνει πνευματικώς, πόν πεθάνει και σωματικώς. Μολαταύτα το πνεύμα του και στην έποχή της τρέλλας του άκόμα σπινθηροβόλους και άστραφτε.

Μιά φορά λοιπόν του έδειξε ένας κοκορευόμενος ποιητής, και έρωτικά του δίστιχα και τον ρώτησε πως του φαίνονται.

—Σάν δίστιχα, άπάντησε ο Μητσάκης.
—Δηλαδή;
—Δηλαδή σάν δίστιχα.
—Μά τί έννοείτε λέγοντες δίστιχα;
—Νά... έλεεινά και δούτυχα!...

Ο Μητσάκης όταν έμαθε ότι ήτοκτόνησεν ο ζαχαροπλάστης του μακαρίτου Βασιλέως Γεωργίου, άνέκραξε:
—Τι έίδης; γλυκύπικρος!...

Μιά φορά ο Ψυχάρης, ήταν κατεγθουσιασμένος με τον Βενιζέλο. Του άφιέρωσε μάλιστα και ένα διήγημά του με τον τίτλο «Το Έθνικό Συμπόσιο» το όποιο έδημοσίευσεν στον τότε «Νουμά», πριν γίνουν οι Βαλκανικοί πόλεμοι, όταν δηλαδή τον πρώτοεξέδιδε ο μακαρίτης ο Ταγκόπουλος.

Έπειτα όμως από κάμποσον καιρό, ο Ψυχάρης το χάλασε με τον Βενιζέλο.

Και σαν τα χάλασε θυμήθηκε, την μεγάλη τιμή που του είχε κάμει, με την άφιέρωση του «Εθνικού Συμποσίου» και τότε... καθήρεσε, με την έξης «Σημείωσή του» στον «Νουμά».

«Ένα μου διήγημα, «Εθνικό Συμπόσιο» που δημοσιέφησε το «Νουμά» (άρ. 422) εινε, λείε, άφιερωμένο του Βενιζέλου. Σεγράφεται λοιπόν η άφιέρωση, ο άνθρωπος και τ' όνομά του.

Το διήγημα μνήσκει!

Ψυχάρης.

Πολλοί θα έχουν άκούσει βέβαια, για τον περίφημο και εύφρεστατο έκείνον Έλληνα ήθοποιόν Άνδρονόπουλον, ο όποιος άλλοτε με θίασο και άλλους χορείς... θίασο, γύριζεν όλα τα μέρη της Ανατολής, όπου ύπήρχον Έλληνες και έδιδε παραστάσεις.

Τα άνέκδοτα του περίφημου αυτού Έλληνα ήθοποιού εινε άπειράριθμα. Ένα εξ αυτών έντελώς άγνωστο δημοσιεύομεν έδω:

Ο Άνδρονόπουλος «ύπεδύετο» μία φορά κάποιο πρόσωπο στην «Λουκρητία Βοργία». Ένώ όμως βρισκότανε στο πιο ζωντό μέρος της άπαγγελίας και έβρουχάτο:

—Οίκος Βοργίας, οίκος άτιμίας...

Έχασε την σειρά, και δεν μπορούσε να προχωρήση.

Γύριζε τότε προς το μέρος του ύποβόλους, αλλά και αυτός σιωπά. Το πλήθος άρχιζε ν' άνυπονοη και ο Άνδρονόπουλος να δισαναχέτη. Τέλος του άρχεται μία ξαφνική έμπνευσις και συμπληρώνει αυτοσχέδια την φράση του έτσι:

—...Οίκος Βοργίας, οίκος άτιμίας, αλλά... του Έλληνα ο τράχλος ζυγόν δεν ύποφέρει!...

Το άκρατικό ούρλιαξεν από άγθουσιασμό κ' έσπασε τα χέρια του από τα χειροκροτήματα!...

Όταν μία φορά ο Βασιλεύς Γεώργιος, έκανε περιόδοι στην Θεσσαλία, έστησαν στη Λάρισα, προς τιμήν του, μία άψίδα, που είχε την κάτωτι έπιγραφή:

Δοξασαίως Άνασαν έην
ποτιδέρνεται λαός
γηθοσύνης κίρη χάρι
ού μιν δούτον έλεν!.

Πρό της άψίδος αυτής τον ύποδύτηκαν ο Δήμαρχος και η άρχε της πόλεως και του έγιναν η σχετική προσφωνήσεις.

Σ' όλο αυτό το διάστημα ο Βασιλεύς κτύπηε την έπιγραφή. Κι όταν τελείωσε, τον λόγο του ο Δήμαρχος, γυρίζει και του λέει δείχνοντάς την:

—Δίν μου λές, κίρη Δήμαρχε! Αυτά, εινε, που λέν τα Βλάχικα!...

Όλοι οι Έλληνες και Δημοκρατικοί και Βασιλικοί γνωρίζουν, ότι οι πρώτοι Δημοκρατικοί στην Ελλάδα ήταν ο Γεώργιος Φιλάρετος και ο μακαρίτης Ρόγκος Κοϊδάς.

Μιά ήμερα στο Ζαχαράτο, δυο βουλευται του παλαιού καιρού έπαζαν σκάκι, όταν είδαν και τον Φιλάρετο να πλησιάζη.

—Τσάρ! λέει ο ένας βουλευτής.

—Πρόσεχε τον βασιλιά σου! άπαντάει ο άλλος.

—Κινδυνεύει από τον πύργο;

—Όχι, από τον... Φιλάρετο!...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Στήβενς κατέβαινε τον τοίχο του κτιρίου, με το κεφάλι προς τα κάτω, σαν μια μεγάλη μαύρη σάβρα.

Ο καθηγητής έκαμε το σταυρό του...
— Έχω δει πολλά τα παράδοξα, τα τρομακτικά στη ζωή μου, είπε. Αυτό όμως που βλέπω αυτή τη στιγμή, είναι πραγματικώς το πιο τερατώδες και το πιο παράδοξο φαινόμενο, που σπάνια μπορεί να το δει μάτι ανθρώπου!...

Ο Στήβενς συνέχισε στο μεταίω αυτό την κρόδο του, όμοιος επαναλαμβανόμενος, με μεγάλη μαύρη σάβρα, χωρίς να φοβάται να πείσει, γαϊζωνόμενος, στις μικρές προεξοχές. Όταν έφτασε πέντε ως έξι πόδας πάνω απ' το πεζοδρόμιο, πήδησε στο έδαφος με ευάνησιν πύθνη, στάθηκε, σήκωσε το κεφάλι του προς το παράθυρο και κυττάζοντάς μας με τα φλογερά, κοκκινωπά μάτια του, ούκωσέ τη σφιγμένη του γροθιά και μās άπειλησε.

— Άχρηστοι, υποτένιοι, ψοφήμια, δεν θα βρω ανάπαυση στον άλλο κόσμο αν δεν σας το πληρώσω ακριβά, αν δεν σας δω να βροσκεστε μπρός μου χωρίς πνοή, με τσακισμένο το κρανίο σας, με το βρομερό αίμα σας άχνιστό στα πόδια μου!...

Ταράχθηκε μ' έκαμα το σταυρό μου.
Ο Στήβενς το άντελήφθη, μ' όλο το σκοτάδι που άπλώνονταν μεταξύν μας και έκάγχασε άγρια και σαρκαστικά:

— Σταυροκοπήσου σκύλε, γυνέ σκύλας μάννα, σταυροκοπήσου σκουλήκι, έρπετό, κάμπια βρωμερή, σταυροκοπήσου όσο θέσι... Κανένas, ούτε αυτός ο Θεός, δεν θα μπορέσει να σε γλυτώσει απ' τα νύχια μου δολοφόνε, δολοφόνε!...

Γρήγοροι βηματισμοί άκούστηκαν άξαφνα.

— Αι! τη γωνία του δρόμου πρόβαλε ένας άστφυλάξ.

Άκουσε φαίνεται τις κραυγές, φρουρώντας εκεί κοντά, μ' έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Υποθέσαμε πως ο Στήβενς θα έσπευδε να γίνει άφαντος. Μά αυτός άν και άντελήφθη τον άστφυλάκα έμεινε στη θέση του άτάραχος. Γύρισε μόνον γιά μια στιγμή και τούριξε ένα βλέμμα αδιάφορο. Ο άστφυλάξ τον άντελήφθη έπίσης μ' έδραξε έπάνω του το φως του ήλεκτρικού του φανοί.

Ο Στήβενς έφωτίσθηκε γιά μερικά δευτερόλεπτα όλόκληρος. Τόν είδαμε μάλιστα να κάνει μια χειρονομία πούδειχνε όργη... Ωστόσο ο άστφυλάξ έβρυσε το φανό του και προχώρησε κατ' ευθείαν έπάνω του. Δεν φανταζόταν βέβαια τι είδους άν έλλησίαζε. Ο Στήβενς είχε γυρίσει τώρα προς το μέρος του και τόν περιέμενε...

Παρακολουθούσαμε τα πάντα απ' το παράθυρο, χωρίς να φανόμαστε λόγω του σκότους. Κρατούσαμε άκόμα και τις άν. πνοές μας. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά...

Ο άστφυλάξ έφτασε κοντά στον Στήβενς, στάθηκε μπρός του και τόν ρώτησε:

— Τι ζητάτε έδώ; Ποιός είστε!

Ο Στήβενς—όπως έμνανέψαμε, γιάτι το σκοτάδι δεν μās έφηνε να διακρίνουμε—κύταξε τόν άστφυλάκα κατάματα, χωρίς ια του δώσει άποκρισι. Το κύτταγμα του αυτό ήταν, φαίνεται, τριμερό γιάτι ο φρουρός άν και μεγαλόσωμος και εύρωστος έκαμε δυό βήματα πίσω και ξαναρώτησε:

— Σας ρώτησα, κύριε, ποιός είστε; Τι ζητάτε έδώ ο' αυτή την κατάσταση;

Πραγματικώς ο Στήβενς ήταν χωρίς καπέλλο, με τα ρούχα του άναστατα και κατασκοπιμένα.

Για μια στιγμή μάλιστα ο άστφυλάξ, μη πέρονοντας καμμία άπάντησι, τού ξανάριξε το φως του φανοί του μ' άρ. ισ να τόν περιεργάζεται.

Αυτό έρέθισε, ως φαίνεται τόν Στήβενς. Τόν άκούσαμε ν' ά. φήνη ένα άπαίσιο μουγγοητό. Συγχρόνως πήδησε προς το μέρος του άστφυλάκα, τόν άρπαξε απ' το στήθος και καί του μοιροίσε που δεν μπορούσαμε να το άκούσουμε...

Ο άστφυλάξ μη περιμένοντας την έπίθεση αυτή, τραβήχτηκε προς τα πίσω και σήκωσε το κλόμπ του. Μά δεν πρόφτασε να το μεταχειριστή. Με καταπληκτική δύναμη, ο Στήβενς, τόν έσυρε κοντά του, τόν άρπαξε και με το άλλο του χέρι τόν τίναξε προς τόν

τοίχο σαν τόπι!

Ο δύστυχος άστφυλάξ χτύπησε στον τοίχο δυνατά, άφηνοντας ένα βαρύ βογγητό και σωριάστηκε κάτω άναίσθητος!...

Η λύσσα και ή μανία του Στήβενς είχε φτάσει φαίνεται α τρομερό σημείο. Τόν άκούσαμε να τριζή τα δόντια του και να μουγγολή σαν ζώο!...

Σήκωσε σότερα το κεφάλι του προς το παράθυρο μ' άρ. ισ μās δείχνει πάλι τις γροθίες του.

Τόν κύτταζε σαστισμένος, μη ξέροντας πως θα τελείωνε ή ιστορία αυτή, όταν έξαφνα άντελήφθη τόν καθηγητή να βγαίει το πιστόλι του, να τόν σημάδευη και να πυροβολή!...

Συγχρόνως σχεδόν με τόν κρότο του πυροβολισμού έφτασε σ' αυτά μου από το δρόμο και μια κραυγή λύσης. Η σφαίρα είχε χτυπήσει φαίνεται τόν Στήβενς...

Τόν είδαμε να τινάξη το χέρι του μουγγολίζοντας και να φεύγει με τόν ένα του ώμο χαμηλωμένο κάτω, παρόλ' αυτό...

Σε λίγο χάθηκε στη γωνία του πλαγινοί δρομίσκου. Αφού γυρισε μιά άκόμη φορά προς το μέρος μας και μās κούνησε φοβερά στικά το χέρι.

— Τι έκάματε; ρώτησα ήμέσως τόν καθηγητή. Γιατί πυροβόλησατε; Τι θα γίνει τώρα;

— Μή άνησυχής, μου ψιθύρισε ο καθηγητής. Αυτό που έκαμα ήταν πολύ γρήγομο. Κλείσει μόνο το παράθυρο, χωρίς κρότο και θα σοι εξηγήσω!...

Ένώ έκλεινε το παράθυρο ο καθηγητής, Ούλλιαμ στέκοταν πλάι μου και έρευναίε με το βλέμμα του το βάθος.

— Περιεργό!... ψιθύρισε τέλος, δεν φανταί ούτε σικά άστφυλάκος.

— Ναί, φίλε μου. Γι' αυτό το πυροβόλησα τέλος στην ιστορία αυτή. Ο Στήβενς ήταν φοβερά έρεθισμένος και συνεπώς έκαμε άπικίνδυνος. Μή μπορώντας να κάνει τίποτα σε μās θα άποτελείσιν άσφαλώς τόν δυνατισμένο άστφυλάκα. Σκέφθηκε λοιπόν ότι το καλύτερο ήταν να πυροβολήσω ένοχότητά του. Πρώτον γιάτι ο κρότος του πυροβολισμού θα άκουγόταν γύρω και θα είδαμε ούσες όλους τούς σκοπούς άστφυλάκα, οι όποιοι τρέχοντας να δούν τι συμβαίνει, θα άντίκρουσαν το σώμα του συναδέλφου του και θα τού προσέφεραν τις πρώτες βοήθειες. Δεύτερον δέ γιάτι έλπίζα ότι μπορούσα να κάμω κακό στον Στήβενς. Υάχρον καρπώσινεις που μιά σφαίρα τραυματίζει τόν φάντασμα όπως μ' έναν άνθρωπο. Άρ. ισ πόσαςαι. Το ίδιο ακριβώς συνέβαινε και με τόν Στήβενς. Δεν μās παρουσιάσθηκε σαν σικά, ούτε μεταμορφωμένος σε ζώο ή σε έρπετό. Ήξερα ότι μεγάλο κακό δεν μπορούσα να τού κάμω βέβαια, αλλά όποιοδήποτε μπορούσα να τόν άναγκάσω να φύγη, τάζομαι τή λύσσα και τή μανία του. Αν συναντήση στο δρόμο του κανένα άργοπορημένο διαβάτη, να είσαι βέβαιος πως θα χτυπή και θα τόν πνίξη ή θα τού σπάση το κρανίο σε κανένα τού άλύπηται!...

— Άλλά γιά στάσου!... Νομίζω πως άκούω θόρυβο...

— Ναί, κάποιον τρέχουν προς τα έδώ.

— Θα είναι τίποτε άστφυλάκες. Πρόσεξε μη κάμης τόν παρ' μικρό θόρυβο. Πρέπει να δούμε τι θα γίνει. Δεν πρέπει δέ να μ' υποψιαστούνε καθόλου!...

— Και ή Άλβιαν; ρώτησα με σιγανή φωνή. Δεν πρέπει να τή φέρουμε στις αίσθήσεις της;

— Προς το παρόν όχι. Άφ'ησε να πάρουν το σώμα του άστφυλάκα από το δρόμο και να το μεταφέρουν μακριά από δας. Μās συμφέρει ν' άνάψουμε φως. Έξέ άλλου δεν πρόκειται πορ' απλώς άποδοχέμας. Το εύτύχημα είναι άκόμη ότι το προσώπου του άντελήφθη τίποτε. Αίτός ο ύπνος τους με κάμνει να υποπτεύομαι πολλά πράγματα. Είναι μ' αυτό δουλειά του Στήβενς. Άς είναι όμως, θα δοίμε!...

Στο μεταξύ αυτό τρεις σκοποί άστφυλάκες είχαν φτάσει κάτω στο δρόμο και είχαν σταθί μπρός στο σώμα τόν συναδέλφου τόν.

Τους άκούγαμε να μιλούν και να εκφράζουν την άπορία τους γιά ό,τι έβλεπαν. Άπ' τα λόγια τους καταλάβαμε ότι ο δύστυχος συνάδελφός τους τήν είχε γλυτώσει φτηνά.

(Άκολουθεί)

ΡΟΜΑΝΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE BIANCA AVANCINI

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΛΕΝΑΣ ΡΙΟΝΕΡΟ

Σώζονται άκόμη έδώ μ' εκεί μεσαιωνικοί πυργοί με μυστικές κρύπτες και υπόγειες άπορύσιτες στοές.

Μέσα σ' έναν τέτοιον πύργο ζούσε ή κοντεσίνα Μανταλένα, μαζί με τόν πατέρα της, τόν τυφλό γέρο κόμητα ντι Ριονέρο.

Η Μανταλένα ήταν ένα γοητευτικό, ρομαντικό πλάσμα που κατά λάθος είχε γεννηθί στον όρημικό και εύθυμον αιώνα μας. Ίσως τó ήξερε αυτό μ' ή ίδια και γι' αυτό είχε δημιουργήσει γύρω άπ' τήν ζωή της ένα ρομαντικό περιβάλλον σιωπής και μοναξιάς. Έτσι ο πύργος που κατοικούσε ή Μανταλένα με τόν πατέρα της ήταν πάντα σιωπηλός και θλιβερός. Κι' όταν άκόμη έφθαναν εκεί έπισκέπται, βασιλευς στον πύργο ή Μοναξιά και ή Σιωπή.

Οι έπισκέπται ήταν σπάνιοι μ' έρχόντουσαν πάντα μ' έπισομηνία. Ήταν εύπατρίδιαι τών περιχώρων που τούς τραβούσε ως εκεί ο πλούτος και ή καλλονή της νεαρής και άραιας πυργοδέσποινας. Γιατί ή Μανταλένα ήταν όραία, μ' όχι απλώς όραία, αλλά πανοράια! Είχε όμορφα παραμυθένια! Για τήν όμορφή της αυτή, γιά τή μελαγχολία της και τήν ερίβη της, όταν, μικρή, βρισκόταν στο λυκειο, ή συμπαθήτριές της τήν είχαν ονομάσει «ή όραία κομωμένη τού Δάσους».

Και όπως «ή όραία κομωμένη τού Δάσους» τού παραμυθιοί έτσι ακριβώς και ή Μανταλένα κλεισμένη τού μαγευτικόν περιβάλλον της Μοναξιάς και της Σιωπής περιέμενε τόν Έκλεκτό, τόν παραμυθένιο πρίγκηπα που θα πήγαινε να τήν κάμει γυναικα του...

Άλλά ή ζωή διαφέρει από τα παραμύθια. Είπε σκληρά και άμείλικτη. Η συνεχής άναμονή ή άγωνιώδεις άγρυπνίες, τó αδιάκοπα έστραμμένο προς τήν αυριανή βλέμμα ή συναισθησις πως ή νεότης φεύγει άνώφελα, είναι πράγματα πολύ βαρύναι, είναι φοβερά, γιά μιά άδυνατη γυναίκα. Και ή Μανταλένα έννοιωθε τήν καρδιά της όλοένα πιο κουρασμένη, έβλεπε τó προσώπο της να χάνη όλοένα περισσότερο τόν ρόδινο τόν χρώμα και να γίνεται χλωμό, όλο και πιο γλαυρό!...

Πλήθος όλόκληρο μνηστήρων είχε παρθέσει στο μεταξύ αυτό από τόν πύργο μ' είχε ηττήσει τήν Μανταλένα. Μά ή όραία κόρη δεν εύρισκε κανένα τέλειον. Κανένas άπ' αυτούς δεν ήταν ο Έκλεκτός, ο έανθός παραμυθένιος πρίγκηπας που περιέμενε...

Τής είχε άρέσει κάποτε πιο πολύ άπ' τούς άλλους ο έφραφος Ροζάριο Λιάνο, που ήταν τόσο φλογερός, τρυφερός και περιποιητικός μαζί της, μ' που δεν τολμούσε ούτε τα φορεμάτα της ν' άγγιξη. Άλλά μ' όμορφος ή όραία κοντεσίνα ντι Ριονέρο να παντρευτή, να δώρη γιά όλη τήν ζωή, σ' έναν καλλιτέχη; Όχι βέβαια. Ούτε και προσωρινώς δεν μπορούσε να συνδεθί μαζί του. Μόνον ο γάμος θα τήν ήλωνε μ' έναν Ζητώντας να κερδίσουν τήν καρδιά της...

Τής είχε έπίσης άρέσει και μάλιστα παραπολύ, ένας άπ' τούς έξαδέλφους της, ένα παιδί δεκαοχτώ έτών, εύθυμο, ρωμαλέο, ζοηρό, που όταν έπαίταν τής έσφιγγε τα χέρια τόσο, που τήν έκανε να πονή και πού μιά φορά καθώς τήν είχε προφθάσει λαχανιασμένη κάτω από μιά συστάδα, τήν φίλησε ξαφνικά, τήν φίλησε έτσι που ποτέ της δεν μπορούσε να τó ξεχάσει.

Άλλά ούτε έκείνος ήταν ο παραμυθένιος πρίγκηπας και ή Μανταλένα τόν άπλήτισε και τόν άφησε να φύγη. Περιέμενε πάντα, υπερέφρανη και γεμάτη αυτοπεποίθησι τόν Έκλεκτό της.

Τήν υπερέφρανε τής αυτή τήν δύναμιναν ο τυφλός γέρο-πατέρας της και πρό πάντων μιά ύπεροχη εικόνα, τού Βάν Ντίκ, στην όποια ο διάσημος έκείνος ζωγράφος είχε άποθανάτισει μιά άπ' τις προγόνους της, μιά άλλη κοντεσίνα ντι Ριονέρο, που ήταν πανομοιότυπο της Μανταλένας. Κ' ή πρόγονός της αυτή είχε παντρευτεί ένα περίφημο πρίγκηπα τής έποχής της κι' ήταν έπίσης πολύχρητη. Οι ιπποτάι γονάτιζαν μπρός της και τήν γέμιζαν δώρο, ζητώντας να κερδίσουν τήν καρδιά της. Γιατί να μ' ή τήν μιμηθί λοιπόν ή Μανταλένα άφου τής έμοιαζε τόσο! Και τó χαμογέλο της άκόμη ήταν τó ίδιο!...

Έτσι ή Μανταλένα όνειρευόταν και περιέμενε, πάντα περιέμενε...

Ο πατέρας της τής έλεγε κάθε τόσο γιά δούσε τήν τριγύριζαν: — Κανένas άπ' αυτούς δεν είναι άξιος γιά σένα. Περιέμενε. Σε κάποιον μέρος της γής βρίσκεται ο Έκλεκτός και θάρρη! Και ή Μανταλένα περιέμενε...

Μιά μέρα ή Μανταλένα σκέφθηκε να μεταφέρει τήν εικόνα τού Βάν Ντίκ, στην αίθουσα της Ίφιγενείας, μιά άλλη μεγάλη αίθουσα τού πύργου, που λεγόταν έτσι γιάτι σ' έναν της

τοίχο κρέμοταν ένας παμπάλαιος τάπης, στον όποιον ήταν κεντημένη ή εικόνα της Θυσίας της Ίφιγενείας. Η νέα ήθελε να βάλλη στην ίδια αίθουσα τα δυό καλλιτεχνικά οικογενειακά άριστουργήματα.

Ήρε λοιπόν μαζί της τόν γέρο- ύπηρέτη τού πύργου, τόν Τζιοβάννι, που τής ήταν άφοσιωμένος σαν σκλάβος και πήγαν στην αίθουσα της Ίφιγενείας να διαλέξουν τó πιο φωτισμένο μέρος γιά να τοποθετήσουν τήν εικόνα τού Βάν Ντίκ! Άλλά τó πιο φωτισμένο μέρος ήταν έκείνο που ήταν πιασμένο άπ' τόν τάπητα της Ίφιγενείας. Καταπίσθησαν λοιπόν να ξεκολλάσουν τόν τάπητα. Η Μανταλένα έτρεμε σαν νάκανε κάποια μεγάλη ίεροσουλία. Δεν ήταν έξέ άλλου και εύκολο να ξεκολλάσουν τόν τάπητα αυτό. Βρισκόταν εκεί κρεμασμένος αιώνας, από τήν έποχή που ο μαρκήσιος Ντούτσιον ντι Μομφερράτο τ'ν είχε δαρήσει ως προίκα στην κόρη του Βαρβάρα, όταν τήν πάντρεψε με τόν κόμητα Άτζο Γουλιέλμο ντι Ριονέρο.

Μόλις ή Μανταλένα και ο Τζιοβάννι τράβηξαν τόν τάπητα, και φάνηκε ο τοίχος, είδαν πως ήταν γεμάτος από χρυσά σκαλισματα. Και ξαφνικά, καθώς χτυπούσαν με τó σφυρί, ο τοίχος άνάδωσε έναν ήχο ύπόκοφο, σαν να είχε πίσω κούφωμα.

Η Μανταλένα θυμήθηκε τότε τήν τρομερή παράδοσι γιά τις γυναικές τού προγόνου της Άτζο Γουλιέλμου ντι Ριονέρο, που αυτοκτονούσαν όλες λίγο ύστερα άπ' τó γάμο τους και τόν όποιον τα πτώματα βρισκόταν τήν αυγή στον χείμαρρο Ριονέρο. Ο Γουλιέλμος Ριονέρο, ο άνδρας τους, που γλεντοκοπούσε δλη νύχτα με τούς φίλους του, βυθίζταν σε τρομερή λύπη κάθε πού μάθαινε τις αυτοκτονίες αυτές. Κι' όμως λίγες μέρες κατόπιν τούμάστιαν να ξαναπαντρευτή και ξεχνούσε τή λύπη του!...

Μόλις άκουσαν τόν ύπόκοφο έκείνο ήχο ή νεαρά πυργοδέσποινα μ' ο πιστός της ύπηρέτης κυττάχθηκαν με τρόμο. Έπειτα ή Μανταλένα σήκωσε τó λευκό της χέρι και χτυπώντας τόν τοίχο φώναξε στον Τζιοβάννι: — Πρέπει να γκρεμίσουμε τόν τοίχο!

Άλλά δεν παρέστη άνάγκη να τόν γκρεμίσουν. Υπό τήν πίεσι τών λεπτών άδυνάτων δαχτύλων της, κάποιον κουμπί έτρεξε, κάποιος μοχλός κινήθηκε και τó τοίχωμα σηκώθηκε ψηλά τριζόντας!...

Φάνηκε τότε τó άνοιγμα πού έβγαζε κατ' ευθείαν στον χείμαρρο Ριονέρο, τó άνοιγμα αυτό άπ' τó όποιο είχαν περάσει όλες ή δολοφονημένες γυναίκες τού κόμητος Άτζο Γουλιέλμου ντι Ριονέρο!...

Απ' τήν ήμερα πού ανέκαμψε τήν διόδο αυτή ή Μανταλένα πέρασε πολύς καιρός. Η όραία κόρη είχε αλλάξει πολύ. Δεν ήταν πιά ή ίδια. Είχε γίνει άγνώστη. Είχε καταλάβει πως ο Έκλεκτός που περιέμενε δεν θα έφτανε ποτέ! Και τα χρόνια περνούσαν και ή όμορφιά της θάφενε μιά μέρα. Έτσι, τραλή άπ' αυτή ή Μανταλένα πέρασε πολύς καιρός. Η όραία κόρη είχε αλλάξει πολύ. Δεν ήταν πιά ή ίδια. Είχε γίνει άγνώστη. Είχε καταλάβει πως ο Έκλεκτός που περιέμενε δεν θα έφτανε ποτέ! Και τα χρόνια περνούσαν και ή όμορφιά της θάφενε μιά μέρα. Έτσι, τραλή άπ' αυτή ή Μανταλένα πέρασε πολύς καιρός.

Τήν λύπη της γιά τήν νεότητά που τής είχε φύγει, έρωτεύθηκε γιά πρώτη φορά, έρωτεύθηκε παράφορα, τυφλά σχεδόν και παρεδόθη σ' έναν άγνωστον, σ' ένα νέο άξωματικό, πού έφιλοενηθήκε στον πύργο. Στον άξωματικό αυτό δόθηκε με λαχάρα πιστεύοντας στους όρκους, πιστεύοντας στην άγάπη πού τής έλεγε πως αισθανόταν γι' αυτήν.

Άλλά ένα άλλο βράδυ—ήταν ένα βράδυ καταιγίδος—πού πήγαινε να τόν ξαναβρή γιά τελευταία φορά, γιάτι τó πρωί θάφενε γιά τόν πόλεμο, ή Μανταλένα άκουσε όμιλίες στο δωμάτιό του μ' ένα γέλιο δυνατό, ένα γέλιο σαρκαστικό και θοισμυτικό. Στάθηκε τότε μ' άκουσε... άκουσε τόν άξωματικόν έκείνον να διηγείται με φωνή ψυχρή και σαρκαστική στους συναδέλφους του, με φράσεις όμες μιά συνειδημένη έρωτική τού περιπέτειας, τήν περιπέτεια πού είχε τήν περασμένη νύχτα με τήν πυργοδέσποινα τήν Μανταλένα Ριονέρο, με αυτή τήν ίδια!

Τι τρομερό, τι λυπηρό! Η περιπέτεια της, ή μόνη περιπέτεια της ζωής της, πού άρνήθηκε να τήν παραχωρήσει σε τόσους και τόσους πολυ καλυτέρους, πολύ άνωτέρους, πολύ όραιότερους, ήταν γιά τόν άσημο, τόν άγνωστό ύπολογο, μιά συνειδημένη περιπέτεια, μιά περιπέτεια άξια γιά γέλια!

Τα μάτια της Μανταλένας βούρκωσαν, λυγμοί έκλυγαν τόν λάρυγγά της, τρεμούλα τήν έπιασε. Άρχισε τότε να τρέχει σαν τρελή ως πού έφθανε στην αίθουσα της Ίφιγενείας. Άνάει τήν μυστική κρύπτη και όρκισε μέσα...

Τήν άλλη μέρα τó πρωί τó πτώμα της βρέθηκε στον χείμαρρο Ριονέρο, όπως τα πτώματα τών γυναικών τού προγόνου της κόμητος Άτζο Γουλιέλμου ντι Ριονέρο!...

Bianca Avancini

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Η υπό των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνηρησία και μη συνοδευομένη υπό δικτυώματος χρήσεως έλ δραχμών πέντε δέν λαμβάνεται ότε δυν.

Ν. Κουλούρη ην, Λήμιαν, Αυτοχώς δέν μωροδμή να σάς ευχαριστήσωμε. Γιατί το διηγήματός σας δέν είνε καθόλου επιτυχές. Προσέλειον μάλλον, χωρίς τίποτε το έκτακτο κα' άκομη γραμμένο κα' άπ' είνε δυό πλεονές του χάριτος. Κ. Ι. Μ. Βαδδ (2 άμου). Το ποιήματός σας όχι καλό. Για τα ευγενικά σας λόγια θε, μάς ευχαριστίας. Ι. Ίωαννίδη ην, Κύπρον. Το σταλόν ός, κατάλλων για το «Μπουκέτο» δυστυχώς. Ι. Ίωαννίδη ην, Πειραιά. Μας γράφετε:

«Αξιότιμη Κύριε Διευθυντά
Σας παρακαλώ άκούσατε τας δόλγας γραμμάς ένους αναγνώστων του προσφλεσάτον ήμδν παιριοδηκού σας.
Επτά έντει δέν έλιπε το μπουκέτο από την οίκίαν μου. Έχο λυπόν ένα παίημα πός δημοσίευσήν και θέλο να τοποθετηθή είς μίαν μικράν γωνίαν του μπουκέτου. Σπ. ύδω λυπόν να συμβουλευθώ την ευγενίαν σας πός πρέπει να βαδίσω; διότι είναι ή πρώτη φορά πού έπιχειρώ αύτην την πράξιν.
Έάν θέλετε δίνωμε προθυμότητα να το στόλο και εάν έσείς κρίνετε ότι το παίημα έχει την άξίαν να το οθευθώ είς το άγαπητό μπουκέτο καλό; έσθ ή, εάν όχι και πάλιν το δέχομαι ευχαρίστος μη με άφήσετε παραπονεμένον. γράψατε λυπόν σας παρακαλώ εάν το δέχσθε και τη άκριβός θι στόλο μαζί με το παίημα διότι όπως σας ήπα άνωτέρω δέν γνωρίζω.
μη με παραξενεύετε διά τα γραφόμενα πού έσας να είναι άνορθόγραφα διότι δέν γνωρίζω πολλά γράμματα όπως έσείς θα νομίσετε. έχω μόνον μίαν μικράν πύραν και μίαν κλειστήν πού έσας να δήνωμε να συνθέσω ένα παίημα...»

Λυπόν σας λέμε και μεις στείλετε τό... άπ' είναι καλό θα το άποδοθώ τό... ο... είς μίαν γωνίαν. Άρ... καί είναι καλό. Ι. Μ. Α. Τ. Α. ην. Εφημερίαν. Δυστυχώς οι στίχοι σας όχι άπολύτως καλοί. Ε. ό. ά. γ. Τ. Α. ν. τ. ά. λ. η. ν. Πάτρως. Ίδω και ή τρίτη συνέχεια του διηγήματός σας.

Η ΑΓΑΘΗ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΙΜΙΟΝ ΠΑΛΗΚΑΡΙ
(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
Γ'.

Την Άννα έκείνο το βράδυ την συνόδευε μία φίλη της, Σοφία, μελαχροινή, καλονή, ήτις άνηκε σε άριστοκρατική οικογένεια. Ο Γεώργιος χαϊδεύετο κανονικά και προσέφερε τα άνθη στην Άννα και είπε:

— Άννίς δέν θα μπορούσώ ποτέ να έχωσώ την καλωσύνη σας. ή Άννα έκοιμήθηκε πήρε τα άνθη και άπάντησε:

— Ευχαριστώ κύριε, και του προσέφερε κάθισμα ο Γεώργιος ήρνήθη να καθήση και έδοκίμασε να φύγη. ή Άννα έσηκώθη και τον έκοιμήσε από τα χείρα.

— Πού θα πάτε; τόν ήρώτησε τρισμαμένη.

— Αύριον το πρωί θα φύγω διά το Παρίσι, μου έπληγεγράφησαν ο άδελφός μου.

— Όχι, όχι σας περιμένα κα-θόλου. ό,τι μη φεύγετε μη, έλάτε κοντά μου, καθήστε μαζί μου, πώς έγινε αυτό; είπε ή Άννα.

Ο Γεώργιος καθήσε άνακαυ-τίζοντα.

— Πού θα πάτε; τόν ήρώτησε τρισμαμένη.

— Αύριον το πρωί θα φύγω διά το Παρίσι, μου έπληγεγράφησαν ο άδελφός μου.

— Όχι, όχι σας περιμένα κα-θόλου. ό,τι μη φεύγετε μη, έλάτε κοντά μου, καθήστε μαζί μου, πώς έγινε αυτό; είπε ή Άννα.

Ο Γεώργιος καθήσε άνακαυ-τίζοντα.

— Πού θα πάτε; τόν ήρώτησε τρισμαμένη.

— Αύριον το πρωί θα φύγω διά το Παρίσι, μου έπληγεγράφησαν ο άδελφός μου.

— Όχι, όχι σας περιμένα κα-θόλου. ό,τι μη φεύγετε μη, έλάτε κοντά μου, καθήστε μαζί μου, πώς έγινε αυτό; είπε ή Άννα.

Ο Γεώργιος καθήσε άνακαυ-τίζοντα.

Εκπληκτικόν

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίδω δώδ άρρι κατά τας όποιας χορεύομεν με την άποπνικ-τικήν κινήν θεαυόμεθα χωρίς έσείς; νή; ιδρύστε ένδ έγώ είμι έντελώς βρεγ-μένος από τόν ιδρώτα.

ΕΚΕΙΝΗ: Γδ θεάλα πτό το όρσίλω είς τό «ΟΜΝΙΑΡΟΛ», τό όντως θραυκόν πτό πτό πτό ό,τι όν καέ νυν ή έλ έπρεπε νή έχη είς τό κομ-μωτήριόν της, διότι με τό «ΟΜΝΙΑΡΟΛ», έχει συνάμα και οικονομίαν ένδύαξων, κλητάν και ύπόδηξων άρρό έν τή πράξει ο ιδρώς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είτετέ μοι, πρεκακί, πού τό προμηθεύσατε, διότι πρέπει να τό έχω αύριον χωρίς άλλο.

ΕΚΕΙΝΗ: Μη δέν ύπόχει κληόν Φαρμακείον ούτε Μυροπωλείον είς τό όποιον νή μη πωλείται τό «ΟΜΝΙΑΡΟΛ».

Πωλείται είς όλα τή καλή Μυροπωλεία και Φαρμακεία

Γενικός Άντιπρόσωπος διή την Έλλάδα: Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΡΧ

Στοά Πεσματζόγλου — Αθήναι.

Κυρία, θέλετε ν' άποκτήσετε ένα καινούργιο και μεδέρνο φόρεμα; Βάψατε μόνη τό π'ληρό σας με Γερμανικήν βαφήν ύφασματων

ΑΡΤΙ και κανείς δέν θα έννοήση ότι είνε φόρεμα παλιό και βαμμένο. Πωλούνται στα Έμπορικά και Φαρμακεία. Άντιπρόσωπος:

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Αθήναι Λέκα 21 α

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Θέλετε να έχητε δέματα καθάρων και άνευ ρυτίδων, μεταχειρισθέντων την Κρέμα ΚΡΙΝΟΣ, ήτις είνε άβλαβής και βαλσαμική, έξελείφει τά σημεία τής κοπώσεως και τού γήρατος. Κεντρική άποθήκη Φαρμακείον Ν. Χριστοπούλου, όδός Ζωοδόχου Πηγής 48, Τμή άδοχείου δρ. 15, διά τας έπαρχίας δρ. 20.

ΒΑΦΙ. ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Έγκειμένη υπό τού Ίατροσυνηδριού δέν κόπτεται τάς τρίχας άλλα τας δυναμώνει. δέν βάφει την έπιδερμίδα. δέν είνε έπιβλαβής. Κεντρική άποθήκη 48 Ζωοδόχου Πηγής Αθήναι Φαρμακείον Ν. Χριστοπούλου. Τμή δρ. 50, διά τας έπαρχίας δρ. 60.

Κραγιον ΒΕΤΥ

Είνε τά μόνα λαβάρμλ. Δι' όλα τά χρώματα. Πωλούνται είς όλα τά χρωματοπωλεία. Γ. Άντιπρόσωπος: ΡΕΕ Κολοκοτρώνη 3

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

έόλινος είκόκος έν Κεφαλαφ (Κη-ριστίας) όπισθεν Σέσιλ. Κληροφο-ρίαι: Όδός Πιπίνου 117 β'

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μή λησμονήτε ότι μόνον με την ΒΑΦΗ VAUBRY

ήμπορείτε να βά-φετε με έπιτυχίαν τα φορέματά σας.

Άποφύγετε τάς ότομμήσεις. Πωλείται ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΖΩΝΑΙ ΛΑΣΤΙΚΑΙ

ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ

ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 15

ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ

ο καλλίτερος σύντροφος ής κυρίας. Μη έμπεριέχουσιν έλαβερών στοιχείων, κάμει άνο δέρμα, μεταχειρισμένη ής τής κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ ής αυτό έλαστικότητα και όπτητα. Υπάρχει είς όλους χρωματισμούς.

Κυρία, θέλετε ν' άποκτήσετε ένα καινούργιο και μεδέρνο φόρεμα; Βάψατε μόνη τό π'ληρό σας με Γερμανικήν βαφήν ύφασματων

ΑΡΤΙ και κανείς δέν θα έννοήση ότι είνε φόρεμα παλιό και βαμμένο. Πωλούνται στα Έμπορικά και Φαρμακεία. Άντιπρόσωπος:

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Αθήναι Λέκα 21 α

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Θέλετε να έχητε δέματα καθάρων και άνευ ρυτίδων, μεταχειρισθέντων την Κρέμα ΚΡΙΝΟΣ, ήτις είνε άβλαβής και βαλσαμική, έξελείφει τά σημεία τής κοπώσεως και τού γήρατος. Κεντρική άποθήκη Φαρμακείον Ν. Χριστοπούλου, όδός Ζωοδόχου Πηγής 48, Τμή άδοχείου δρ. 15, διά τας έπαρχίας δρ. 20.

ΒΑΦΙ. ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Έγκειμένη υπό τού Ίατροσυνηδριού δέν κόπτεται τάς τρίχας άλλα τας δυναμώνει. δέν βάφει την έπιδερμίδα. δέν είνε έπιβλαβής. Κεντρική άποθήκη 48 Ζωοδόχου Πηγής Αθήναι Φαρμακείον Ν. Χριστοπούλου. Τμή δρ. 50, διά τας έπαρχίας δρ. 60.

Κραγιον ΒΕΤΥ

Είνε τά μόνα λαβάρμλ. Δι' όλα τά χρώματα. Πωλούνται είς όλα τά χρωματοπωλεία. Γ. Άντιπρόσωπος: ΡΕΕ Κολοκοτρώνη 3

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

έόλινος είκόκος έν Κεφαλαφ (Κη-ριστίας) όπισθεν Σέσιλ. Κληροφο-ρίαι: Όδός Πιπίνου 117 β'

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μή λησμονήτε ότι μόνον με την ΒΑΦΗ VAUBRY

ήμπορείτε να βά-φετε με έπιτυχίαν τα φορέματά σας.

Άποφύγετε τάς ότομμήσεις. Πωλείται ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Α. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ, Πειραιώς 18 (Όμόνοια). Μαθήματα καθ' όλον τό δέρος. Τμήματα προδία, μεσημβρι-νά και έσπερινά τμήματων και δι-πλωματικών έξετάσεων. Κατάρτις άριωτάτη και ήγγυημένη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΑΚΤΥΠΗΣ

Ίατρός Μαιευτή-Γυναικολόγος. Έπιμελητής Δημοτ. Μαιευτηρίου. Επισκέψεις: 4-6 Όδός Τζωρτζή 12. Πλατεία Κάννιγος

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

Ίατρς πενταετίαν ίατρός τής Μαιευτικής και Γυναικολογικής Κλινικής τού Πα-νεπιστημίου ειδικός έν Παρισίοις σπου-δάσας. Λέχεται 3-6 έν τή κλινική του 4 Όδός Ασκληπιείο 4

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Όδός: Είνα 9—Αθήναι

Αριθ. τηλεφ. 372 (Παλαιόν)

ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΛΟΓΟΣ

Γραφεία: Όδός Νοταρά 60 (Όπισθεν Δημ. Θεάτρου) Έν Πειραιεί

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Νοσήματα δέρματος, τριχω-τού κεφαλή, Ριευματικά

Σολωμού 52α 3-6 μ. μ.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρός Δερματολόγος. Έκεί δεκαετίας-τιαν Έπιμελητής τής ιδιαιτέρως Κλινικής τού Καθηγητού Ν. Γεωργίου Φωτεινού. Λέχεται καθ' έλαστην Όδός Κεφαλληνίας 30

Όδω 8-11 π. μ. και 4-7 μ. μ.

Αριθ. τηλεφ. 762 Παλαιόν

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ είς καλήν τιμήν βί-βλια μεταχειρισμένα και βιβλιοθήκας.

Το 1ον δότω! ο Μπεμπές θα πάρη τον 1ον χυλόν

ΦΩΣΦΑΤΙΝΗΣ ΦΑΛΙΕΡ

του περιφημού θρεπτικού αλεύρου είς τό όποιον έκα-τομύρια παιδιών όφελουν την δύναμιν και την ύγιαν. δέν υπάχει παρά μία μό-νον ΦΩΣΦΑΤΙΝΗ:

Η ΦΩΣΦΑΤΙΝΗ ΦΑΛΙΕΡ

(Σήμα κατατεθέν)

Άποφύγετε τας άπομιμήσεις

ΦΟΙΝΙΣ

Ήντις δέν ξερά καρ-τερα και με περισσο-τέραν διαδεσιν άπο έν-ι-ον πού έχει ζήλια και άρσενά δόνται κι αυτά μίονται μόνον με την οδοντοκρέμα «Οξυμαλινόνη»

Κ. Α. ΠΟΥΡΠΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Νοσήματα Παθολογικά Γυναικολογικά Νέα διαδθύνοντες: Πιπίνου 117

Λέχεται 8-9 μ. μ. και 4-5 μ. μ.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Ίατρός Διδάκτωρ τού Πανεπιστημίου τών Παρισίων. Τ. Βαδός Χειρουργικής και Γυναικολογικής Κλινικής έν Γα-λία. Γυναικολογικά - Αιδοθητικά έγ-χειρήσεις. Όδός Αριστοτέλους 55.

Λέχεται 2-6 μ. μ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΩΡΕΑΝ

Τό Βιβλίον του "Γλάξο,"

Ἡ θαυμασία ἔκδοσις τοῦ

Glaxo

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑ
ΚΑΙ ΒΡΕΦΟΣ

θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ὁδη-
γός. Περιέχει πολλὰς σοφὰς
συμβουλὰς ἀπαραιτήτους
διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ κα-
λὴν ὑγείαν τοῦ Βρέφους.
Ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς
κάθε μητέρα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Αδενώματα	Κοκκύτης
Αδύνατα βρέφη	Κωλυκοί
Αἴη καθαρός	Λουτρὸν τοῦ βρέφους
Ἀνάστημα τοῦ βρέφους	Ὀδόντες τοῦ βρέφους
Ἀνορεξία τοῦ βρέφους	Ὀδοντοφυΐα
Ἀσθένειαι	Ὀστρακιά
Ἀσκησις	Ὀφθαλμοί
Βιταμῖναι	Παιγνίδια τοῦ βρέφους
Γάλα μητρικόν	Πιπιλιστήρ
Γάλα νοπὸν	Πολυφαγία
Διάρροια	Πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ βρέφους
Διατροφή	Πρόωρα βρέφη
Διφθερίτις	Πυρετοί
Δυσκοιλιότης	Ραχισμός
Εμβολιασμός	Σπασμοί
Εμετοί	Στόμαχος
Εξάνθησις	Συνήθειαι κανονικαί
Εὐλογία	Υγιεινὴ τοῦ βρέφους
Θερμοκρασία	Υπνος τοῦ βρέφους
Θήλαστρον	Φάρμακα διὰ τὸ βρέφος
Παρά	Χυμὸς φρούτων
Καθαριότης	Ὡτα
Κήλη	κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἀποστείλατέ μας τὴν Διεύθυνσίν σας
ἢ τὸ κάτωθι δελτίον συμπληρωμένο, καὶ
θα λάβετε διὰ τῆς ἐπιστροφῆς
τοῦ ταχυδρομείου ἐν
ἀντίτυπον τοῦ
βιβλίου.

2.000.000

ἀντίτυπα ἔχουσι
διανεμηθῇ εἰς μη-
τέρας διαφόρων
χωρῶν.

Ζητήσατε
τὸ ἰδικόν σας.

